

Koning Stuyterbal

COAB

1970-2018

1993-2018

Dit is het doldwaze boek van de beruchte en beroemde Koning Stuiterbal. Het staat vol met doldwaze en wonderlijke verhalen. Ook staat het vol met erg vreemde verhalen, want Koning Stuiterbal heeft daar oog voor. Zo neemt Koning Stuiterbal je mee op een overgetelijke reis vol raadsels en mysteries. Het is een verzameling oud spul, nieuw spul en spul wat nog nooit eerder echt is uitgegeven. Al deze verhalen komen uit de Tweede Bijbel.

Koning Stuiterbal

Het Gok Monster

De Zwembad Machine

De Anandez

Het Snoep Wat Niet Zoet Was

De Wonderschoenen

Het Boek van Gertje

Spindruppeltje

De Koeienbezem

De Negende Wens

De Terugbetaling

De Meloen en de Grenadine

De Toverbeker en het Toverbordje

Het Rode Luchtkoraal

Spiegel der Realiteiten

Het Ei van God

Spiegel van Paradox

Het Vogelbalkonnetje

Cain Jackson de Killerprofeet

Het Govers Pistool

De Chocolate Prins

Da Deliria Branhamia

Escaping the Mind

De Tovenaar van Wezep

Escaping the Heart

Escaping the Conscience

Escaping Canon

Erwtenman

Honden van de Hel

Het Verhaal van Orkaan

De Nooit-eindigende Vlam

De Zingende Bananen

De Aardbeientuin

Het Geheim van de Leeuwen Thee

Meneer Iemand en Meneer Niemand

Meneer Mond en Meneer Oor

De Reuzenvrouw

De Komkommerprins

De Jungle-vrouw

De Vreemde Paddestoel

Het Komkommerkasteel

De Frambozenverkoper

De Reuzenbewaker

Het Tovermannetje

Het Wondersap

Koning Stuiterbal

Hij was in het bos. Hij was van huis weggelopen. Thuis ging het niet goed. Er werd altijd op hem gescholden, en hij moest altijd hard werken. Nooit was er vrije tijd. Allerlei andere dingen waren gedwongen. Hij was er helemaal klaar mee. Het was in het bos waar hij het modder monster tegenkwam, die helemaal van modder was. Hij was helemaal niet bang voor het monster. Hij dacht dat het monster nooit erger zou kunnen zijn dan waar hij vandaan kwam. Het modder monster was verbaasd dat hij niet bang voor hem was. Ieder ander mens en dier was bang voor hem. Het jongetje kwam dichterbij het monster en begon hem te aaien.

'Nu wordt je wel helemaal vies,' zei het modder monster. 'Dat geeft niet,' zei het jongetje. 'Als ik maar vrij ben.'

'Over vrijheid gesproken ...' zei het modder monster. 'Ik ben ontsnapt uit de klauwen van een heks. Het leven is beter in het bos. Het jongetje knikte, en zei dat hij een soortgelijk verhaal had. 'Dan hebben we elkaar op het juiste moment en de juiste plaats gevonden,' zei het modder monster. Het jongetje grinnikte.

Ze gingen beiden nog dieper het bos in, en het modder monster vertelde dat hij lang onder de grond moest wonen, bij de ondergrondse heks. Hij werd daar opgesloten gehouden in een klein kooitje. 'Blij dat je vrij bent nu,' zei het jongetje. 'Ik zat in een zelfde situatie. Het is goed om de bomen te ruiken en de frisse lucht van het bos. Dat is zo genezend.'

'Precies,' zei het modder monster. 'Mijn heks spoot altijd met smerige parfumsputen en haar nagellak op haar lange nagels stonk.'

De twee hadden elkaar veel te vertellen en konden al vanaf het directe begin goed met elkaar opschieten. Na een tijdje lopen kwamen ze een koningskind tegen. Het jongetje vroeg zich af wat een koningskind zo helemaal alleen in het bos moest. Hij groette het koningskind.

'Wat ben ik blij jullie te zien,' zei het koningskind. 'Ik ben zo lang alleen geweest hier, en nu eindelijk heb ik jullie gevonden. Ik ben van het koninklijk paleis weggelopen. Niets mocht. Ik mocht zelfs niet naarbuiten anders zou ik zogenaamd vies worden.' Het koningskind trok toen een vies gezicht om na te doen hoe ze naar hem deden. 'Ik kan het niet meer,' zei het koningskind. 'Ik ben er helemaal klaar mee. Het was niet goed voor mij om daar te leven.'

Het jongetje knikte. 'Dan zit je in hetzelfde schuitje als ons. Wij zijn ook ontsnapt,' zei het jongetje.

'Goed dan dat we elkaar zijn tegengekomen,' zei het koningskind. 'We kunnen dan misschien nog veel aan elkaar hebben.'

'Welkom in de club,' zei het modder monster.

'Wat voor een club is het ?' vroeg het koningskind.

'De club van de ontsnapt,' grinnikte het modder monster.

Ook het jongetje moest grinniken, en toen grinnikte het koningskind ook.

'Nu moeten we alleen nog een plaats hebben om te leven,' zei het koningskind.

Ze liepen door in het bos, en kwamen na een tijdje aan bij een huisje wat onbewoond scheen te zijn. Alle spullen waar hier oud, en alles lag onder de stof, alsof er niemand in vele jaren was geweest.

'Hoera,' zei het koningskind. 'Een verlaten boshuisje.'

'Hier kunnen we wonen,' zei het jongetje, die al direct alles begon te ontstoffen.

'Een beetje schoonmaken kan geen kwaad,' grinnikte het modder monster. Er waren precies drie bedden. Nadat ze de boel hadden schoongemaakt en wat hadden gegeten en gedronken gingen ze alledrie slapen, want ze waren erg moe geworden.

Maar middenin de nacht werd er op de deur geklopt. Er stonden tien soldaten aan de deur. Het jongetje had de deur opengemaakt en liet ze binnen. Het koningskind was ook wakker geworden, en kende de soldaten niet. 'Wie zijn jullie ?' vroeg het koningskind.

Maar de soldaten gaven geen antwoord. 'Misschien hebben ze honger,' zei het modder monster. Het jongetje gaf hen wat te eten. Er waren nog genoeg verzamelde bessen.

Na een tijdje zei een soldaat wat : 'Ach.'

'Ach ?' vroeg het jongetje. 'Is er wat gebeurd ?'

'Nee,' zei een andere soldaat.

'Dus jullie komen zomaar even op bezoek,' zei het koningskind. 'Gezellig.'

'Gezellig,' zei een andere soldaat.

'Ik heb het altijd koud,' zei weer een andere soldaat.

'Hoe komt dat ?' vroeg het jongetje.

'Nee, dat is zijn naam,' zei weer een andere soldaat.

'Oh,' zei het jongetje. 'Wat een grappige naam. En hoe heet jij ?'

'Ik ben te dik,' zei de soldaat.

'Ja, maar je bent helemaal niet dik,' zei het jongetje.

'Het is mijn naam,' zei de soldaat. 'Te Dik. Te is mijn voornaam, en Dik is mijn achternaam. Ik kan er niets aan doen dat ik zo heet.'

'Dat klopt,' zei het jongetje. 'Nou, een mooie naam, en ik hoop dat je zelf ook je naam leuk vindt.'

'Hij vind nooit iets leuk,' zei weer een andere soldaat.

'En wie ben jij ?' vroeg het jongetje.

'Ik ben Klaas,' zei de soldaat. 'Klaas de Kale.'

'Maar je bent helemaal niet kaal,' zei het jongetje. 'Oh wacht, het is zeker je achternaam.'

'Ja,' zei de soldaat. 'En ik ben er helemaal niet blij mee. We zijn ontsnapt uit een ver land.'

'Ah,' zei het koningskind. 'Nou, welkom in de club van de ontsnapten. Wij zijn allemaal ontsnapt.'

'Aha !' riepen de soldaten blij. 'Dus wij kunnen hier blijven ?'

'Natuurlijk,' zei het modder monster. 'Wij horen allemaal bij elkaar. We maken er nog wel tien bedden bij. Het huisje is net groot genoeg.'

'Mag de prinses hier ook wonen ?' vroeg één van de soldaten. 'Wij hebben ook haar meegenomen.'

'Waar is ze ?' vroeg het koningskind.

'In een envelop,' zei de soldaat, en haalde een verfrommelde envelop uit zijn zak.

'Niet te geloven,' zei het jongetje.

Het modder monster kwam dichterbij de envelop en keek er naar. 'Ze woont in deze envelop ?' vroeg hij.

De soldaat knikte. 'Ja,' zei hij. 'Het is een plaatje.'

'Leuk,' zei het modder monster. 'En wat was de reden waarom jullie met haar zijn ontsnapt?'

'Ze moest altijd in de keuken werken, en mocht niks. Ze is nog maar een kind,' zei de soldaat.

'Goed dat jullie voor haar opgekomen zijn,' zei het koningskind, terwijl hij een buiging maakte voor de soldaten en zijn hoed afnam. Er zat een veer op zijn hoed, als een pluim.

'Mogen wij haar zien?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat. 'Het plaatje is uit een boek geknipt. Ze moet voorlopig in de envelop blijven.'

'Oh,' zei het jongetje. 'En waarom is dat?'

Maar de soldaat zweeg.

Alle soldaten die hun naam nog niet hadden gezegd begonnen toen te vertellen hoe ze heetten. Het waren allemaal lange getallen, en ze hielden maar niet op. 'Stop, stop,' zei het jongetje. 'Het is wel duidelijk en klaar dat jullie nieuwe namen nodig hebben. Jullie namen zijn eindeloos. Dat is niet echt handig.'

'Wij zijn van het land Eindeloos,' zei een soldaat.

'En wie regeert dat land?' vroeg het jongetje.

'Koning Eindelooos,' zei de soldaat.

'En dat is ook een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat. 'Een bal. Die rolt altijd door de straten heen om de boel in de gaten te houden. Er gebeuren daar vreemde dingen.'

'Zoals wat ?' vroeg het jongetje.

'Een bril,' zei de soldaat.

'Een bril ?' vroeg het jongetje.

'Iedereen moet een bril dragen zodat ze alleen zullen zien wat de koning wil dat ze zien,' zei de soldaat.

'En wat zien ze dan ?' vroeg het jongetje met verbazing.

'Plaatjes,' zei de soldaat. 'De koning houdt van plaatjes.'

'Wat zijn dat voor plaatjes ?' vroeg het jongetje.

Maar de soldaat zweeg.

Het jongetje zuchtte. 'Plaatjes met praatjes,' zei een andere soldaat.

'Ik kan me voorstellen dat jullie zijn ontsnapt,' zei het jongetje.

'Ik niet,' zei de soldaat. 'Het was best leuk.'

'Wie ben jij dan ?' vroeg het jongetje. Toen noemde de soldaat een lang nummer op wat maar niet stopte.

'Heb je ook een andere naam ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat.

'Maar waarom ben je dan ontsnapt ?' vroeg het jongetje.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei de soldaat. 'Gewoon omdat de anderen het ook deden.'

'Een nalopertje dus,' grinnikte het koningskind. Ook het modder monster grinnikte.

'Maar de andere soldaten zijn dus ontsnapt omdat ze de prinses willen helpen,' zei het jongetje.

'Dat zeggen ze,' zei de soldaat. 'Maar de prinses had het best naar haar zin. Ze hoefde helemaal niet in de keuken te werken. Allemaal leugens.'

'Tegengestelde verhalen dus,' zei het jongetje. 'En wat zegt de prinses er zelf van ?'

'Die praat niet,' zei de soldaat. 'Ze is nog te jong om te praten. Plaatjes praten pas als ze zes zijn.'

'Misschien als het koningskind en de prinses later groot zijn ze met elkaar kunnen trouwen,' zei het jongetje, 'dan kunnen we een nieuw land bouwen hier in het bos, het land van de ontsnapten.'

'Dat kan niet,' zei een soldaat. 'Ze moet in de envelop blijven. Alleen daar is ze veilig.'

'Dat is ook niet gezellig voor haar,' zei het jongetje.

'Het is een tover envelop,' zei de soldaat. 'Er is een land in de envelop. Daar heeft ze het goed, en zo moet dat blijven.'

'Kunnen wij haar daar bezoeken ?' vroeg het modder monster.

'Ja, als je een plaatje wordt,' zei de soldaat.

'Hoe worden we een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Koning Eindeloos maakt plaatjes,' zei de soldaat. 'Hij rolt over mensen heen, en dan zijn het plaatjes.'

'Wow,' zei het jongetje. 'Maar jullie zijn van hem ontsnapt. Is er ook nog iemand anders die plaatjes maakt ?'

'Ja,' zei de soldaat. En toen noemde hij een eindeloos getal op.

'Waar is hij ?' vroeg het jongetje.

De soldaat haalde een verfrommelde envelop uit zijn zak.

'Oh, het is ook een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Ja,' zei de soldaat.

'En hoe gaat dat precies ?' vroeg het jongetje.

'Het is een plaatje van een bal,' zei de soldaat, 'en het werkt ongeveer op dezelfde manier.'

'Ja, maar hoe dan ?' vroeg het jongetje. 'Een bal op een plaatje kan toch niet rollen ?'

De soldaat haalde het plaatje uit de envelop. De bal op het plaatje bewoog, en begon in het rond te rollen. 'Wow,' zei het jongetje verbaasd, 'maar de bal kan niet uit het plaatje ?'

'Nee,' zei de soldaat.

'Maar hoe worden wij dan een plaatje ?' vroeg het jongetje.

De soldaat keek een andere soldaat aan, maar die keek weer naar een andere soldaat.

'Wij weten niet hoe hij het doet,' zei Te Dik.

'Praat hij ook ?' vroeg het modder monster.

'Nog niet,' zei Te Dik. 'Hij is nog geen zes.'

'Ik heb nog wel wat,' zei Klaas de Kale, en haalde een stuiterbal uit zijn zak. De stuiterbal begon direct in het rond te stuiteren, en had flink veel babbels.

'Dat kan, ja, dat kan,' zei de stuiterbal. 'Plaatje worden zei je ? Heel simpel.' En hij vloog op het jongetje af, en begon op het jongetje te stuiteren, die even later helemaal platgewalst was als een plaatje. 'Hoera !' riep het jongetje. 'Nu kan ik de prinses ontmoeten !'

'Ja, wacht even, dat gaat zo maar niet,' zei de stuiterbal. 'Je bent veel te groot. Je past de envelop niet in.'

'Wie kan me dan kleiner maken ?' vroeg het jongetje.

'Het plaatje krimpt vanzelf wel,' zei de stuiterbal. 'Even geduld hebben.' Ook het modder monster en het koningskind werden tot plaatjes gemaakt. De tien soldaten moesten de plaatjes en de envelop bewaken. Na een paar dagen waren de plaatjes genoeg gekrompen en konden ze de envelop in. Ze kwamen in een prachtig land, in een prachtige natuur met prachtige hangende bomen waar de lieflijkste bloemen en bloesem in groeiden, en allerlei prachtig kruid hing daar. Maar de prinses konden ze niet vinden. Plotseling zagen ze de stuiterbal. 'Volg mij,' sprak de stuiterbal. Hij leidde hen naar een hele speciale boom waar het plaatje van de prinses ergens hing. Maar de wind waaide het plaatje weg. 'Volg mij !' riep de stuiterbal. Hij stuitte achter de wind aan, en het jongetje, het koningskind en het modder monster volgden hem. 'Hebbes !' riep de stuiterbal. Het plaatje was op de grond gevallen en helemaal onder de modder. 'Een modder prinses,' zei het koningskind. 'Misschien kan ze dan wel later met het modder monster trouwen.'

'Ik trouw niet !' bulderde het modder monster en greep grinnikend het koningskind en smeerde hem in met modder. 'Nu ben jij een modder prins, dus dan kan jij misschien later als je groot bent wel met haar trouwen.'

'Ja,' zei het jongetje, 'en dan kunnen we hier misschien het nieuwe land van de ontsnappen bouwen.'

'Goed idee,' zei de stuiterbal. 'Welkom in mijn boek, waar jullie veilig kunnen wonen. Ik ben koning stuiterbal en met jullie heb ik zo waardige opvolgers. Ik heb namelijk andere dingen te

doen. Maak er wat moois van !' Toen stuitte de stuitbal weg. Toen zijn ze begonnen het nieuwe land te bouwen, en toen de prins en de prinses groot waren geworden trouwden ze met elkaar. Er was een groot feest en er waren inmiddels vele ontsnapte plaatjes bijgekomen. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Het Gok Monster

Haar moeder noemde haar "Keren". Dat klonk ook lekker makkelijk, zodat als ze ergens zou komen waar ze niet mocht komen, of iets aan zou raken wat ze niet aan mocht raken, dan hoefde haar moeder alleen maar haar naam te roepen. Maar op een dag lette moeder even niet goed op, en Keren rende zo het huis uit, het bos in. Moeder had gewaarschuwd tegen het gok monster wat daar zou wonen, en kinderen opvrat, maar Keren bleef maar rennen, dieper het bos in.

Na een tijdje rennen kwam Keren aan bij een huisje. Het meisje ging naar binnen. Niemand scheen hier te wonen. Er lag allemaal stof. Er stond een klein barretje in de hoek, en er kwam een hoofd van een beest langzaam naar boven. Keren schrok.

'Wie bent u ?' vroeg Keren. Het beest liet zichzelf meer en meer zien. Het was een enorm groot beest, als een monster. 'Ik ben het gok monster,' zei het beest.

'Mijn moeder heeft mij tegen u gewaarschuwd,' zei Keren.

'Waarom ben je hier dan, dom kind ?' zei het gok monster. 'Weet je dan niet dat ik kinderen verslindt ?'

'Jawel,' zei Keren, 'maar thuis is het ook niet goed.'

'Oh, waarom niet ?' zei het gok monster.

'Ik wil daar liever niet over praten,' zei Keren. 'Eet me alsjeblieft op. Dan is het voorbij.'

'Wacht, dat gaat zo maar niet,' sprak het gok monster. 'Ik ga daar altijd zorgvuldig mee om. Ik selecteer de kinderen. Ze komen niet zomaar binnen. Ik ben daar gek.'

'Waar moet ik aan voldoen om bij u binnen te komen ?' vroeg Keren.

Het monster kwam dichterbij en dichterbij haar. Hij begon haar van top tot teen te bekijken. 'Mjah,' zei het monster. 'Daar ga ik het echt niet voor doen. Ga maar weer naar huis, want dit is niks.'

'Wat !' riep Keren. 'Wat is er mis met mij ?'

'Helemaal niks,' zei het monster. 'En dat is jouw probleem. Je hebt nog helemaal niets meegemaakt. Er zit geen scheurtje in je kleren. Er zit geen vlekje in je jurk. Daar ga ik niet aan beginnen. Kom maar weer terug als er echt iets mis met je is.'

Het meisje werd heel boos. 'U weet toch niet wat ik allemaal al heb meegemaakt ?' Ze pakte een stuk van haar jurk en begon er een scheur in te maken. Toen nam ze wat modder van de grond en smeerde het op haar jurk en haar gezicht. 'Goed nu ?' vroeg ze.

'Je bent wel enthousiast,' zei het gok monster. 'Veel kinderen zijn niet zo ijverig als jou, en dat is misschien ook wel jouw probleem. Je was niet eens echt bang toen je hier binnenkwam.'

Het meisje liet haar hoofd zakken. 'Volgens mij bent u het echte gok monster niet. Mijn moeder zei dat het gok monster heel gevaarlijk is en kinderen verslindt, ze besluipt en ze bespringt,' zei het meisje. 'Ik zie dat niet in u. U bent heel deftig en hoffelijk, voorzichtig en zorgvuldig, bijna zorgzaam.'

'Ik verslindt geen kinderen,' zei het gok monster. 'Ik ben een poort.'

'Een poort naar wie ?' vroeg het meisje.

'Naar een land,' zei het beest.

'Wat voor land ?' vroeg het meisje.

'Dat ga ik je niet vertellen, zoals jij ook geheimen voor me hebt,' zei het beest.

'Okay dan,' zei het meisje, en begon haar hele levensverhaal te vertellen.

'Interessant,' zei het beest.

Toen ze daarmee klaar was vroeg ze : 'Kom ik nu in aanmerking ?'

'Het zijn maar kleine dingen,' zei het beest. 'Zoals ik al zei : Je hebt nog niets meegemaakt.'

'Maar vertel me dan in ieder geval over het land waar u de poort van bent,' zei het meisje.

'Het is een land onder de grond,' sprak het beest. 'En je kunt alleen dieper in dat land komen door gokspelletjes.'

'Dat heeft mijn moeder me ook verboden,' zei het meisje. 'Geen gokspelletjes, want dan neemt het gok monster je mee,' zegt ze altijd.

'Ha,' zei het gok monster. 'Maar natuurlijk. Mensen hebben hun hele hebben en houwen verloren door gokspelletjes. Je hebt een verstandige moeder.'

'Ze hangt me de keel uit,' zei Keren.

'Crazy, isn't it ?' zei het gok monster.

'Ja,' zei Keren, 'dat kunt u wel zeggen.'

'Nee, ik denk dat jij gek bent, zoals veel kinderen van jouw leeftijd,' sprak het beest. 'Jullie denken dat alles kan en mag, maar jullie zien de gevaren niet. Daar zijn ouders voor.'

'Maar het kan ook te ver gaan,' zei het meisje.

'Precies, en daar ben ik voor !' brulde het monster. 'En nu wegwezen, want bij jou zijn de rollen omgedraaid ! Niet jij hebt mij nodig, maar je ouders hebben mij nodig ! Vooruit, wegwezen nu, anders ga ik op een draf naar je ouders toe om ze uit de brand te helpen !'

Het meisje begon weg te rennen, want ze begon nu echt bang te worden. Het monster begon steeds woester te worden. 'Ik denk dat ik het niet meer wil !' riep het meisje.

'Dat is je geraden ook !' brulde het monster.

Met een gebogen hoofd kwam Keren even later thuis.

'Waar ben je geweest ?' vroeg moeder.

'In het bos, moeder. 't Spijt me, ik had het niet moeten doen,' zei Keren.

'Goed dat je omgekeerd bent dan, Keren,' zei moeder. 'Nog iets beleefd ?'

'Niks, mamma, helemaal niks,' zei het meisje.

'Je mag van geluk spreken dat je nog leeft,' zei moeder. 'Het gok monster had je kunnen verscheuren.'

'Ik weet het mamma,' zei het meisje. 'Ik denk dat ik net op 't nippertje tot mijn verstand kwam, en ik herinnerde me uw woorden.'

'Goedzo, meisje,' zei moeder. 'En je hebt je naam ook mee.'

'Dank u wel, mamma,' zei het meisje. 'Ik weet nu waarom u mij zo heeft genoemd.'

Einde

De Zwembad Machine

Toen Joep de zwemwedstrijd had gewonnen kreeg hij wel een hele merkwaardige prijs. Hij kreeg een zogeheten zwembad machine. Moeder wist niet waar ze het ding moesten bergen. Het was nogal een groot ding, en niemand wist hoe het werkte. Later kwamen ze erachter dat er een knop opzat die het ding kleiner kon maken, en zo kwam de zwembad machine bij Joep

op de slaapkamer. Joep vond het wel een mooi ding. Hij kon er uren naar staren, maar wist eigenlijk niet waarvoor het was. 's Nachts gaf het ding soms vreemd licht, heel zacht, zacht groenig of blauwig. Joep werd er altijd heel dromerig van. Zijn broertje vroeg hem weleens waarvoor het ding nou eigenlijk was, maar Joep kon het hem niet vertellen. Ook zijn vader en moeder wisten het niet.

Op een dag besloot Joep het aan de badmeester te vragen, maar die wist het ook niet. Ze hadden het ding eens aangeleverd gekregen uit een ver land. Er zat wel een gebruiksaanwijzing bij, maar niemand begreep die taal. Het ding heeft toen jarenlang op Joep's kamer gestaan, terwijl niemand wist waartoe het diende. Maar op een dag ging het ding aan de wandel. Hij ging langs de ziekenhuizen en de politie-bureau's en bezocht allerlei winkels, maar deed verder niets dan kijken. De mensen vonden het heel vreemd, maar durfden niets te zeggen.

Joep kwam er al snel achter dat de zwembad machine weg was, en ging richting de stad. Ergens in een winkel vond hij de zwembad machine. De winkelier en de klanten staarden ernaar met open mond. Ze durfden niets te zeggen. Ze durfden zich zelfs niet te bewegen. 'Hey !' riep Joep tegen de machine, die inmiddels weer veel groter was. 'Wat doe je hier ?' De machine bewoog langzaam naar Joep toe. Joep keek naar de winkelier die helemaal stond te zweten van angst. 'Het ding is van mij,' zei Joep tegen de winkelier. 'Hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan.' De winkelier stond er als verstijfd. Ook de klanten bewogen niet, en hadden nog steeds hun mond open van verbazing of schrik. 'Kom,' zei Joep tegen de zwembad machine. 'We gaan naar huis.' De zwembad machine volgde Joep de winkel uit.

'Waarom deed je dat ?' vroeg Joep. 'Of wilde je gewoon eens ergens anders zijn ?' De machine zei niets. De machine had nog nooit gesproken, maar volgde Joep. Thuisgekomen maakte Joep de machine weer klein met een druk op een knop, en zo kwam de machine weer op Joep's slaapkamer terecht. Maar de dag erna was de machine weer weg. Hoe Joep ook zocht in de stad. Hij kon de zwembad machine niet vinden. Joep ging ook zoeken in dorpen en steden dichtbij, maar tevergeefs. Joep liet een advertentie plaatsen in de krant en meldde het aan de politie. Weken gingen voorbij, maar zonder teken van de machine.

Op een dag was Joep in het bos voor een wandeling. Opeens kwam de zwembad machine achter een struik vandaan. Hij ging recht voor Joep staan op het pad. 'Hey, jij weer !' riep Joep blij, en omhelsde de machine. 'Waar ben je geweest ? Waarom ben je hier ? Je wilde niet meer op mijn kamer staan, hè ?' zei Joep. 'Ik begrijp het wel. Eigenlijk ken ik je helemaal niet. Ik weet eigenlijk niets van je.' De machine voelde warm aan en leek wel te pruttelen. Het leek wel alsof er allerlei pompen aan gingen, en weer werd de machine enorm groot, nog wel groter dan hij ooit was. 'Hey !' riep Joep. Plotseling werd Joep naar binnen gezogen in de machine.

Binnenin was er een groot tropisch zwembad met grote pompen aan de zijkant. 'Wat gebeurt hier?' vroeg Joep. 'Mijn eigen zwembad!' riep Joep na een tijdje. 'Dat heb ik nou nooit geweten. Je voelde je natuurlijk eenzaam. Je stond veel te lang ongebruikt en klein in mijn slaapkamer. We hebben een grote tuin. Daar kun je wel staan, en dan kunnen we zwemmen zoveel we willen.' Ergens aan de zijkant was een deur waardoor Joep weer naar buiten kon. 'Volg mij,' zei Joep blij. De zwembad machine volgde hem helemaal naar de tuin achter Joep's huis. Hier kon de machine mooi staan. Vanuit het slaapkamer raam kon Joep zo altijd naar hem kijken. Joep ging vanaf die dag vaak zwemmen in zijn nieuwe zwembad. Wel elke dag, maar op een dag was de zwembad machine weer weg. De volgende dag stond er in de kranten dat er zomaar vanuit het niets een nieuw zwembad was gekomen, groter dan ooit. Het was een tropisch zwemparadijs. Joep kon zijn ogen niet geloven. Joep ging direct een kijkje nemen toen hij het in de krant had gelezen. Er waren heel veel mensen. 'Hey!' riep Joep naar het zwembad. 'Vond je het niet meer leuk in de tuin? Ik begrijp het al. Je wilde nog groter zijn, en je paste niet meer in onze tuin.' De mensen keken Joep vreemd aan. 'Wat loop je daar te schreeuwen,' zei een badmeester tegen Joep. 'Dit is ons nieuwe zwembad. Maak jezelf toch niets wijs.'

'Het is mijn zwembad, mijnheer,' zei Joep. 'Ik heb het eens gewonnen met een zwemwedstrijd.' De badmeester begon hem uit te lachen. 'Grappige jongen die je er bent. Ik heb veel rare dingen meegemaakt, maar jij bent wel het allerraarste,' zei de badmeester. De volgende dag was er met grote koppen in de kranten geschreven dat er ook in andere steden en dorpen zulke grote tropische zwemparadijzen waren gekomen. Iedereen dacht dat de regering het had gedaan, maar Joep wist wel beter. Hij vroeg zich af of zijn zwembad machine misschien eieren had gelegd. Het hele land werd gevuld met zulke wandelende zwembaden. Ook gingen de zwembaden in steeds groter wordende optochten naar de zee. De hele zee werd drooggepompt, en werd tot een gigantisch groot tropisch zwembaden paradijs.

Joep vroeg zich af of dat niet een beetje teveel van het goede was. Hij vroeg zich af waar het allemaal voor nodig was. Op een dag ging hij terug naar zijn eigen zwembad. 'Hey!' riep Joep tegen de zwembad machine. 'Wat ben je aan het doen? Wat is het plan? De hele zee is in een zwembad veranderd!' Maar de zwembad machine zei zoals gewoonlijks niets terug, en weer keken de mensen hem vreemd aan. 'Die jongen is gek,' zeiden ze.

'Ik ben niet gek,' zei Joep. 'Ik heb het zwembad ooit eens gewonnen met een zwemwedstrijd.'

'Ja, ja,' lachten sommige mensen, 'dat zeggen ze allemaal. Kom zeg, maak dat je grootje wijs. Ga lekker naar de Chinees, wat eten, daar knap je van op.'

Maar Joep wist wel beter. Hij brak zijn hoofd over dit raadsel. 'Alsjeblieft, spreek tot me!' riep hij tot het tropische zwembad. 'Herinner je je hoe je altijd op mijn slaapkamer stond met

je zachte groenachtige en blauwachtige gegloei waardoor ik zo dromerig werd ? En herinner je je hoe we eens samen een wandeling door het bos maakten ? Steeds meer mensen keken de jongen lachend aan. 'Kom jongen, kom naar binnen en ga lekker zwemmen,' zeiden ze. 'Zwembaden praten niet. Die zijn er om in te zwemmen. Meer niet.' Maar Joep wist wel beter. Hij liep naar de muur van het zwemparadijs, en begon hem te aaien en te knuffelen. 'Toe nou,' zei hij. 'Wordt nou eens wakker. Ken je me echt niet meer, of is dit waar je wezen moet ?'

Met een gebogen hoofd ging Joep naar huis. Hij ging die avond vroeg naar bed. Midden in de nacht had hij een droom. Hij droomde dat hij langs het strand liep, en een grote vogel kwam in de verte op hem af, en pikte hem toen op. 'Hey !' riep Joep. 'Waar gaan we naartoe ?'

'Naar het zwembad paradijs,' zei de vogel. De vogel vloog heel hoog met hem, naar een andere planeet. Hier stonden allemaal prachtige grote machines met grote pompen. 'Dit lijkt wel op waar ik woon !' riep Joep.

'Met een verschil,' zei de vogel.

'Wat voor verschil ?' vroeg Joep.

'Nou,' zei de vogel. 'Ga maar eens kijken.'

De vogel zette hem af bij een zwembad, en Joep ging door de grote deur naar binnen. Er stonden allemaal lage tropische muurtjes die heel warm waren en waar allerlei struikjes op groeiden. Nog steeds leek het heel erg op zijn eigen zwembad. Overal aan de zijkant waren grote pompmachines.

'Wat gebeurt hier ?' riep Joep.

Een badmeester kwam op Joep af. 'Wat denk je ?' vroeg hij. 'Lijkt me duidelijk, hè ?'

'Zwemmen ?' vroeg Joep.

'Nee, er worden hier aardappels gekookt, nou goed,' zei de badmeester.

'Waarom ben ik hier ?' vroeg Joep.

'Had jij niet ooit eens een zwembad machine gewonnen ?' vroeg de badmeester.

'Ja, ooit,' zei Joep, 'maar die is toen aan de wandel gegaan.'

'Heb je enig idee waarom ?' vroeg de badmeester.

'Waarschijnlijk omdat hij grote ambities had,' zei Joep.

'De zwembaden bevatten de tranen van de mensen, Joep,' zei de badmeester. 'Ze hebben een grote opdracht. Het zijn tranen-pompen.'

'Wat gaat er nu gebeuren ?' vroeg Joep.

'Ze moeten alle tranen verwerken,' zei de badmeester.

'Wat maken ze ervan ?' vroeg Joep.

'Films,' zei de badmeester. 'Aan de achterkant van het apparaat wat je had gewonnen zat een klein knopje waardoor het tot een bioscoopje zou worden.'

'Niemand vertelde me erover,' zei Joep.

'Dan weet je het nu,' zei de badmeester. 'Beter laat dan nooit.'

Joep werd wakker badend in zweet. Alles was een droom geweest, ook dat hij de zwembad machine won. Hij had heel lang en vreemd gedroomd. Vandaag waren de zwemwedstrijden. Joep werd eerste en won de hoofdprijs : een filmprojector met een hele doos vol films. Glimlachend dacht hij terug aan zijn droom.

Einde

De Anandez

De Anandez, de grote ijszee, was het land aan het overstromen. Het scheurde families uit elkaar als lappen poppen. Eigenlijk bleef het maar bij één grote golf die alles overspoelde, en toen trok de zee zich weer terug, maar het kwaad was al geschied. Niemand was nog dezelfde sinds die dag. Het was alsof er iets geknapt was in de hersenen van de mensen. Velen hadden hun geheugen verloren. Velen begonnen totaal doelloos rond te zwerven ... als zombies. Weer anderen begonnen vreemde dromen te krijgen. Allen wisten ze dat de Anandez had toegeslagen. Dat was nu diep in hun geheugen gegrift, en spoelde eigenlijk alles weg. Hun leven draaide nu om de Anandez, en altijd verwachtten ze dat de Anandez weer opnieuw zou toeslaan, maar dat gebeurde niet. De dijken werden enorm versterkt en hoger gemaakt. In grote angst werd het land zelfs overdekt, wat de definitieve scheiding betekende tussen mens en zee. De mens leefde nu in een schelp. Genieten op het strand was er niet meer bij. De mensen zochten nu de overdekte bosrivieren op. Hier probeerden ze een nieuw leven te vinden. Velen wilden niet meer naar huis. Ze hadden daar een groot trauma opgelopen door het toeslaan van de Anandez. Al hun bezittingen hadden ze achter gelaten. Ik spreek dan over de rest van de inwoners van het land, want de meesten waren omgekomen door de Anandez.

Dat ik het nog kan navertellen is een wonder. Ik woon gelukkig diep in het land, en ik stond in de slaapkamer toen het gebeurde. Bij mij reikte de golf net tot het dak, tot de vensterbank van de slaapkamer. Ik kon het zo buiten zien gebeuren. Zij die voor mij woonden hadden minder geluk. In ieder geval was ineens het dak onder het raam van de slaapkamer bedekt met sneeuw en ijs, en toen zag ik dat de zee zich langzaam begon terug te trekken. Maar de golf had velen meegesleurd. Ik woonde op het randje van het natuurgeweld. Voor mij was het erop of eronder. Ik was mijn vrouw dankbaar dat ze dit huis had gekozen. Iets dichtbij de zee en we hadden niet meer geleefd. Iedereen die dichtbij de zee woonde werd door de golf meegesleurd naar God weet waar. Er moest een nieuwe regering komen, want die leefden dichtbij de zee.

Ik was dan één van de velen die nu vreemde dromen begon te krijgen. Er was ook iets in mijn hersenen geknapt. Ook was ik een groot deel van mijn geheugen kwijt, maar niet alles. Gewoon om het te kunnen verwerken wilde ik de Anandez eens opzoeken, maar dat mocht niet. De dijken waren zwaar bewaakt. Niemand kon erdoor naar de ijszee. Het was afgesloten terrein. Ik moest me daarbij neerleggen, maar eigenlijk wilde ik dat niet. Ik heb me toen voorgedaan als wetenschapper, en na veel gesprekken lieten ze me eindelijk door. Er waren altijd uitzonderingen op de regel, en ik bleek er aan te voldoen. En het was ook zo : Ik wilde de Anandez onderzoeken. Ik wilde meer van de Anandez weten. Via een streng bewaakte tunnel kwam ik op het verwilderde strand van de grote ijszee. Er was hier geen kip. Er was een begeleider bij me, een gids. Zijn regenpak was blauw, wit en oranje. Ook had hij een helm op. Het was best donker dus hij had een soort lantaarn of schijnwerper meegenomen. Hij was nogal enthousiast over een bepaalde vissoort : ijshaaien. Die konden geweldig snel zwemmen en hoge sprongen maken. Ze waren veelal wit. We liepen dichtbij de zee toe, en toevallig zagen we er een paar. Het was een wonderlijk gezicht.

De keer daarop ging mijn vrouw ook mee. Ze had zich extra stevig ingepakt, want het was een koukleum. 'Dit is hem dan,' zei ik tegen mijn vrouw. 'De Anandez, de grote ijszee, die onze hele familie uit elkaar heeft gescheurd.' Ik moest mijn vrouw van alles uitleggen, want het grootste gedeelte van haar geheugen was weg. Gelukkig herinnerde ze zich mij wel. 'Hoe kan ik jou nou ooit vergeten,' zei ze altijd. 'Dat is toch onmogelijk.' Maar ja, er waren zoveel mensen die mij niet meer herinnerden. We liepen langs het strand, en de gids vertelde ons veel over de Anandez. Het was weer dezelfde gids, en hij had weer een helm op. Hij scheen met zijn lantaarn op het water. Mijn vrouw wilde de ijshaaien wel graag zien, maar ze waren er dit keer niet. De gids begon vreemd te fluiten, waar we wel even van opkeken. Uit de golven kwam een vrouw omhoog, die toen naar ons toeliep over het water. Ze was gewikkeld in lange doeken. 'Wat gebeurt hier !' riep ik. Er was ineens overal storm. Ik zag mijn vrouw nog wegrennen, en de gids zag ik al helemaal niet meer. Ik begon te roepen, maar mijn stemgeluid kon niet tegen de storm op. Ik werd opgenomen als een veertje en over het strand geslingerd. "Anandez," zei een stem. De vrouw met de doeken was erg dichtbij me nu. Ik wist niet waar ik was. Haar doeken hingen over mij. Ik werd badend in zweet wakker. Alles was maar een droom geweest. Ik greep om me heen, en greep naar de plaats waar mijn vrouw altijd lag, maar ze lag er niet. Uit angst riep ik haar, en al snel kwam ze de slaapkamer binnen. Ze was even in de badkamer geweest. Ik vertelde haar de droom. "Ik heb iets soortgelijks gedroomd," zei ze. "Daarom ging ik naar de badkamer om even mijn gezicht nat te maken." Ik omhelsde haar. In elkaars armen probeerden we weer verder te slapen, maar dat werkte niet echt. Ze bleef maar praten. "Praat tot me," zei ze weleens als ik dreigde in te dutten.

"Sorry, ik probeer te slapen," zei ik.

Na een tijdje sliep ze, en kon ik ook slapen. Weer droomden we over de Anandez. Het was een vrouw die sprak dat ze de zon had overwonnen. Ze noemde het een stinkende bal. In haar wereld draaide alles om de ijszee, die als een echo-machine was. De echo's vervormden in de wind, en daarom moest men zo dicht mogelijk bij de echo-machine komen. Mijn vrouw en ik waren verbaasd dat we weer beiden dezelfde droom hadden gehad. Mijn vrouw maakte toen een lied over de Anandez :

Anandez, de grote ijszee,

Als een echo in de wind,

Zoveel geheimen draag je,

Die maar nooit worden gevonden,

Want de stormen zijn te zwaar

Anandez, maar zo kan het toch niet altijd blijven,

Anders is het met ons gedaan

Anandez, groot raadsel in de wind,

Toon ons toch jouw sleutel,

Leid ons toch de weg in dit bestaan,

Leer ons elkaar te verstaan

Anandez, jij scheurde ons allen uiteen,

En nam vele levens, waar zijn zij heen ?

Anandez, niets of niemand schijnt jou te kunnen stoppen,

En wij kwijnen allen weg,

Of is dit juist de weg ?

Anandez, jij komt altijd op in de morgen,

Als het morgenrood, jij hebt de zon verslagen,

Dan kijken we allen naar het ijs,

Hebbende zoveel vragen

Anandez, wat heeft de nacht met ons gedaan,

Jij brengt ons zoveel dromen,

Anandez, alles wat wij grijpen glijdt weg,

En wij worden zelf weggegrepen

Anandez, er is zoveel wat wij niet begrijpen,

Als een ons overspoelende zee van ijs,
Jij hebt ons meegenomen, jouw gezicht getoond,
In jou zijn wij wijs

Anandez, door vreemde dingen breng jij ons dichterbij elkaar,
Zo ver weg en toch dichtbij, mogen wij elkaar verstaan,
Het wonder van ijs is iets wat wij niet kennen,
Maar langzaam maar zeker mogen wij er aan wennen,
Anandez, kom snel terug,
Jij bent maar een droom,
Alles wat jij doet is verborgen geluk

Anandez, kom snel,
Praat met ons, leer ons jouw spel,
Wanneer wij in de ochtend ontwaken,
Zijn wij nog steeds in jouw droom,
Jij bent de gids tussen de doeken en de dekens

Oh, jij ijszee, zo warm en diep,
Zo verborgen, jij bent het die ons riep,
Oh ijszee van boven, oh hemelse taal,
Anandez, kom snel,
Jij bron beter dan de zon

In jou is al het licht en leven,

In jou is al het vuur om bruggen te bouwen,

Nee, warmer dan jij is er niemand,

Oh, hemelse zee van echo's,

Tot jouw geheim zwemmen wij

Mijn vrouw zong maar door. Ze was inmiddels achter de piano gaan zitten. De nacht erop had ik een droom dat ze een standbeeld was en eeuwig zong. Ze was door de Anandez gezonden.

Einde

Het Snoep Wat Niet Zoet Was

En als je dan denkt dat snoep altijd zoet is, dan heb je het mis. Want dokter Onzoet Snoep maakte snoep wat niet zoet was, alleen heel soms. Hij was een kleermaker die de mooiste kleren van snoep maakte. Hij woonde in het stadje Tigubriel, net achter de brug. Hij was dag

en nacht bezig de mooiste kleren te maken van het onzoete snoep, en daar tussendoor was hij dokter. Hij genas de mens door het onzoete snoep. Soms hoefden ze het alleen maar te dragen, of soms moesten ze het slikken, eten of drinken. De dokter was van alle markten thuis.

Hij had daarvoor een bepaald kabinet, en ook nog een heleboel kabinetten in zijn magazijn. Maar op een dag werd de dokter zelf ziek, en hij kon zichzelf niet genezen. Hij moest toen een lange reis door het bos maken naar een heks. Hij was zo ziek dat hij dwars door de sloten strompelde en niet op het pad kon blijven. Helemaal verwilderd en nat kwam hij aan bij de heks. Hij trilde en beefde van zijn nare ziekte. 'Och jongen,' zei de heks, 'jij bent er echt slecht aan toe. Goed dat je naar mij toe bent gekomen.'

'Kunt u mij alstublieft helpen,' sprak de dokter. 'Ik ben zo ziek, en geen van mijn onzoet snoep kan mij nog redden.'

'Natuurlijk,' zei de heks. 'Er is namelijk iets wat aan jouw verzameling ontbreekt.'

'Wat dan ?' vroeg de dokter.

'Een fiets !' sprak de heks. 'Je moet er gewoon eens op uit gaan en de wereld bekijken op een doodgewone fiets.'

'U maakt zeker een grapje,' sprak de dokter een beetje beledigd. 'Dat heb ik nu nooit tegen mijn patienten gezegd dat ze er op uit moeten met een fiets. Ik had altijd wel een middeltje voor ze.'

'Jawel,' zei de heks, 'maar je hebt ze lui gemaakt met al die middeltjes en al die zotte snoep kleren. Een mens moet er op uit om zo daadwerkelijk te genezen, en daarmee basta.'

De heks gaf een fiets aan de dokter, en de dokter deed wat hem was opgedragen. 'Baadt het niet, dan schaadt het niet,' sprak de dokter tegen zichzelf. Hij begon op de knopjes van de fiets te drukken, en tot zijn grote verbazing kreeg de fiets vleugeltjes, en zo kon hij overal naartoe vliegen. Hij was een nieuwe dokter geworden.

'Waarom komen er geen mensen meer?' vroeg de dokter zich af nadat hij een hele lange reis had gemaakt. Het leek wel alsof de mensen hem waren vergeten, alsof hij honderd jaar was weggeweest. 'Het komt vast door de heks,' sprak de dokter, en ging weer terug naar de heks, op zijn vliegende fiets.

'Zeg heks,' sprak de dokter, 'nu moet je toch eens even luisteren. Ik kom terug van een lange reis over de wereld. Ik ben door velden en dalen gegaan, en heb alles gezien wat er te zien valt, en alles beleeft wat er te beleven valt, maar nu ben ik mijn patienten kwijt. Niemand komt nog, en niemand draagt mijn kleren nog.'

'Dat komt,' zei de heks, 'omdat het een betoverde fiets is. Zoals ik al zei heb jij mensen lui gemaakt met al je middeltjes en mooie kleren. Toen jij er niet meer was hebben ze andere oplossingen bedacht, en zijn ze zelf creatief geworden. Ze hebben je niet meer nodig, maar ik heb een ander baantje voor je.'

'En dat is?' vroeg de dokter.

'Kom maar mee,' sprak de heks, en leidde hem door een lange gang in haar huis. De gang leidde tot diep onder de grond. Ze kwamen in een ruimte waar allemaal grote ketels aan het pruttelen waren.

'Hier worden fietsen gemaakt van toversnoep, zoals je eigen fiets,' sprak de heks. 'Zo mag je je snoepwinkel houden, maar ga je er ook snoepfietsen bij verkopen, zodat de mensen niet lui worden.'

Dokter Onzoet begon helemaal te stralen. 'Dat is een heel bijzonder plan, heks,' sprak dokter Onzoet. 'Ik ben blij dat je me hebt geholpen.'

En zo gebeurde het. Dokter Onzoet werd ook fietsenmaker, en al gauw had hij meer klanten in zijn snoepwinkel dan hij ooit had gehad.

De Wonderschoenen

Een man ging eens met zijn moeder en grootmoeder naar een schoenmaker om nieuwe schoenen te kopen. Er stonden prachtige schoenen in de rekken, maar de mooiste schoenen waren van fluweel met verblindende ringen. De schoenmaker zei dat het wonderschoenen waren, en dat daarom de prijs iets hoger zou zijn dan gewoonlijks. Maar de man was erg rijk, en kocht de schoenen.

Toen de man die avond naar bed ging en in slaap viel begonnen de wonderschoenen te bewegen, en al snel liepen ze het huis uit. De man hoorde wat deuren klapperen, en rende al snel achter zijn schoenen aan. Ze waren op weg naar het dorp. In het dorp aangekomen kwamen er wat elfjes uit de schoenen die zich overal begonnen te verspreiden, en toen liepen de schoenen nog harder. Zo rende de man de hele nacht achter zijn schoenen aan, en die ochtend gingen ze bij een andere schoenmaker naar binnen. Buiten adem wilde de man zijn schoenen pakken, maar de schoenmaker zei : ‘Daar zult u wel voor moeten betalen.’

‘Maar dat zijn mijn schoenen,’ zei de man.

De schoenen stonden keurig in het rek naast een heleboel schoenen van dezelfde soort. De man begon een beetje hopeloos te worden.

‘Zijn dit allemaal wonderschoenen ?’ vroeg de man.

‘Wonderschoenen ? Waar heeft u het over ?’ zei de schoenmaker.

‘Ach, laat maar,’ zei de man, en betaalde opnieuw voor zijn schoenen. Maar ditmaal gebeurde er niets wonderlijks met de schoenen, en zo gingen er vele dagen voorbij, totdat de man dacht dat hij dan misschien de verkeerde schoenen genomen had. Weer ging hij terug naar de schoenmaker en kocht een ander paar van dezelfde soort, maar toen ook dit niet werkte besloot hij om ze allemaal te kopen. Maar geen van de schoenen bleken wonderschoenen te zijn. En daarom ging de man weer terug naar de schoenmaker.

‘Schoenmaker,’ zei de man, ‘kunt u mij vertellen wie er nog meer de laatste tijd schoenen van deze soort heeft gekocht?’

‘Alleen een vrouw, een zeer rijke vrouw, die hier eens in de zoveel jaren komt,’ zei de schoenmaker. ‘Maar ik weet niet waar zij woont.’ De man was een beetje teleurgesteld toen hij dat hoorde. ‘Maar weet u wat?’ zei de schoenmaker, ‘zodra ze hier is zal ik mijn dienstknecht naar u sturen zodat u met haar kunt spreken.’

Na vele lange jaren toen de man de wonderschoenen eigenlijk al een beetje vergeten was klopte de dienstknecht van de schoenmaker bij het huis van de man aan. De dienstknecht bracht de boodschap dat de vrouw van de schoenen was gekomen, en dat als hij de schoenen wilde hebben, dan zou hij zeven jaren voor haar moeten werken. Dat had de man er graag voor over, en ging met de dienstknecht mee.

De vrouw woonde op een groot kasteel, en in die zeven jaren had de man een goede tijd, maar werkte hard. Na de zeven jaren kreeg hij eindelijk de schoenen, en inderdaad, het waren de wonderschoenen. Ditmaal sloot de man de schoenen elke avond wanneer hij ging slapen op in een gouden kooitje met zilveren sluitseltjes.

Maar op een nacht brak de kooi open, en weer gingen de wonderschoenen er vandoor. De man werd wakker van het geluid, en rende achter de schoenen aan. Ditmaal brachten de schoenen hem diep in het bos. Hier woonde een hele oude schoenmaker op een afgelegen plek. De schoenmaker vertelde hem dat hij ooit de wonderschoenen had gemaakt, en dat ze op een dag aan de wandel gingen. De schoenmaker was blij dat ze nu iemand mee hadden gebracht, want de schoenmaker was erg eenzaam. Het huis van de schoenmaker was vol met wonderbaarlijke edelstenen, en de man wilde hier graag blijven. Na een tijdje vertelde de schoenmaker dat de wonderschoenen de bezitter naar het beste goud en edelgesteente zouden leiden, als ze maar nooit uitgetrokken zouden worden. En sindsdien sliep de man gewoon met zijn schoenen aan, en zijn de wonderschoenen altijd bij hem gebleven.

Op een dag leidden de schoenen hem tot een bloedheldere bron waar een mooie dame zat. Ze zat wat te breien, en het viel de man op dat ze zulke mooie schoenen had. De schoenen straalden in de zon. De man, die toch wel erg eenzaam was, ook al had hij gezelschap van de schoenmaker, werd direkt erg verliefd op de vrouw.

Het was alsof de knoppen van haar schoenen hem hadden betoverd. ‘Trouw met me, trouw met me,’ riep de man, maar de vrouw stond op en rende weg. Direct ging de man er als een speer achteraan, maar de vrouw rende veel harder. De man was erg teleurgesteld, en ging terug naar de schoenmaker. ‘Oh,’ zei de schoenmaker toen de man hem het verhaal vertelde, ‘dat zijn schoenen die ik eens voor de bosfee heb gemaakt. Iedereen die die schoenen ziet raakt direct betoverd.’

‘Maar waarom rende ze dan weg?’ vroeg de man.

‘Dat doen de schoenen,’ zei de schoenmaker. ‘Maar als je dezelfde schoenen als haar zou hebben, dan zou je net zo hard als haar kunnen rennen.’ En toen liep de schoenmaker naar een oude kast en haalde een zelfde paar eruit.

De man deed de schoenen aan, en rende naar buiten. Nu kon hij de bosfee gemakkelijk bijhouden, en de bosfee was erg verrast. De bosfee was altijd erg eenzaam geweest, want haar schoenen renden altijd weg als er iemand in de buurt kwam. Maar nu de man haar makkelijk kon bijhouden begonnen haar schoenen wat af te remmen, en al gauw stond ze helemaal stil, als betoverd. ‘Je hebt me betoverd,’ zei de bosfee met een glimlach.

‘Nee,’ zei de man, ‘dat hebben de wonderschoenen gedaan.’

De bosfee keek naar zijn schoenen en toen naar hem. ‘Zou je weleens met mij willen dansen,’ zong de bosfee. ‘Zou je weleens met mij over de heg willen gaan, want daar baden zoveel sterretjes onder een bloedrode maan. Zou je weleens met mij willen rennen en zingen, heus, je kan het, want je hebt mijn wonderschoenen aan.’

En toen vertelde de bosfee over de heg waar ze nooit overheen kon, want altijd als ze dichterbij kwam, dan rende de heg weg, en de heg kon veel harder rennen dan haar.

‘Zou je weleens met mij willen dromen,’ zong de man. ‘Zou je weleens met mij onder de maan willen dansen. Zou je weleens met mij over de heg willen dansen.’

‘Ja, graag,’ zong de bosfee.

‘Ja, graag,’ zong de man.

‘Zie, het is wat eens de schoenmaker mij heeft verteld,’ zong de man. ‘Wij moeten dansen, wij moeten dansen, en de heg zal staan als betoverd en versteld.’

En zo dansten ze samen naar de heg toe, maar al gauw merkten ze dat de heg veel sneller was dan zij, en niet lang daarna gingen ze beiden teleurgesteld naar het huis van de schoenmaker terug. Toen de schoenmaker het verhaal hoorde haalde hij twee paar dansschoenen tevoorschijn. Het waren de mooiste schoenen die ze ooit

hadden gezien. Ze deden de schoenen aan, en keken elkaar in de ogen, en dansten als betoverd terug naar de heg. En inderdaad, de heg stond als bevroren te kijken, en met gemak konden ze door de heg heen. Ook de schoenmaker liep achter hen aan, en zo kwamen ze met z'n drieën aan de andere kant van de heg.

Maar de wezens die hier woonden vlogen allemaal in angst voor hen weg. Zij droegen geen schoenen, en zij hadden vederlichte vleugeltjes als elfjes. De schoenmaker was inmiddels weer teruggegaan naar zijn huis. Langzaam daalde de bosfee af in de rivier en de man deed hetzelfde. En heel langzaam begonnen ook de sterretjes in het water af te dalen. 'Ik heb mijn schoenen hier helemaal niet meer nodig!' riep de man, en trok ze uit. Direct had ook hij vederlichte vleugeltjes en steeg uit het water op. Maar de bosfee volgde niet. 'Zeg, ik moet weer terug naar waar ik vandaan kom,' zei ze, en ging terug door de heg.

Even was de man teleurgesteld. Hij wilde hier wel blijven. Toen ineens trokken een heleboel sterretjes hem verder naar boven. Maar omdat hij zijn wonderschoenen had uitgedaan kon hij nu nooit meer terug over de heg. Na een tijd begon hij de bosfee en de schoenmaker erg te missen, en zou hij erg graag terugwillen. Op een dag ging hij terug naar de rivier om de wonderschoenen te zoeken. En toen gebeurde er iets wonderlijks: Twee van de prachtigste vissen kwamen op hem afzwemmen en zeiden: 'Wij zouden u nog willen bedanken dat u ons vrijgelaten hebt. Wij waren uw wonderschoenen, en in deze rivier zijn wij weer vissen geworden.'

Maar de man begreep het niet en vroeg: 'Maar wie heeft jullie dan vroeger betoverd, en hoe kom ik nu weer thuis?'

'In het land achter de rivier woont de steenheks,' sprak één van de vissen. 'Zij vangt vissen om ze te betoveren tot schoenen. Wanneer je haar verslaat zul je terug kunnen keren naar je woonplaats.'

En zo brachten de twee vissen hem over de rivier, die verderop veel woester was. De steenheks woonde in een woest kasteel. De stenen waarmee het kasteel was gebouwd waren roze en rode edelstenen die ze gevonden had in de dieptes van de rivier. De man mocht de rode stenen en tegels niet aanraken, want dan zou hij verstenen. Maar sommige stenen waren het ene moment roze, en het andere moment rood. 'Ik wist wel dat je zou komen,' krijste de steenheks. 'De wonderschoenen hebben je hier naartoe geleid, alhoewel ze nu weer gewoon hun vissenhuid hebben. Zeg, ik heb een opdracht voor jou, en als je die opdracht kunt vervullen dan zal ik je weer naar huis laten gaan, over de heg. Haal voor mij drie toverbloemen in de betoverde tuinen achter het kasteel.'

De man deed wat hem gevraagd werd, maar in de betoverde tuinen raakte hij onwel. De heks die alles volgde door haar toverbol begon te lachen. 'Wat een

domoor. Niemand overleefd zo'n reisje door de betoverde tuinen. Zelfs ik kan daar niet komen.'

Maar na een tijdje kwam hij er toch uit met de drie toverbloemen waar de steenheks om vroeg. De steenheks was erg verbaasd, maar wel blij met de toverbloemen. 'Jij domoor,' riep ze. 'Nu kun je hier nooit meer weg. Mijn macht strekt zich nu uit tot zelfs achter de heg.' Maar toen werd de man erg kwaad, en herinnerde dat de vissen hadden gezegd dat hij haar eerst moest verslaan. Er lagen wat roze en rode stenen los om hem heen. Hij wist dat hij de rode stenen niet mocht raken, zoals de vissen hem dat hadden gezegd, anders zou het afgelopen met hem zijn. Maar hij pakte een schaalvormige roze steen, en schepte daarmee een kleine rode steen, en wierp het toen op de steenheks af. De steenheks versteende onmiddellijk. Maar overal om hem heen begonnen de stenen rood te worden, en de man wist niet wat hij moest doen. Voor hem was een vijvertje waar hij insprong. Het vijvertje liep uit in een riviertje waardoor hij het kasteel kon uitkomen, en waardoor hij in de rivier buiten het kasteel kon komen. Hier wachtten de twee vissen hem op. Ze waren erg blij dat de heks nu verslagen was, en ze vertelden de man dat de heg nu ook was verdwenen. Ooit had de heks de heg gebouwd om haar machtsgebied af te bakenen, maar nu had ze al haar macht verloren. Maar gek genoeg wilden de vissen weer uit het water genomen worden, om in wonderschoenen te veranderen, want om te leven op het vasteland beviel hen iets beter. En zo had de man zijn beste vrienden altijd bij de hand. Als hij ging zwemmen, dan veranderden ze in vissen die met hem mee zwommen en hem overal naartoe brachten, en op het vasteland waren ze gewoon zijn wonderschoenen.

Het Boek van Gertje

Het regent vandaag, Gertje loopt hard. Snel naar mamma, want die wacht. De school is net uitgegaan. Maar thuisgekomen is z'n moeder in een draak veranderd. Wat nu ? Langzaam komt z'n moeder op hem af. Gertje geeft een gil. Misschien dat ze hem wel wil opeten. Gertje rent snel naar buiten. Maar buiten staat er een meneer in een lange zwarte jas. Wie ben jij dan ? schreeuwt Gertje. Snel uit de weg, want mijn moeder is in een draak veranderd.

Maar de man met de lange jas grijpt Gertje in z'n kraag en loopt met hem naar buiten naar een busje. Hij wordt achterin gesmeten, en de man gooit de autodeur hard dicht, en loopt dan naar de voorkant, waar hij instapt. Snel wordt het busje gestart, en al snel rijden ze weg. Gertje weet niet wat nu beter is. Hier in deze auto of bij z'n moeder die in een draak is veranderd. Na een lange tijd wordt Gertje uit de auto gehaald. De man in de lange jas is in een zwarte wolf veranderd. Wat een paniek. Snel geeft Gertje hem een duw. Uit de weg jij, schreeuwt hij. Nu moet Gertje hard hollen, anders is hij er misschien geweest. Misschien heeft die wolf ook wel honger, net als zijn moeder. Snel rent Gertje het bos in. Diep in het bos vindt hij een boek. Het is een boek over vlinders. Hij herkent dit boek, maar weet het niet zeker. Had hij vroeger ook zo'n boek. Is dat boek soms van Gertje geweest ?

Snel rent hij door met het boek, want stel dat die wolf nog steeds achter hem aanzit. Onderweg vindt hij een rood kapje. Snel raapt hij het kapje op en rent verder. Waar zal Gertje nu naartoe gaan ? Opeens staat de man met de lange zwarte jas weer voor hem. Hij beweegt niet. Het is een standbeeld. Gelukkig, dacht Gertje, en rende verder.

Hoe dit allemaal afloopt, lees je in het boek van Gertje. Maar waar is dat boek dan ? Weet je het nog niet ? Dit is het boek van Gertje. Waar gaat het dan over ? Dan moet je verder lezen. Wat staat er dan allemaal in ? Lees zelf maar :

Het regent vandaag, Gertje loopt hard. Snel naar mamma, want die wacht. De school is net uitgegaan. Maar thuisgekomen is z'n moeder in een draak veranderd. Wat nu ?

Maar ik dacht dat het allemaal over vlinders ging ? Dan heb je het boek van Gertje niet goed gelezen.

Spindruppeltje

Er was eens een meisje dat Spindruppeltje heette. Het meisje was eigenlijk een prinsesje, maar was eens tijdens het spelen in het bos verdwaald en kwam bij een arm gezin terecht. Het meisje was nog te jong om te beseffen dat ze een prinsesje was, en ook het arme gezin wist niet wie ze was, maar ze besloten voor haar te zorgen. Dichtbij het huisje van het arme gezin was een vijver met krokodillen waar het meisje vaak speelde. Maar op een dag gleed het meisje uit, en viel in de vijver. Direkt werd ze door een krokodil gegrepen en in de diepte getrokken.

De krokodillen brachten haar naar een rijk diep onder de grond, waar soldaten woonden die de zessen werden genoemd. De soldaten liepen een beetje krom en hadden vreemde gekrulde schoenen. Ze zagen er inderdaad uit als zessen. Hun koning was genaamd nummer één. Het meisje keek haar ogen uit in dit rijk onder de grond. Alles was hier prachtig : betoverde bloemen, en zoveel betoverde tuinen. Het meisje ging hier gewoon door met spelen, alsof er niets aan de hand was, en het was goed. De koning scheen erg van het meisje te houden, alsof het zijn eigen dochttertje was. De koning had ook een dochttertje, en dat meisje was genaamd 'drie'. Drie en het meisje werden al snel dikke vriendinnetjes. De koning was erg tevreden. Hij gaf het meisje een eigen kamer in zijn kasteel, vlakbij de kamer van drie, zijn dochttertje. Ook de zessen waren erg dol op het meisje. Het meisje had een goed hart voor iedereen.

Maar op een dag gebeurde er iets verschrikkelijks. De koning werd heel ernstig ziek, en iedereen was erg verdrietig. Er was nog maar één middel dat de koning zou

kunnen genezen, en dat was de blajus-plant die in het land groeide waar het meisje vandaan kwam. De zessen legden het meisje uit waar ze dat kruid zou kunnen vinden. Een krokodil bracht het meisje weer terug. Het arme gezin was erg blij het meisje weer terug te zien, maar ze mocht nooit meer naar de vijver. Inmiddels was de echte vader van Spindruppeltje erachter gekomen waar zijn dochter was, en nam haar mee naar zijn kasteel. Om de vijver liet hij grote hoge gouden hekken bouwen. Maar het meisje wilde terug naar het rijk onder de vijver, om de koning daar te kunnen redden door de blajus-plant, het genezende kruid.

Dat ze door een krokodil was gegrepen geloofden ze allemaal wel, maar dat er een rijk onder de vijver was geloofde niemand. En hoe ze ook huilde en smeekte, haar vader was niet om te praten. Hoe zou ze nou over die hekken kunnen komen ? Inmiddels stond bijna het hele kasteel van haar vader vol met blajus-planten, omdat het prinsesje daar om gevraagd had. Ook had het arme gezin een flinke beloning gekregen, omdat ze zo goed voor het meisje hadden gezorgd. Zij woonden nu ook in het kasteel, op een verdieping dichtbij de verdieping waar het meisje haar kamer had. Maar het meisje huilde veel.

De koning zag dat het meisje niet gelukkig was, en gaf haar op een dag een vogel voor op haar kamer. Het was een sprekende vogel, en het meisje kon alles aan de vogel vertellen, ook over het verborgen koninkrijk.

‘Ik kan je wel over het hek brengen, hoor,’ zei de vogel, ‘geen probleem. Ik ben sterk genoeg, en ik kan heel hoog vliegen.’ En zo stapte het meisje op zijn rug, en de vogel bracht haar helemaal over het hek bij de vijver. Maar plotseling kwam het meisje erachter dat ze het blajus-kruid was vergeten. En één van de krokodillen greep de vogel en trok hem de diepte in. Nu kon het meisje niet meer terug. Nu moest ze wachten totdat iemand haar zou zien. Maar er gingen tijden voorbij, en het meisje begon erge honger te lijden.

Op een dag kwam de vogel terug uit de vijver, en vertelde dat de koning van het verborgen rijk inmiddels was overleden. Het meisje begon erg te huilen, en zei dat het allemaal haar schuld was. Zij had immers het blajus-kruid vergeten. Maar de vogel zei dat vele zessen nu ook ernstig ziek waren, en ook het prinsesje drie. De vogel was teruggekomen om voor hen het blajus-kruid te halen. Het meisje stapte op zijn rug, en weer vloog hij over het hek, terug naar het kasteel. Maar toen de koning merkte dat ze terug waren gekomen liet hij hen beiden grijpen. Het meisje werd voor straf opgesloten op haar kamer, en de vogel werd in een diepe kerker onder het kasteel geworpen. Nog nooit was het prinsesje zo verdrietig geweest. De koning liet de vijver droogleggen, en joeg de krokodillen het bos in.

Dikke tranen rolden er over de wangen van het prinsesje, maar de tranen hadden allerlei kleuren. Na een tijdje kwam er een vogel op het venster van het open raam zitten. Het was een krokodillen-vogel, die wel een beetje op een krokodil leek. ‘Je moet die tranen drinken,’ zei de vogel, ‘dan gebeuren er wonderen.’ Het meisje had

nog wat bekers in haar kamertje staan, en begon de verschillende kleuren te verdelen. ‘Rood is voor de sloot, blauw is voor de vijver,’ zei de vogel, en toen het meisje van het rode en het blauwe begon te drinken kwamen er overal in het land sloten en vijvers.

‘Laat me je meenemen naar het land der krokodillen, ver achter de bossen,’ zei de krokodillen-vogel. Het meisje stapte op de rug van de vogel, die direkt uit het raam vloog. Na een tijdje kwamen ze bij de krokodillen aan. Hier leefden ze in moerassen en poelen. Maar het verborgen rijk bestond niet meer. Het blajus-kruid groeide en bloeide hier volop, maar het was al te laat. Het rijk was geheel ten onder gegaan door de ernstige ziekte. In de verte stond een vrouw met wratten achter een ketel. De vrouw lachte als een heks, en roerde in de ketel waar groene smurrie in lag. ‘Wat ben je aan het maken?’ vroeg Spindruppeltje.

‘Weet je dat dan niet?’ zei de oude vrouw. ‘Ik maak voer voor de koning, tranen.’

Maar toen begon het meisje wel erge medelijden met haar vader te krijgen. ‘Heus, hij mag dan verschrikkelijke dingen hebben gedaan, maar hij bedoelde het goed. Hij was gewoon bezorgd.’

‘Bezorgd noem je dat?’ zei de oude vrouw krassend. ‘Hij dacht alleen aan zijn eigen koninkrijk, en niet aan het koninkrijk van een ander.’

‘Ja maar hij wist niet van het bestaan van dat andere rijk af,’ zei het meisje.

‘Dat heb jij hem toch verteld?’ zei de vrouw bijna spottend, ‘maar hij heeft het niet willen geloven, en jou zo met een ondragelijke last bezadeld, en ons des te meer.’

‘Maar wie bent u dan?’ vroeg Spindruppeltje.

‘Ik ben de koningin der krokodillen,’ zei de vrouw bijna trots.

‘Maar als u dan meekomt naar mijn vader, dan zal hij het misschien geloven,’ zei het meisje.

‘Wat?’ zei de vrouw spottend, ‘het is nu al te laat. Alles is verloren.’

‘Ja maar de krokodillen,’ zei het meisje, ‘zij zijn nog over. Moeten ze dan blijven leven in deze poelen?’

‘Hmm, misschien heb je gelijk,’ zei de oude vrouw, ‘en moet ik een kansje wagen. Ik zal naar jouw vader gaan, en hem vragen om een plaats bij de koninklijke vijver, ik en mijn krokodillen.’

Maar toen de oude vrouw met het meisje meeging naar de koning kreeg de vrouw de schuld van alles, en ook haar liet de koning opsluiten, en zelfs het prinsesje werd

in een kerker geworpen opdat ze niet meer zou ontsnappen. Alleen de krokodillen-vogel wist op tijd weg te komen, en snelde terug naar de krokodillen om alles te vertellen.

‘Dan zit er niks anders op dan het kasteel aan te vallen,’ zei de oudste krokodil.

Eén voor één kropen ze in de ketel van de oude vrouw waar ze in zessen veranderden, en gingen in een groot leger gewapend naar het koninklijk terrein.

‘Gebruik groen, dan hoef je het niet meer over te doen,’ zei de krokodillen-vogel die hen aanvoerde in de strijd.

En zo werd het kasteel van de koning en zijn gehele terrein bedolven onder groene tranen. Toen het arme gezin wat zo lang voor het meisje gezorgd had erachter kwam dat de koning haar in een kerker had geworpen waren ze heel boos op de koning. Ze kwamen erachter dat hij in het geheim een boze tovenaar was, en ze vochten mee in het leger van de zessen. Maar de boze tovenaar was te sterk, en liet hen allemaal in de kerkers diep onder de grond werpen. De enige die kon ontsnappen was weer de krokodillen-vogel.

Met een list kwam hij weer in het kasteel, en even later had hij de kerker van het prinsesje gevonden. ‘Spindruppeltje, Spindruppeltje,’ fluisterde hij. Het prinsesje was erg blij hem te zien. Zelfs in de gangen waar de kerkers waren groeide het blajus-kruid, en de krokodillen-vogel gaf het prinsesje wat van het kruid. ‘Hier, eet wat van het kruid,’ zei de vogel. ‘Dat zal helpen.’ Toen het prinsesje wat van het kruid at leek het even alsof ze krokodillen-huid begon te krijgen. En toen even later gingen wonderlijk alle deuren van de kerkers open. Het werd een grote optocht die over de trappen van de kerkergangen naar boven ging. ‘Vlug, naar de koninklijke vijver,’ zei de krokodillen-vogel die boven hen uit vloog. De vijver had heel helder water, en in de dieptes konden ze een stenen trap zien. Allen zwommen ze naar de trap, en door een luik kwamen ze uiteindelijk in het verborgen rijk terecht.

‘Hoe kan dat dan?’ vroeg het prinsesje. ‘Ik dacht dat het verborgen rijk was vergaan.’

‘Het is hier opnieuw gaan groeien,’ zei de krokodillen-vogel.

‘Maar hoe kan dat dan?’ vroeg het meisje.

‘Nou gewoon,’ zei de krokodillen-vogel, ‘het is de bloesem van het blajus-kruid, en dat groeit nu overal door het kasteel.’

En zo werd het kasteel vol van het verborgen rijk

En de boze tovenaar? Die hebben ze nooit meer teruggezien. Het prinsesje kwam hier ook het prinsesje drie tegen, en haar vader, koning nummer één, en vele

anderen. Ook zag ze alle oude zessen weer terug, en ze leefden nog lang en gelukkig. Allemaal kenden ze nu het geheim van het blajus-kruid.

De Koeienbezem

Bertha Koe heeft iets verzonnen. In het koeiendorp laat ze het zien. Ze is voor haar huisje gaan staan, met een heleboel bezempjes, die ze binnen in haar huisje heeft gemaakt. Het zijn geen gewone bezems, maar bezems met een heleboel onopgeblazen ballonnetjes aan het uiteinde. Als ze ze over de grond laat strijken, dan maakt het zo'n mooi geluid, om de stilte te verjagen. De koeien staan voor haar bezems in de rij, maar de bezems zijn nogal duur. 'Wat een schande,' zegt Bert Koe, 'maar ik koop er wel eentje, want de stilte bij mij in huis is soms onverdraagbaar.' 'Ik neem er ook één,' zegt Klara Koe, 'want als mijn man weg is, dan voel ik mij zo alleen, en alleen al als ik die bezem zie, dan vrolijkt het me op. Het is een echte feestbezem.' En daar kwam Piet de Koe al aanlopen. 'Zeg, wat is dat hier allemaal? Zijn jullie wel goed bij je hoofd? Daar kun je toch niets mee schoonmaken?' 'Ach man,' zegt Bertus Varken, 'dat hoeft toch ook helemaal niet, het is een feestbezem, om de saaiheid mee te verjagen.' 'Ach,' zegt Piet de Koe weer, 'jullie zijn niet goed wijs, die saaiheid is niks erg hoor. Ik houd wel een beetje van stilte.' Maar daar had Bertha Koe wel wat voor: Een bezem zonder ballonnetjes aan het uiteinde. 'Ziezo,' zei Bertha, 'deze is voor jou, en je mag hem gratis hebben.'

De Negende Wens

Eens leefde er een hebzuchtige prins in een arm land. De prins was zo hebzuchtig dat hij een ander niets gunde, en alles voor zichzelf nam. Toen op een dag een meisje uit zijn rijk spoorloos verdwenen was ging hij alleen op zoektocht omdat haar ouders erg rijk waren en een hoge beloning zouden schenken aan degene die hun dochter zou terugvinden.

Op zijn reis door het woud kwam hij 's avonds laat bij een huisje aan. Toen hij op de deur klopte hoorde hij een krassende stem : ‘Ik ben Spindraad. Wie is daar nog zo laat ?’

‘Ach, moedertje,’ zei de prins. ‘Ik zou zo graag even bij u willen kijken of daar ook een meisje van ons rijk is. Zij is spoorloos verdwenen.’

‘Ik heb zeven dochters,’ zei de oude vrouw. ‘Als u even wil kijken. Kom dan maar verder.’ De prins stapte naar binnen, en kreeg wat te eten. Ook mocht hij van elke dochter een wens doen. Bij de eerste dochter zei hij : ‘Ik zou graag willen dat het koninkrijk omgeven is door een haag met rode bloedbessen, giftig als de zon, om ervoor te zorgen dat niemand zomaar spoorloos kan verdwijnen.’ Als tweede wens, bij de tweede dochter, wensde hij dat zijn koninkrijk vol zou zijn met goud, maar alle andere wensen waren hebberig, en hij vergat het spoorloos verdwenen meisje helemaal.

‘Omdat je in bijna al je wensen zo hebberig bent geweest,’ zei de oude vrouw, ‘zul je veranderen in een pad.’ En direkt was de prins geen prins meer, maar een pad. In schaamte vertrok de pad. Al gauw kwam hij erachter dat hij ook niet terug kon naar zijn koninkrijk vanwege de dichte haag met giftige rode bloedbessen. Maar eens in een nacht zag hij een meisje baden in een bosmeertje. Hij zwom direkt naar haar toe, en vertelde haar wat er was gebeurd. Het bleek het spoorloos verdwenen meisje te zijn. Maar ze leek sprekend op één van de dochters van de oude vrouw.

‘Ik ben gevlucht,’ zei het meisje, ‘vanwege het harde werk dat ik in uw koninkrijk moest verrichten. Ik kwam bij de oude vrouw en werd als één van haar dochters. Zij liet mij zacht werk verrichten, en ik mocht wensen laten uitkomen.’

‘Maar waarom ben je daar dan niet gebleven?’ vroeg de pad.

‘Omdat de oude vrouw aan het einde van de wensen altijd haar eigen wens uitspreekt,’ sprak het meisje. ‘Sinds ik gevlucht ben, ben ik de enige die haar boze wensen ongedaan kan maken. Ik was altijd de achtste wens, en zij altijd de laatste, de negende.’

En zo deed de pad zijn wens bij het meisje om weer een prins te worden.

De Terugbetaling

Dina Varken loopt op de straat. Ze is op weg naar de bakker. Daar komt ze Dries Varken tegen. 'Ik krijg nog geld van je,' zegt Dries Varken. 'Hoeveel?' vraagt Dina Varken. En Dina geeft hem het geld. Een tijdje later komt Dries Varken Bernard Varken tegen. 'Ik krijg nog geld van je,' zegt Dries Varken. En Bernard Varken geeft hem het geld. Bij de bakker aangekomen staat er een hele rij varkens. En

Dries Varken zegt dat hij van allemaal nog geld krijgt. Snel geven ze het hem. Dan komt Dina Varken binnen, en vraagt waarom hij eigenlijk nog geld van haar kreeg. Maar dan draait Dries Varken zich naar de bakker toe en zegt : 'Ik krijg nog geld van je.' Bibberend vraagt de bakker hoeveel. Maar het bedrag dat Dries Varken dan opzegt heeft hij niet in zijn hele bakkerij. 'Nou, betaal me dan maar verder uit in broodjes,' zegt Dries Varken. En Dries Varken begint direkt de broodjes uit te delen, en keert zich weer tot Dina Varken, en zegt : 'Alsjeblieft, hier heb je je broodje, en daarom kreeg ik nog geld van je.'

De Meloen en de Grenadine

"Weet je hoeveel ik van je houd ?" zegt de meloen tegen de grenadine "Zoveel als van hier tot de zon en terug ..."

"Nou, weet je dan hoeveel ik van jou houd ?" zegt de grenadine tegen de meloen ...

"Nou ?" vraagt de meloen

"Tot de deur en terug," zegt de grenadine

"Ah, zo'n klein stukje maar ?" vraagt de meloen zielig

"Nou, je moet eens weten," zegt de grenadine, "ik sta elke nacht voor jou op wacht daar bij de deur Ik blijf altijd dichtbij je"

"Ah," zegt de meloen "nu zouden we beiden bijna ruzie krijgen om een lineaal. Liefde kunnen we niet meten, het zit 'em in andere dingen"

"Precies," zegt de grenadine, "Liefde zit in kleine dingen, klein genoeg om een splinter uit je arm te krijgen. Liefde is als een pincet."

"Ja," zegt de meloen, "en Liefde kan ook in hele koude dingen zitten, zodat wanneer er brand is, de Liefde de brand kan blussen. En sneeuw is toch ook iets heel moois ?"

"Ja," zegt de Grenadine, "maar houd nu maar even je mond dicht, ik begin moe te worden ... Voor jou is de dag net begonnen, maar voor mij eindigt de dag"

"Ja, Grena, je hebt gelijk," zegt de meloen, "en de Liefde moet ook rusten. Slaap zacht"

"Prettige dag, meloen," zegt de grenadine

De Grenadine en de Meloen ... Ze kunnen iedere dag maar heel even met elkaar praten, want als de grenadine slaapt, dan is de meloen op, en andersom. Ze leven in totaal verschillende werelden, met totaal verschillende wetten, maar op een punt kruizen ze elkaar in de Liefde

Waar verschillende talen onbegrip en misschien zelfs ruzie kunnen veroorzaken, door een lineaal daar kan de taal van Liefde soms als een appel komen, om de lineaal te breken, om een brug te slaan, om harten te verbinden, die eigenlijk bij elkaar horen

De appel brengt overzicht, om te zien waar Liefde vandaan komt. Niet hoe groot Liefde is, of hoe ver liefde reikt, want de Liefde kun je niet meten

Je kunt de Liefde alleen eten, en zoeken naar zijn taal, wat hij bedoelt. Vormen, kleuren en symbolen zijn slechts talen, elk met zijn eigen betekenissen. Daarom kun je het best achter woorden kijken, waar de woorden vandaan komen. Daarom kun je het best achter beelden kijken, waar die beelden vandaan komen, en waar ze naartoe gaan want een ieder spreekt een andere taal. En op die kruispunten der talen, kunnen we beginnen elkaar te begrijpen, kunnen we beginnen elkaars hart te zien

... kunnen we de linealen verbranden en leven zoals de meloen en de grenadine

De Toverbeker en het Toverbordje

Eens waren er dertig prinsen die door een heks waren betoverd tot wachters op een hoge toren. De toren was zo hoog dat het hoogste deel niet gezien kon worden, en de toren was zo breed dat het de helft van het land vulde. Als iemand de trap omhoog wilde bestijgen, dan kwamen er ballen van steen en ballen van vuur naar beneden, en maakten voor lange tijd het land onveilig. Daarom verbood de koning dat nog iemand naar de toren zou gaan.

De koning had veel verdriet van het verlies van zijn dertig zonen. De dertig prinsen waren nu angstaanjagende wachters die op de top van de toren moesten marcheren. Zij moesten de schat van de heks bewaken : een toverbeker die nooit op zou raken, en waarmee je onder de grond kon reizen, en een toverbord dat altijd vol was, en waarmee je in de lucht kon reizen.

De koning had een erge hekel aan de heks. Was hij nu maar wat aardiger voor haar geweest, dan was alles niet zo erg als het nu was. Ja, de koning had veel spijt wat hij de heks had aangedaan. Een oud bedelvrouwkje kwam eens aan de poort en vroeg om onderdak, maar de koning zond haar weg. Hoe kon hij nu weten dat het een heks was ? En een heks kun je maar beter onderdak geven, anders zal het je je hele leven berouwen. Dat was de koning nu wel duidelijk geworden.

Sindsdien was de koning altijd goed voor bedelaars, en had hij z'n lesje wel geleerd. Op een dag kwam één van de bedelaars tot de koning. 'Koning,' zei de bedelaar, 'ik heb gehoord wat er gebeurd is. Ik kom uit een ver land, maar ik heb een lange tijd onder de grond gewoond, en eens zag ik de heks met haar toverbeker langskomen. Ik volgde haar, en ze kwam in een bron van licht, waar ze onzichtbaar werd. Zo ging ik ook naar de bron, en in een bliksemschicht stond ik bovenop de toren waar u zonen gevangen worden gehouden. Ze waren inderdaad de meest afschuwelijke wachters geworden, en marcheerden gevaarlijk rond. Maar ze konden mij niet zien, omdat ik onzichtbaar was. De toverbeker was verdwenen, omdat de heks daarmee onder de grond was, maar het toverbordje dat altijd vol was stond daar, en ik nam ervan, en steeg op in de lucht. Hoever ik gekomen ben weet ik niet, maar ik was zo hoog waar nog geen mens ooit was gekomen. Hier kwam ik in een wereld waar de meest wonderlijke sprookjesfiguren waren. Zij vertelden mij dat uw zonen geheime sprookjes in zich droegen die nog nooit waren verteld. De betovering zou worden verbroken wanneer die sprookjes zouden worden verteld.'

Toen liet de koning de beste sprookjesvertellers van het land komen, om zoveel mogelijk sprookjes te verzamelen en te vertellen, maar er gebeurde niets. Toen liet de koning de bedelaar weer terugkomen, en vroeg hem waar onder de grond die lichtbron was. De koning zond toen tien lakeien met de bedelaar mee. De koning hoopte dat zijn lakeien de prinsen konden bevrijden. Maar de heks wachtte hen al op. In een lichtflits betoverde ze de lakeien in stenen wachters die de lichtbron moesten bewaken, maar de bedelaar zag de toverbeker staan, greep de beker en dronk ervan, terwijl hij nog dieper onder de grond kon reizen. Na een lange tijd kwam de bedelaar in een sprookjesrijk zo diep onder de grond waar geen mens ooit was geweest. Hoe diep het was, wist hij niet, maar er waren hier wonderlijke sprookjeswezens. Zij vertelden dat zij eens samenleefden met de sprookjeswereld boven de lucht, maar de heks had het rijk verscheurd. In de lichtbron verborg de heks sprookjes, en de twee sprookjeswerelden zouden weer bij elkaar komen als die verborgen sprookjes zouden worden verteld.

Weer ging de bedelaar naar de koning, en weer liet de koning de beste sprookjesvertellers komen, en ook de beste sprookjesvertellers uit andere landen, maar er gebeurde weer niets. Maar toen kreeg de bedelaar een idee. Hij had nu immers zowel het toverbordje als de toverbeker. Met het toverbordje kon hij nu de toverbeker naar het rijk boven de lucht brengen, en dan zouden zij met de toverbeker naar het rijk onder de grond kunnen gaan. Vanaf die dag werd er heel wat heen en weer gereisd, en ze vertelden elkaar de wonderlijkste sprookjes. Niet lang daarna marcheerden de stenen lakeien en de wachters van de toren naar de dichtstbijzijnde stad, en begonnen de sprookjes te vertellen. Langzaam maar zeker verbrak de betovering, en de koning kon zijn dertig zonen en zijn tien lakeien weer in de armen nemen.

Het Rode Luchtkoraal

Hoofdstuk 1. Opdracht Onderwater

Hoofdstuk 2. De Dans van de Orca

Hoofdstuk 3. Kabouter-Virus

Hoofdstuk 1. Opdracht Onderwater

De engelen hadden een zware strijd te voeren tegen de zee-demonen. Ze zaten in hun luchtschepen, om de zeeën onder hen af te scannen, en hadden verschillende demonsoorten op het scherm. Ze hadden net de lessen afgerond op de engelschool, en nu moesten ze dan hetgeen ze geleerd hadden in praktijk brengen. Gelukkig ging er een leraar met hen mee die er voor zorgde dat hen niets overkwam. Het was een Morgenster, een onderwijzer, een wat oudere, wijzere engel ... Hij had rode klederen aan met een rood kleed om hem heen ... Rood ... in meerdere tinten ... Hij was een morgenster in de orde van de morgenroders ... Hij werd zo ook genoemd : "Morgenrood" ... De leerling-engelen hadden veel respect voor hem ... Hij was vroeger een seraf, een oorlogs-engel, en had vele grote en gevaarlijke demonen verslagen ... Voor elke leidinggevende demon die hij had verslagen kwam er een dun licht streepje op zijn rode jas terecht ... deze jas zat vol met zulke streepjes ... Het was alsof hij met het rode goud was bezaaid Nu was hij dan een morgenster, een leraar van Gods Geheimen en plannen ... Het was een engel met zo'n heerlijkheid, dat zijn leerling-engelen er niet genoeg van kregen naar hem te luisteren ... Hij had een gouden stem in allerlei tonen die zich als vloeibare chocolade in elkaar vermengden. ...Hij maakte kunstwerken van hun

geheugen ... Zodat ze graag met hun geheugen werkten ... Het geheugen ... zo zei hij was het arsenaal ... vol met belangrijke wapens tegen de vijand ...

Nu had hij ze dan zo'n lange tijd onderwezen over de gewesten van de zee ... Hij leerde hen de gevaarlijke spelonken kennen, de valstrikken, maar ook de schatten, die vooral diep in de zee op verborgen plekken lagen Morgenrood was bekend om zijn grappen ... Hij kon de dingen soms op zo'n manier zeggen, dat wonden ogenblikkelijk verdwenen ... Het was een begaafde engel, waar zijn engelenleerlingen, en alle engelenleraren van de engelenschool erg trots op waren ...

Ze hadden een stekelige demoon op het scherm .. Ze kenden dit soort, omdat Morgenrood er veel over had verteld ... Morgenrood had hen veel verteld over hoe netels werkten en andere steekwapens in de huiden van demonen ... Ze konden zichzelf zo goed camoufleren, dat de engelen goed werden gewaarschuwd door Morgenster niet zomaar dingen aan te raken ... Ze moesten voorzichtig worden en eerst de dingen afscannen en reinigen voordat ze er op gingen zitten, stappen of staan Ze moesten eerst voldoende anti-gif hebben en beschermende lagen, alvorens gebieden te betreden ... Dat was een hele kunst ... Ze moesten vooral op hun hoede zijn voor verborgen gevaren en dubbele bodems ... Ze moesten op de hoogte zijn van de verandering van het getij ... de tijdstippen ... en daarbij hun eigen klokken goed programmerende ... Dit was een hele klus ... Maar Morgenrood hielp hen daarbij ...

Op gezette tijden konden bepaalde luchtschepen onder water gaan voor missies en onderzoek ... Emiliel was een piloot van een van zulke luchtschepen ... Hij was een cherub, een lange goudkleurig geklede engel met hier en daar blauwe banden ... Hij stond in voor de veiligheid van de leerling-engelen ... Ze hadden de opdracht een meisjes-ziel te redden. Ze was tijdens een zeilwedstrijd verdronken toen ze door de giek van boord werd geslagen ... Demonen brachten haar tot het dodenrijk van de zee waar ze in een koraalrif werd vastgeklonken ... De dingen die daar gebeurden waren verschrikkelijk ... Haar ziel groeide in het koraal terwijl de plantaardig/dierlijke mechanismes zich met haar ziele-inhoud voedden Ze was levend en groeiend voedsel geworden ... en Emiliel stuurde zijn schip erop af ... Ze hadden de plaats al op het scherm ... De leerling-engelen zaten achter hun computers, en enkelen van hen vuurden al wat pijlen af om verschillende demonische wachters uit te schakelen ... Deze plek werd goed bewaakt ... Een enorme anemoon kwam op het schip af, een rode, met vele vangarmen ... Met het gif probeerde de anemoon door de muren van het schip heen te breken ... Ineens door een enorme inwaartse zuigkracht werden ze door de anemoon opgeslokt Maar dit stond al in het plan opgetekend ... Ze waren nu in de tempel van de heer der zee gekomen, de heerser over de dodenrijken onder water het was een oude strategie om de krachten van de engelen te testen : de opslokking ... en zo konden de engelen van binnenuit de terreur ongedaan maken ... Het was een technologische truc En Emiliel had dit al wel eens eerder gedaan ... Morgenrood hield het allemaal goed in de gaten ...

Het was alsof het schip door duizenden haaien werd opgeslokt, maar nu konden ze dan een kijkje nemen in de tempel van deze dodenrijken, waar alle gemene apparaatjes te vinden zouden zijn ... Ze moesten een paar belangrijke pluggen onschadelijk maken Emiliel dreef rustig naar het hart van de anemoon Voor hem was het allemaal een koud kunstje ... Maar een paar leerling-engelen huiverden in hun stoelen ... Er was hier een enorme hitte die het schip probeerde te infiltreren ... en opeens was er een enorm gegil Leerlingen hadden een paar rode anemonen door de vloer zien komen ... en probeerden de griezels ongedaan te maken met hun laserzwaarden Maar de vangarmen begonnen snel door het hele schip heen te groeien

In het hart van de anemoon aangekomen, zagen ze een enorme hal waarin ze terecht waren gekomen .. Helemaal aan het einde van de hal stond een grote lange smalle troon, omringd met koralen, waarop een enorm sinister beest zat .. Hij had een lang dun gezicht, een rood gezicht, met een tuitende mond ... Zijn stem bulderde in een echo die steeds lager van toon werd ... en steeds zachter ... Emiliel zei dat hij hierdoor het schip probeerde te infiltreren ... Plotseling leek het alsof het schip explodeerde, maar Emiliel riep dat het maar een truc was, een multi-sensitief beeld wat in hun hersenen werd geprojecteerd ... Emiliel riep naar de leerlingen dat ze allemaal elkaar vast moesten houden ... Hij zei dat het maar een bepaalde droomlevel was waarin dit gebeurde, dat ze niets hadden te vrezen, en dat ze zo gewoon weer wakker zouden worden in het schip ... Ze waren door slaapwapenen aangevallen Sommige leerlingen kregen de rillingen ... Ze hielden elkaar allemaal stevig vast en langzaam zoog het rode beest hen tot de troon ... Het leek wel een eeuwigheid te duren De troon kwam maar niet dichterbij, terwijl ze toch richting de troon bewogen "Dit is afstands-verbeelding," zei Emiliel ... "ook iets om je geen zorgen over te maken ..." Plotseling was het alsof de hal draaide en ze naar beneden vielen richting de troon ... Het was alsof ze met een smak op het gezicht van het enorme beest vielen Hij zoog hen naar binnen "Wat komen jullie doen ?" bulderde hij ... Emiliel legde hen uit dat dit allemaal standaard was ... dat het beest met deze trucs hen onzeker en bang probeerde te maken ... Emiliel had ineens een paarse sidderaal in zijn hand die hen wel leek te verblinden en te verdoven ... Hij zei : "Dit is die plug ... zodra ik deze plug heb gebroken, worden jullie gewoon weer wakker in het schip ... En dan zijn jullie onder zijn invloed vandaan zodat jullie het meisje zonder problemen kunnen redden ..." En zo gebeurde het ... Emiliel brak de sidderaal, en iedereen werd wakker in het schip Ze keken recht in een fel licht waar ze het meisje zagen spartelen ... Ze konden nu via hun hartstralen het meisje bereiken en haar in het schip loodsen Ze was zo blij om met hen mee te gaan ... Ze had een verschrikkelijke strijd achter de rug Ze wist dat zij haar naar Jezus zouden brengen ...

Morgenrood was trots op hen ... de missie was geslaagd en het schip steeg al snel op vanuit de enorme zee ... en in de lucht ontstond er een bliksemflits die het schip teletransporteerde naar de troonzaal van Jezus ... Het was een enorme hal met zacht lichtblauw licht Ze zagen de troon van Jezus in de verte, een lange

dunne troon, bijna gotisch, maar dan in een hele andere, zachte stijl ... Jezus glimlachte en strekte zijn armen naar haar uit Ze rende zoals ze nog nooit gerend had, maar het leek wel alsof ze geen stap dichterbij kwam Wat had de Heer toch een humor de leerling-engelen glimlachten ... en ook het meisje begon te lachen ... Ze voelde zich zalig, alsof ze omringd was door zachte bubbels
"Mijn Baby," sprak Jezus ... terwijl zijn echo steeds zachter en luider werd ... De woorden waren alsof Hij naast haar stond, en in haar oor sprak Zo genezend ... Ze zag Hem niet meer ... maar naar gevoel kwam Hij steeds dichterbij ... "Trucage, Heer ?" vroeg een van de leerling-engelen "Ja," zei Jezus ... "Hemelse Techniek ... Ik ben trots op je Andron ... Je hebt jezelf goed op de hoogte gebracht ..." Andron glimlachte dieper en dieper

"Zeg, Andron," sprak Jezus ... "breng deze lieve dame naar het wolkenhuis ... Ze heeft een erg moeilijke tijd achter de rug"

In en om het wolkenhuis vlogen luchtdolfijnen .. Ze hadden zulke zachte, diepe stemmen ... Stemmen die je geheel konden invullen en omhullen ... Het waren lichtwezens van God ... van zo'n hoge orde ... dat God er nog weinig melding van maakte

Hoofdstuk 2. De Dans van de Orca

Dicht rondom het huis van de Vader zwommen Orca's ... Prachtige wezens waren dat. De Vader maakte er nog niet al te veel melding van ... Dit waren zijn geheimen ... Hij had ze bewaard voor Zijn getrouwe kinderen ... Ze waren naar Hem op reis ... Ze wilden niets liever dan bij Hem zijn ...

Deze Orca's zouden de Vader helpen om het grote spel op te richten ... Het grote spel wat Hij voor Zijn kinderen had klaargelegd De Vader glimlachte een beetje .. "Daar beneden denken ze allemaal mij te kennen, maar ze kweken hun eigen anemoontjes en koraalstruikjes" sprak Hij Daarom zou ... het grote spel moeten komen

"Daar beneden ... daar beneden ..." sprak de Vader "...tja.."

Een paar engelen keken hem glimlachend aan ... De Vader was altijd zo fragmentarisch ... Hij vloog van onderwerp naar onderwerp ... Tja, er was ook zoveel te doen ... en zoveel te beleven ...

Een geheimzinnige glimlach verscheen er op zijn gezicht ... Het meisje keek haar ogen uit ... Wat een fantastische wereld was dit met al deze regenboog-tuinen ...

"Heb je wel eens gehoord van de Spruit ?" vraagt Hij het meisje

"Ja !" roept het meisje ... "Dat had ik als kind eens een keer gelezen in Zacharia ... De Spruit die zal komen om de tempel te bouwen en dan als koning zal heersen ... Ik dacht altijd dat het een klein dwergje was ... haha ..." lachte het meisje ...

"Ja, dat is ook zo ..." zegt de Vader ... "het is een klein kabouterdje ... En dat moet ook wel ... want alleen de kleine dingen zullen groot heten Het leven is in kleine zaadjes verborgen Zeg, heb je weleens over je lichaam nagedacht ... wat niet zou kunnen functioneren zonder de uiterst accurate celletjes ? Er marcheren heel wat van die dingen in je rond ... En het zijn jouw vriendjes, want ze helpen je goed ..."

Het meisje begint te schaterlachen Ze wist niet dat God de Vader zoveel humor had ... En hij leek veel meer op klaas vaak dan op het beeld wat ze altijd van Hem had ...

Ze was erg op haar gemak ... Het was net alsof ze gewoon met de buurman sprak ... Maar deze man was zo grappig ...

"Enneh ...," knipoogte de Vader ... "beneden he, beneden tja"

"Beneden hebben ze het grote sprookjesboek bezoedeld ... Maar ach ... Het gaat nog steeds over draken en andere beesten die je moet verslaan ..."

Plotseling werd de stem vager en vager, en uiteindelijk werd ze wakker ... Ze had alles maar gedroomd een afschuwelijke nachtmerrie die in een wonderbaarlijke droom veranderde En het was zo vreemd, want in de droom was ze veel ouder

Het was tijd om naar school te gaan ... Ze had inmiddels veel te vertellen ... Ze had de duivel ontmoet in de hel, en daarna Jezus en de Vader met zoveel engelen op een plaats ... tja ... ze kon er nog niet goed over uit ... Maar de kinderen lachten haar uit ... En ook de meester schudde zijn hoofd "de dromer" noemden ze haar altijd Het was niet de eerste keer dat ze met zo'n kleurrijk verhaal kwam aanzetten

Zondag in de kerk zou ze het aan de dominee vertellen .. Misschien dat hij haar wel zou geloven ...

Midden in de preek stak ze haar vinger op ... en vroeg aan de dominee of ze haar droom mocht vertellen ... Ze vertelde haar verhaal, maar de dominee viel haar bij het kabouterverhaal in de rede : "Kabouters bestaan niet," zei hij ... De mensen begonnen diep te zuchten, en het meisje begon overstuur te raken "Zeg, beledig de liliputters niet, zeg, zeg ..." Er zat ook een liliputter in de kerk ... dwerggroei noemden ze het ... Het was het vriendinnetje van het meisje ... Ze trokken eigenlijk al sinds geboorte met elkaar op "Ja," roept het liliputtertje ... "God kent ook

liliputters Eindelijk voel ik me door iemand begrepen ... Ook al was ze altijd al mijn beste vriendin ... Deze droom heeft veel waarde voor mij" ... En ze begon te klappen Langzaam begonnen ook andere mensen in de zaal te klappen ... maar de dominee hield voet bij stuk "Mensen, laat je niks wijsmaken ... het hele verhaal was overigens een brei van theologische onzin ... en God geeft geen dromen meer vandaag ... we hebben de Bijbel en dat is genoeg ..."

"De Bijbel is een sprookjesboek !" roept het meisje ... "Jullie hebben van de Bijbel zoiets moeilijks en engs gemaakt, dat wij als kinderen er niks meer van begrijpen ... Wij zitten hier voor spek en bonen bij, en we schieten er niks mee op ... Zo is God niet"

Een paar andere kinderen stonden ook op : "Ja, ze heeft gelijk ... Kinderen tellen hier niet meer mee ... En volgens mij vinden jullie er zelf ook niet zoveel aan, als ik naar jullie gezichten kijk ..."

"Leve de spruit ! Leve de kabouter !" riep het liliputtertje "Leve het sprookjesboek ! Leve het kind !"

De dominee zat er verslagen bij ... Hij kon niet meer verder preken ... het was alsof hij alle fut had verloren ... Hij probeerde nog enkele dingen te zeggen Maar z'n stem sloeg zo vaak over en was zo hoog, dat het leek alsof hij een dwerg was geworden

"Hoera !" riepen de kinderen ... Maar een aantal mensen begonnen erg boos te worden ... Een ouderling kwam naar voren en probeerde wat te zeggen ... Maar ook zijn stem begon over te slaan ... Wat was er toch aan de hand ?

Een klein sprekend wit sparretje kwam ineens binnenlopen, met een grappige stem ... Hij klom op de preekstoel, terwijl overal in de zaal mensen flauw begonnen te vallen "Hoeveel bomen zijn er vermoord om deze kerk te bouwen," riep hij ... "Hoeveel kabouters zijn er vermoord om jullie grote mensen zulke hoge posities te geven ?" "Hoeveel afgeknipte bloemen staan er op jullie tafels een voortijdige dood te sterven ?"

"Sterke drank bij het avondmaal ... puh Grote mensen"

Een andere voorganger rende op het sparretje af ... "Jij kleine duivel ... maak dat je wekomt ..." Maar in een bliksemflits verplaatste het sparretje zich naar de andere kant van de zaal ...

"Jullie grote mensen denken God even in je broekzak te hebben ..." ging het sparretje verder

"Hebben de oude profeten niet gezegd dat de stenen in jullie huizen tot leven zullen komen om jullie op te vreten ? Deze dag is aanstaande ... de bomen die jullie

verwoest hebben zullen in de nacht tot jullie komen ... de bananen zullen het daglicht zien en jullie aanklagen voor de hoge raad ... Deze dag is aanstaande ... Zelfs het roest van jullie sieraden zal tegen jullie in gaan spreken Lees het grote sprookjesboek nog eens een keer voordat jullie je grote monden nog eens een keer opentrekken Grote mensen ... puh"

Hoofdstuk 3. Kabouter-Virus

De dominee lag ziek op bed .. Alles draaide voor z'n ogen ... Hij zag kleine kaboutertjes en kleine sterretjes binnenkomen ... "Ha ha ha ... jullie denken toch zeker niet dat ik in jullie geloof!" riep hij ...

"Wij geloven ook niet in jou," zeiden de kleine dingetjes

"Ha ha ha," lachte de dominee ... "wat voor een zottenvertoning is dit ?"

"Je hebt de heilige geest in de fles opgesloten, beste kerel ..." zeiden de sterretjes ... "in het verleden"

"Je hebt van de heilige geest iets vaags gemaakt ... zonder lichaam, zonder techniek ... zodat je de mensen en de heilige geest kon berijden cowboy" gingen de sterretjes verder

Het begon nog meer te draaien in het hoofd van de dominee "aaah," schreeuwde hij ... Hij voelde zich zo beroerd "Wat doen jullie met me ?" schreeuwde hij

"We maken korte metten met de spotbeelden die u van God heeft gemaakt, waarmee u de mensen terroriseert, en waarmee ze elkaar terroriseren ... Zie dit maar even als een beeldenstorm Je hebt God op de vierkante meter geschoven ..." riepen de kaboutertjes

"Okay, okay," riep de dominee ... "wat willen jullie dat ik doe ?"

"Stoppen met al die domme praatjes," zeiden de sterretjes "En weer praten over hoe het echt zit ..." zeiden de kaboutertjes

"En hoe weet ik hoe het echt zit ?" vroeg de dominee wanhopig ?

Opeens kreeg de dominee een bril op zijn neus ... een bril van de kabouters die in z'n oogkassen begonnen te smelten ... "Gewoon rondkijken," sprak een kaboutertje

"Ha, ha, wat grappig," riep de dominee ... "ik zie overal spoken"

"Ja," zei een ander kaboutertje .."dat zijn de demonen waarmee je samenwerkte ..."

"Ha, ha," riep de dominee weer ..."ze lijken op mij ..."

De malle dominee was zichzelf niet meer. Binnen de kortste keren was zijn kerk een sprookjespark geworden En sindsdien ging hij als kabouter verkleed ... met een puntmuts Vanuit het hele land trok hij kinderen aan, die van hem hoorden wie of wat God echt was Hij bouwde het spel ... en leerde de kinderen hoe ze de spoken konden verslaan ...

Binnen de kortste keren was de Bijbel weer het sprookjesboek wat het behoorde te zijn ...

Hij had de mantel en de kroon van de oude profeten ... De weg banende voor de Spruit ... de kabouter ... Het kleine zou het grote heten Alles kwam tot leven, zoals de oude profeten hadden voorspeld ... Stoelen en banken begonnen te praten ... koffiepotten en theepotten, lampen, en kleren Het was alsof er een nieuw sprookje was begonnen ...

Kinderen leerden weer kaboutertjes te zijn ... Want daar zijn kinderen voor gemaakt

Wie niet wordt als een kind, wie niet wordt als een zaadje, wie niet wordt als een kabouter, kan het koninkrijk gods niet binnengaan ... Het is een gouden poortje, dat alleen door een gouden sleuteltje opgedaan kan worden ... Niet door materieel goud ... maar door goud stromende vanuit het hart

Wie oren heeft die hore

Spiegel der Realiteiten

Ap Berger is koeienslager, en zit in een katholieke pinkstergemeente. Ze geloven daar diep in de paus, en alles wat hij zegt is heilig. Maar als Ap ze dan wijst op wat de pausen vroeger op hun geweten hadden, dan zeggen ze : 'Ach, dat is allemaal verleden tijd. Daar moet je niet meer over zaniken. Gebeurd is gebeurd.' Nee, goedkeuren doen ze het niet, maar ze zeggen dat de nieuwe paus anders is. De nieuwe paus zou open staan voor de pinksterbeweging, en zou hier en daar wat connecties met hen hebben als met vertrouwelijke vrienden. Ap moet niet zoveel van de paus weten. Hij vindt het allemaal maar één grote optocht. 'Carnaval is allang afgelopen hoor,' zegt hij altijd.

Op een dag gebeurt er in het magazijn van zijn slagerij iets vreemds. Tussen het rundervlees verschijnt er ineens een soort spiegel, en er komt een hand doorheen. Ap is op dat moment helemaal alleen in de slagerij. Instinctief pakt hij de hand, en de hand grijpt hem er doorheen. Wat er dan gebeurt kan Ap niet herroepen, maar hij wordt wakker in zijn magazijn. 'Ach, ik zal wel in slaap gevallen zijn,' denkt hij. Maar dan ineens vallen alle lichten uit, en weer verschijnt er een soort electrisch geladen scherm tussen het vlees. Het scherm begint te bewegen. Ap denkt dat de bliksem is ingeslagen.

In de gemeente vertelt Ap het aan zijn voorganger. Die denkt ook dat het met blikseminslag te maken heeft, met statische electriciteit, of heel misschien heeft Ap bezoek gehad van een engel.

Die nacht heeft Ap een droom, waarin hij iemand zacht op de achtergrond hoort pingelen, terwijl de geluiden steeds wegvagen, en dan zegt een stem : 'Spiegel der realiteiten ...' en dan vaagt ook de stem weg. Steeds meer beginnen deze electrische verschijnselen voor te komen, en op een dag is Ap het helemaal beu. Hij wordt er moe van. Na een tijdje kan hij niet meer werken, en zeggen ze dat hij overspannen is. Ap raakt geïnteresseerd in ufo-verschijnselen, omdat dat ook nog een mogelijke verklaring kan zijn. Hij leest er veel boeken over. In een boek leest hij dat als zulke verschijningen al dan niet magnetisch voorkomen, dan moet er ergens anders, waarschijnlijk ergens in de buurt, een soort zendmast zijn, of iets dat zulke electriciteit opwekt en dan projecteert. Het boek zegt dat zulke verschijningen niet op zichzelf staan. Het boek raadt aan om in zulke gevallen in rustige en verborgen plaatsen op zoek te gaan naar verdachte of opmerkelijke objecten. Ap besluit in het bos te gaan zoeken.

Diep in het bos vindt Ap een enorme spiegel staande op een heuvel waar allemaal licht uit voortkomt. Voorzichtig loopt Ap de heuvel op, maar verbleekt dan. Er stroomt bloed vanuit de spiegel. Ook komt er veel stoom vanaf, alsof er iets in de brand staat. Ap wil weer omdraaien, maar wordt dan door een hand tegengehouden. 'Waar gaan wij naar toe ?' zegt een stem. Maar verder ziet Ap niks. Ap loopt instinctief verder de heuvel op. Overal stroomt bloed. Dan als betoverd stapt Ap door de spiegel heen. Ap valt in een diepe ruimte, maar raakt de grond niet. Het lijkt wel alsof hij zweeft in een bodemloze put. Dan begint zich een geheel nieuwe realiteit rondom Ap te ontvouwen. Overal ziet hij koeien, en het lijkt alsof hij in de wei staat, maar zijn voeten raken de grond niet. Zijn bewegingen zijn heel waterig. 'Oh, dit is vast een visioen,' denkt Ap. Dan hoort Ap in de verte gepingel, terwijl het geluid steeds wegvaagt. Het wordt donkerder en het begint licht te bliksemen, terwijl er een zwart vogelachtig wezen met een vreemd leren gewei geheel in het zwart op hem afkomt. Het lijkt een beetje op een reuzenvleermuis. 'Gevangene van de paus, noem mij maar zo,' zei het beest.

'Ja, maar ik ben de paus niet,' zegt Ap, 'en ik heb het niet zo op de paus.'

'Daarom ben ik ook hier,' zegt het beest. 'Je bent koeienslager, hè ? Weet je wat ze in Spanje allemaal met koeien doen ?'

'Ja, ik heb ervan gehoord,' zei Ap, 'noem het maar dierenmishandeling.'

'Ik breng de zielen van die beesten terug naar Rome, naar de paus. Daar worden die zielen dan geslacht door engelen van de paus,' zegt het beest. 'Ik ben ook één van de slaggers, dus ik ben zagezegd een collega van je. Maar ik werk in gevangenschap. In slavernij zagezegd.'

Langzaam wordt Ap wakker, helemaal onder het zweet. In de gemeente vertelt hij de droom aan zijn voorganger. De voorganger is er niet blij mee, maar denkt dat het gewoon een droom is, of in het ergste geval een aanval van de satan. Ap probeert het allemaal weer te vergeten. Gelukkig komen de dromen en verschijningen steeds minder voor, en na een tijdje kan Ap zijn werk weer oppikken. Wel begint hij te merken dat hij een grotere toewijding tot de paus heeft gekregen. Maar iets van binnen zit hem niet lekker. Bij hem in de gemeente geloven ze in twee pauzen, de katholieke paus en de pinkster paus. Die pinkster paus is een groot leider in de charismatische beweging, die ook wonderen en tekenen doet, en vele krachten. Die pinkster paus woonde eerst een tijdje in Mexico, maar nu woont hij in Californie, waar hij een heel groot centrum heeft opgericht. Vanuit de hele wereld komen ze bij hem, maar nu wordt hij beschuldigd van pedofilie. Veel mensen hebben het geloof in de pinkster paus verloren, maar het aantal volgelingen groeit nog steeds.

Maar op een dag krijgen ze het bericht dat de pinkster paus is neergeschoten. Na een korte tijd staat er een nieuwe pinkster paus op, die nog grotere wonderen en tekenen doet, en zelfs tanden en kiezen in goud verandert. Hij wordt ook wel de gouden koning genoemd, maar ook hij wordt in een aanslag neergeschoten. Velen richten zich in wanhoop tot de katholieke paus, maar dan staat er weer een nieuwe pinkster paus op die doden opwekt en ook mensen dood kan laten neervallen. Zijn naam is Rodney Hinn-Kuhlman, en ze noemen hem het pistool van de Heilige Geest. Maar velen die de katholieke paus volgen noemen hem gewoon het pistool van de paus. Ap is dolenthousiast, en doet op zijn werk vaak een cowboy na. Maar dan beginnen in zijn magazijn de verschijnselen erger dan ooit terug te komen. Er verschijnen spiegels en schermen waar bloed uit stroomt, en Ap raakt weer overspannen. Ap besluit een reis te maken naar zo'n genezingsdienst van de inmiddels wereldberoemde Rodney Hinn-Kuhlman.

In de dienst zegt Rodney Hinn-Kuhlman : 'Er is hier iemand die een koeienslager is, maar nu overspannen is geworden door vreemde verschijningen van bloed, wie is dat ?'

Ap staat op, en moet naar voren komen. Als Rodney Hinn-Kuhlman op hem blaast valt hij in de geest. Ook de katholieke paus is aanwezig, en als Ap weer opstaat krijgt hij een stoel naast de paus. Ap raakt de paus even aan, en kan het bijna niet geloven. 'Wat is uw echte naam trouwens ?' vraagt Ap aan de paus.

'Morris Arnott,' zegt de paus met een glimlach. 'Vroeger was ik een boer.'

'Oh, ik ben koeienslager van beroep,' zegt Ap.

'Ja, dat heb ik net gehoord,' zegt de paus met een accent. 'Zeg, zou jij niet bij ons willen werken ?'

'Waar ?' vraagt Ap, 'in Rome ?'

'Nee, hier,' zegt de paus.

Dan wordt Ap wakker, badend in zweet. Wat heeft hij toch idioot gedroomd.

Op zijn werk komt er iemand aanzetten met een boek over pauzen. Ap krijgt het boek mee, en begint direkt te lezen als hij thuiskomt. Daarin staan wel zeer vreemde dingen. Niet alleen over het pistool van de paus, maar ook over het pantser van de paus. Dit pantser is genaamd Smith Wesley. Ook heeft hij een schild genaamd A.A. Finney. Zijn helm is genaamd Dowie McPherson, en zijn zwaard Lake Woodworth-Etter. Ap vindt het allemaal onzin en heeft er zo genoeg van dat hij het boekje in het openhaard gooit. Maar dan ineens beginnen stemmen heel luid te krijsen. Een eekhoorn verschijnt vanuit het vuur met een heel groot zwaard voor zich. Er glijdt bloed van het zwaard af. 'Wie ben je ?' vraagt Ap. 'Ik ben baron Evan Parham-Seymour. Ik ben de maker van de paus-machine,' zegt de eekhoorn eigenwijs.

'En wat is dat zwaard ?' vraagt Ap.

'Dat is mijn zwaard,' zegt de eekhoorn, 'genaamd T.B. Jackson-Cain.'

'Ja ja, houd maar op, ik heb genoeg van al die namen,' zegt Ap. 'Ik geef mijn slagersmessen toch ook geen namen. Houd toch op, zeg. Ik geef mijn stukjes vlees toch ook geen namen.'

'Ik wil u aandacht vragen voor de profetenpauze,' zegt de eekhoorn. En dan hoort Ap allemaal geklap in de verte. 'Zijn naam is Wimber Branham-Cain, maar sommigen noemen haar gewoon mrs. Jones, een vermoeide bulldog.'

'Okay, en heb je nog meer pauzes in de aanbieding ?' vraagt Ap.

'Nee, dat was het,' zei de eekhoorn, 'en als je nog eens wat nodig hebt, dan bel je maar.' En floep, daar was de eekhoorn ineens verdwenen. Ap weet niet hoe hij het heeft. Het openhaard brandt nog steeds, en naast hem ligt een hondenmand met daarin een vermoeide bulldog. 'Dat moet mrs. Jones wezen,' denkt Ap. Hij streelt de hond even door z'n haren, en zegt : 'Zo, dus jij bent onze profetenpauze.' Dan glimlacht Ap. 'Ach ja, die moeten er ook zijn.'

'Zeg, heb je zin in een stukje vlees ?' vraagt Ap. Ap loopt naar de koelkast en haalt er een potje uit waarop 'demonenbrokjes' staat. 'Dat is beter,' denkt Ap, 'want al die arme dieren ...'

De volgende dag gaat Ap naar zijn werk. In de letters op het dak is wat gekrast, en nu staat er 'demonen-slager'. Ap vindt het allemaal best. Deze dromenwereld bevalt hem wel, en hij zal zo toch wel weer wakker worden. Maar alles begint akelig lang te duren. Is hij soms dood ?

Dan verschijnt ineens de eekhoorn weer voor hem. 'Chimpansee,' zegt de eekhoorn. 'Ga je mee naar de chimpansee ? Ik heb het over de paus ...'

'Welke paus ?' vraagt Ap.

Dan wordt Ap langzaam wakker. Als gehypnotiseerd gaat hij naar zijn werk. In het magazijn staat een spiegel met een eekhoorn erop. Ook staat er een wigwam. Maar Ap let er niet meer op, en gaat aan het werk. 'Chimpansee,' denkt Ap, 'hoe komt hij er bij.' Als hij de la met

messen opentrekt ziet hij daar een potje demonenbrokjes liggen en tandartsartikelen. 'Ik moet echt nog dromen,' zegt Ap slaperig. Als Ap zijn slagersjas wil aantrekken lijkt het een doktersjas te zijn, en als hij de deur van zijn kantoortje opentrekt kijkt hij recht in een zaal vol met mensen. 'Opereren, opereren !' roepen ze allemaal. Stieren worden naar voren geduwd, en iemand maakt kruisjes op hen met een rode stift. 'Nou, opereer ze dan ?' roept iemand. En op andere plaatsen beginnen ze 'boe' te roepen. 'Ja, maar hoe dan ?' vraagt Ap. 'Hoe moet ik ze opereren ?'

'Je weet het toch zo goed, je bent toch slager ?' roept iemand. 'Doe dan, nou doe dan ?'

Dan begint Ap te snikken. 'Ik weet het niet. Ik weet het niet meer.' In zijn hand heeft hij speelgoed-dokterspullen. Plotseling ziet hij een lege stoel en rent erop af om te gaan zitten. Weer komt er iemand door de deur naar binnen. Het is een chimpansee in een doktersjas. 'Dat is de paus,' roept iemand. 'Ja, de paus !' roepen een paar anderen. De chimpansee haalt wat stiften uit zijn jaszak en begint de stieren te kleuren. 'Hoera !' roepen er een heleboel.

'Wat ? Is er iemand jarig ?' zegt de chimpansee met een harde bromstem. 'Geef me mijn pistool,' broemt de chimpansee. Iemand in de zaal staat op. Het is Rodney Hinn-Kuhlman. Overall om hem heen vallen mensen flauw. Als hij op het podium staat verandert hij in een lange kabouter met een hele lange mond. De chimpansee geeft hem een schop en er spuit vreemd gekleurd water uit z'n mond. Maar dan beginnen er echt gevaarlijke dingen te gebeuren. Ap staat weer op, en rent over het podium naar de deur toe, rent door de slagerij, en daarna naar buiten. 'Snel naar het bos,' denkt hij. Hij is op zoek naar de heuvel met de spiegel waar het allemaal mee begon. Hij moet weer terug zien te komen door de spiegel. Al snel heeft hij de spiegel gevonden, en duikt erdoor heen. Hij word wakker in zijn bed, en denkt nu dat hij echt wakker is. Maar niets is minder waar. Hij loopt naar beneden, maar merkt dat hij door de traptredes zakt.

'Is die onzin nu eens eindelijk afgelopen ?' schreeuwt Ap, maar dan merkt hij dat hij ineens zijn mond niet meer kan opentrekken, alsof een vreemde kleverige stof zijn kaken op elkaar houdt. 'Wat is dit voor een pausen-circus ?' denkt Ap bij zichzelf. Al snel is Ap tot helemaal in de kelder gezakt waar tonnen staan met de doorzichtig gekleurde kleverige stof. Zodra hij de tonnen aanraakt beginnen ze te overstromen. 'Misschien dat het nu toch nog leuk wordt,' denkt Ap bij zichzelf. Ap heeft het gevoel alsof hij weer in een bodemloze put zweeft, als door de spiegel van realiteiten. Niets is wat het lijkt.

Einde

Het Ei van God

Heldhaftige Verhalen rondom de Geschiedenis en het Ontstaan van God

Hoofdstuk 1. Voorwoord

Hoofdstuk 2. Het Ei

Hoofdstuk 3. Vroege Hemelen

Hoofdstuk 4. Zij waren er bij

Hoofdstuk 5. Wat Als

Hoofdstuk 6. Diepere Wortelen van Khnum

Hoofdstuk 1. Voorwoord

Heel lang geleden, toen de aarde nog niet bestond, waren er hele andere legers in de hemel. Er is een theorie die zegt dat alle rassen die nu leven op aarde die vroegere legers weerspiegelen, maar dan op een hele andere manier. Veel kan ik hier niet van zeggen als oude reiziger. Wel kan ik iets over die geschiedenis vertellen. Ik kan niet veel zeggen over het nu, het heden, maar wel kan ik vertellen over hoe het vroeger eens was. Je zou je misschien afvragen waarom die oude hemelse legers er niet meer zijn. Nu, luister dan eens naar dit verhaal. Ik ben speciaal naar je toegekomen om dit verhaal te vertellen. Ik hoop dat je er wat aan hebt. Ik weet niet of je leeft als deze boodschap je heeft bereikt, en ik weet ook niet of ik nog leef, maar dat is ook niet belangrijk. De boodschap heeft leven genoeg in zich om ons beiden tot leven te brengen, wanneer onze harten met elkaar versmelten.

Eén zo'n vroegere engelenmacht was genaamd de Heuzen. Zij waren een soort hemelse indianen, maar dan in hun pure vorm. De aardse vorm van de indianen is maar een zwakke afspiegeling van hen, en dan op een hele andere manier. De macht van de Heuzen was met geen pen te beschrijven, en ze leefden dicht bij Gods hart. Nu moet ik jullie als oude reiziger ook vertellen dat er een engelenvolk was wat dichtbij de Heuzen leefden, maar waarvan er velen afvielen van de levende God. God had ook hen veel macht en schoonheid gegeven, maar hun harten werden trots. Zij waren genaamd de Konzen, en je zou ze heel misschien een beetje met de hedendaagse Fransen kunnen vergelijken, alhoewel een Franse vaak juist de

gevallen vorm van de Konze weerspiegelt, of gewoon de verwilderde vorm. De Heuzen kwamen in oorlog met de schepselen die zij eens zo liefhadden.

Nu moet het mij van het hart, beste lezer, dat ik deze woorden niet zonder pijn tentoonstel. Ik vertel deze dingen niet zonder een diepe, diepe pijn in mijn hart, en vriend, ik hoop ook dat je deze woorden ter harte neemt, omdat jij misschien kan helpen. Verder vraag ik niets van je dan te luisteren. Na dit verhaal zullen we beiden weer onze eigen bezigheden hebben, zullen onze paden misschien zelfs weer scheiden, maar misschien, heel misschien ga je wel met het verhaal aan de slag, en probeer je er voor jezelf achter te komen wat je eraan kunt doen. Deze geschiedenis is er niet één van overwinningen, maar één van een diep kruis ... dieper dan Nu, luister verder, want ik kan het alleen vertellen als je er de tijd voor neemt. Of misschien wil je de woorden even snel aanraken, om later te beslissen om het lezen van dit verhaal te verdiepen.

Verder heb ik niets van node. Ik heb geen behoefte aan volgelingen, of hen die mij een stuk brood toewerpen ... Deze tijden heb ik gehad ... Ik ben gelukkig niet meer met deze behoeftes bezwaard, want ik ben een oude reiziger. Nogmaals : De Heuzen kwamen dus in oorlog met de schepselen die zij eens zo liefhadden ... De Heuzen moesten het verwonde hart van God beschermen tegen de aanvallen van de gevallen Konzen. De Konzen wilden wraak nemen op God, omdat God de Heuzen zoveel machtiger had gemaakt, en veel verfijnder. Bij de Heuzen had God echt oog gehad voor het detail. De Konzen waren kwaad op God, en alhoewel ze door hun val God al diep in z'n hart hadden geraakt, waren ze nog niet klaar.

Beste lezer, zo'n val van engelen bij te wonen is een ramp, en vaak loopt het uit tot een reeks oorlogen waardoor de geschiedenis en het komende nooit meer hetzelfde zullen zijn. Ik was erbij, en nu zul je wel heel nieuwsgierig zijn geworden naar mijn naam. Maar misschien dat dat in de loop van dit verslag over deze geschiedenis wel iets duidelijker gaat worden. Verder gaat het dus eigenlijk niet om mij. Ik ben maar een boodschapper, en ik reis even met je mee. Hoe het verder gaat tussen ons twee ? Dat beslis jijzelf na dit verhaal. Nu hoop ik dat je de tijd neemt om naar mij te luisteren, niet in de eerste plaats om mij te leren kennen, maar om datgene te kennen wat er vroeger gebeurd is, en waarvan ook jij in je lichaam en ziel de gevolgen draagt.

Nu zou je misschien denken dat God na zo'n verschrikkelijke oorlog niets meer met de Konzen te maken wilde hebben, en dat Hij ook niet meer van ze hield. Maar de liefde voor de Konzen was alleen maar groter geworden, en God wilde er alles aan doen om hen te helpen. Hij begreep hun pijn wel, Hij begreep hun strijd ... En ook de Heuzen deelden deze liefde en het begrip ... De gevallen Konzen waren vroeger erg goede vrienden van de Heuzen ... De Liefde van de Heuzen ging zo ver, dat ze hun leven gaven voor de Konzen. Deze Liefde hadden ze van God Zelf geleerd ... Wat er toen met de Heuzen is gebeurd, dat weten maar een paar schepselen ... Enkele Konzen zijn toen tot God teruggekeerd, maar God was in meer pijn dan ooit tevoren, omdat Hij nu de Heuzen moest missen, naast de al gevallen Konzen ... God was ten einde raad ...

De Heuzen waren in een vreemd diep dal terechtgekomen waar ze aan hoge brandende kruizen hingen, en gaven hun liefdesboodschappen aan God door ... Maar God kon hen niet helpen, want ze moesten deze Liefdesbeker geheel leegdrinken. Door dit kruis zouden ze tot een nog grotere heerlijkheid komen, en zouden ze de Konzen veel beter kunnen helpen. De Heuzen werden de golven van een zee van liefdesvuur, en de Heuzen brachten zo een nieuw nageslacht voort : de Kalikken ... Zij stegen op uit de vurige liefdeszee en zij hadden toegang

tot het Hart van God om Hem te genezen. De Kalikken waren een soort hemelse katten, maar dan op een hele andere manier dan de huidige kat ... De Kalikken droegen het vuur van God in al zijn heerlijkheden, omdat ze zelf in hun voorgeschiedenissen zo vaak door vuur verpletterd waren ... Zij waren zo vaak de tot as verbrandden. Zo hadden de Heuzen een dieper deel van de Hemelse geschiedenis en Gods geschiedenis geopend.

De Kalikken richtten zich toen op de afgeweken Konzen, en begonnen een nieuwe oorlog tegen hen ... De Kalikken wilden wraak voor wat de Konzen God en de Heuzen, de ouders van de Kalikken, hadden aangedaan. Maar de Kalikken gingen zo te keer, en richtten zoveel verwoestingen aan dat God hen later moest stoppen. Niet iedere Kalik trok zich wat van God aan, en een groot aantal viel van God af. De Kalikken werden zo gevaarlijk in hun val, dat God ze moest opsluiten in een diepe kerker. De Heuzen hadden inmiddels een nieuw geslacht voortgebracht : de Marouten ... Er waren Spimarouten, die de voorlopers van de Oostenrijkers waren, de Ribmarouten, de voorlopers van de Italianen, en de Ritsmarouten, de voorlopers van de Spanjaarden, maar velen van hen keerden zich tegen de Heuzen en God. Ook voor hen had God kerkers ... Vele Heuzen waren inmiddels verbitterd geraakt naar God, omdat God hun nageslacht niet zegende, en toen was er één van de verschrikkelijkste vallen in de hemelse geschiedenissen : De Val der Heuzen ... Dit krenkte God tot op het bot, en Hij had er veel verdriet van ... Zoveel verdriet, dat God Zich langzaam begon terug te trekken, en Zich begon te omhullen in mysterie ... Ja, beste lezer, God had het bijna gehad met al zijn hemelse scheppingen, en wilde nog één keer helemaal overnieuw beginnen ... Natuurlijk waren er veel hemelse wezens die Hem trouw waren gebleven, maar die konden niet tegen Zijn verdriet op ...

God wilde een legermacht creëren die Hem trouw bleef ... Hij verzamelde allen die Hem trouw waren gebleven, en noemde hen : De getrouwen, en de golven van de Zee van Trouw ... Zij waren als de golven van het groene vuur, een woeste zee, en vanuit hen kwam nageslacht oprijzen, een nieuwe creatie van God. God noemde dit ras : De Matadokken ... de voorlopers van de honden ... Ook schiep God de Spinmarouten, waarvan de hedendaagse politie een zwakke en verdraaide afspiegeling is. De Spinmarouten hadden meerdere armen, en werden Gods trouwste boodschappers, maar ook van hen vielen enkelen af, en begonnen zich snel te vermenigvuldigen. De Spinmarouten hadden een zeer diepe, en vaak geheime voorgeschiedenis, en ze waren bedreven in allerlei kunsten ... Zij brachten diepe genezing aan Gods Hart, en zetten Hem aan om door die kunsten Zich nog meer in mysterie te hullen ... De Spinmarouten hadden veel verdriet over de enkelingen in hun groep die gevallen waren, en gaven hun leven voor hen op een wonderlijke en mysterieuze manier ... Slechts enkelen kennen het geheim van de Spinmarouten ... Zij gaven hun leven, en werden als de golven van een zwarte zee, een mysterieuze zee, die bijna niemand kende ... In mijn hele rondreis door de geschiedenis ben ik maar een paar schepselen tegengekomen die van die mysterieuze zee wisten ... Hier gaven zij geboorte aan een geslacht die je misschien heel iets met de hedendaagse dokters kunt vergelijken, maar eigenlijk vallen de dokters bij hen in het niet ... Dit geslacht was als de bomen ... als de planten, de struiken en de bloemen ... Zij werden genoemd de Spamarouten, en zij hadden nog meer armen dan de Spinmarouten. Zij begonnen de scheppingen van God te ordenen en te zuiveren. Verder schiep God nog de Stunmarouten, die je een beetje met hedendaagse soldaten kunt vergelijken, maar dan totaal anders. De Stunmarouten moesten de scheppingen bewaken.

Hoofdstuk 2. Het Ei

Goed, de geschiedenissen van de hemel en de engelen zijn diep. Vaak als je het over schepping hebt, is dat eigenlijk herschepping, omdat vaak gewoon delen van een verre geschiedenis - zij het getransformeerd, opnieuw aangekleed - omhoog worden gebracht. Zo is dat ook bij God. Daarom is het interessant die geschiedenissen te bespreken, beste lezer, want ze zouden opnieuw het licht kunnen zien, en ontwaken.

Weet u, nu u deze geschiedenis al tot hier hebt gelezen zie ik het al helemaal voor me : Jij en ik, samen op weg naar de heuvel der geschiedenissen, waarachter zoveel heuvelen zijn ... Vanuit hier kunnen we twee dingen doen : Een goed uitzicht hebben, of verder doorreizen naar de zonsondergangen van de geschiedenis om tot een nog grotere geschiedenis te gaan ... Waar stopt het ergens ... Met deze vraag wil ik me niet bezighouden ... Ik ben blij dat je tot hier als vriend met mij bent meegereisd, en ik hoop je ook de komende passages te zien ... Denk aan al die mensen die al gestopt zijn sinds het lezen van de titel, of die gaanderweg zijn uitgelezen ... Denk aan hen, en denk aan jezelf waar je nu staat. Je hebt de moeite genomen om te luisteren naar mijn verhaal, terwijl je nog niet eens weet wie ik ben ... Misschien dat je ooit eens jouw verhaal aan mij kan vertellen, maar voor we zover zijn, vriend, nodig ik je uit om de reis met mij voort te zetten, dieper de geschiedenis in ... Er zijn twee soorten mensen : Zij die de geschiedenis hebben begrepen en daarnaar leven, en zij die niets van de geschiedenis begrijpen, en gewoon voortgaan met hun oude leven ...

Vriend, ik vraag je aandacht voor het volgende : Ook ik heb mijn lessen moeten leren. En misschien mag ik samen met jou meerdere lessen leren ... Ik ben nog niet te oud om te leren ... Ik ben een oude reiziger door de geschiedenis, maar dat wil niet zeggen dat ik al 'thuis' ben. Ik hoop mijn voertuig ooit eens te vinden, en daar kun jij me misschien bij helpen ... Geloof me, ik heb niks van node ... Al zou ik van armoede mijn voertuig moeten bouwen, of van de delen van de geschiedenissen die ik al ken ... Het zij zo ... Maar misschien kan jij daar een extra dimensie aan toevoegen ... Naarmate we elkaar beter leren kennen, beste lezer, begin ik steeds meer van je te houden ... Ik hoop dat dat gevoel wederzijds is, maar geloof me : Ik heb geen enkele behoefte meer aan meereizigers ... Vroeger wel, maar sinds ik ouder ben geworden heb ik gelukkig deze behoeftes achter me mogen laten. Ik wordt er niet meer door gekweld. Zoals ik al zei : Het enige wat een meereiziger me zou kunnen schenken is die extra dimensie, en mijn angst is dat ik daar misschien niet klaar voor ben ... Waar zal die extra dimensie mij brengen ? Zo zullen er onder jullie ook zijn die bang zijn voor de extra dimensie die ik kan toevoegen aan hun leven. Misschien dat ze na dit verhaal echt niet meer dezelfde zijn.

Ik vraag je aandacht voor het volgende : Ik ben uit de tijd. Ik zou waarschijnlijk niet in jullie samenleving passen. Toch heb ik veel te vertellen. Ik draag de sleutel van de diepere geschiedenissen van de hemelen en de engelen. Misschien klinkt dat in sommige oren ietwat overdreven, maar daar ik diep in mijn hart jullie taal niet spreek, probeer ik het op deze manier toch het beste te verwoorden.

Er was eens een groot man die Khnum heette. Khnum was een wezen van het verre verleden, en paste eigenlijk niet meer in de nieuwe scheppingen van God. Omdat Khnum zoveel kracht had zou hij de scheppingen van God met gemak kapot kunnen maken. Vele wezens die Khnum nog wel van vroeger kenden wilden dat hij bij de nieuwe scheppingen betrokken zou worden, maar God schudde Zijn hoofd. Het zou te riskant wezen, 'maar' ... had God gezegd : 'Iedereen die goed met de nieuwe scheppingen om zou gaan, en God ook trouw zou wezen in de toekomst, die zou een sleutel ontvangen waarmee ze Khnum zouden kunnen bezoeken.'

Het was alsof God Khnum dus ergens voor wilde beschermen, want Khnum was een erg gevoelige man. God hield zoveel van Khnum dat Hij Khnum verborgen hield. God wilde niet het risico lopen dat een nieuw schepsel Khnum zou bezeren, want ook zouden ze zo het risico lopen dat Khnum meer zou vernietigen dan God lief was. Volgens God zou Khnum zijn eigen krachten niet kennen. In veel vroegere tijden had God Khnum vaak als Verlosser naar de oude scheppingen gestuurd om hen te helpen, maar ze hadden Khnum zo verschrikkelijk bezeerd dat God Khnum niet meer wilde zenden, maar voor hen die God getrouw bleven had God een sleutel tot het Verborgene. Die Khnum was wel een heel creatief mannetje. Zo had hij een soort hemels ijs gemaakt, heel anders als het huidige ijs, en veel minder pijnlijk. Het was wel een soort kou, maar het deed eigenlijk helemaal geen pijn. Zelfs God Zelf kon hem dat niet nadoen. Waarom niet ? zou je denken. Daar hopen we later nog op terug te komen. Maar deze Khnum was dus een bijzonder mannetje, een verborgen mannetje, waar God dus mee moest samenwerken om tot een doel te komen. Sommigen zeggen wel eens dat Khnum de Heilige Geest is, maar nog meer is Khnum de Verborgene Geest.

In ieder geval kon Khnum een heleboel dingen die God niet kon, en zo besloten ze samen te werken. Khnum was altijd iets dat God Zelf ook niet helemaal begreep. Khnum kende de ouders van God, en de voorgelachten van God, en was al wat langer op weg. Nu zou je denken : God begrijpt toch alles ? Toch is dat niet helemaal zo. Ook God is op weg, en gaat van begrip tot begrip. Hoe ik dit weet ? Omdat ik met God reis. Ik ken Zijn pijnen, en ik ken ook dat wat boven Zijn verstand uitgaat. Wat volkomenheid en volmaaktheid is voor Gods begrip, is maar een splinter voor het begrip van Khnum, die al bestond voordat God ontstond. Beste lezer, misschien dat u nu de vraag heeft : Maar God heeft toch altijd al bestaan ? Daarop kan ik bevestigend antwoorden, maar God bestond voordat Hij God werd in een andere vorm. Ook God moest Zichzelf bewijzen. Zij die dat niet geloven volgen een gevaarlijke God.

Beste lezers, ik kan het wantrouwen van sommigen onder jullie begrijpen. Ik ben zelf ook jong geweest, en kon niet geloven dat de kip uit het ei kwam. Toch willen we dit ei bespreken : Het Ei van God.

Hoofdstuk 3. Vroege Hemelen

Ik ben zelf ook jong geweest, en begrijp de mogelijke twijfel. Toch zal bij velen deze twijfel niet groter zijn dan de twijfel die ze hebben over het huidige christendom. Maar goed, ik ben niet gekomen om over het heden te vertellen, maar over het verleden. Ik zou bijna kunnen zeggen dat het verleden ook tot mij kwam als een brief. Mijn leven is als een brief geweest. En daarom wil ik bijna zeggen : Lees deze brief, want het is een oude brief, als een oud manuscript. Beleef er een goede tijd aan, nu we samen zijn, als een vlam die voortleeft in de herinnering, waar zowel jij als ik zich aan kunnen verwarmen. Neem de toeters en bellen voor lief ... Neem dat waar je iets aan hebt ... Dan zal ik dat ook doen ... Deze brief is een stuk van mij ... Neemt, eet en gedenkt ... Deze brief is geld waard, veel geld ... Maar ik geef niet om geld ... Ik draag oud bloed in mij, en mijn vlees is oud, als een vrucht van verhalen, als een boom van oude waarheden ... Ik zou er genoeg mee nemen als daar van gegeten en gedronken wordt, als van een boom van geschiedenis. Zo zal dat wat ik heb opgeschreven en wat ik heb geleefd niet verloren gaan. Zo zal de boodschap voortleven en zich rijkelijk vermenigvuldigen. En ik ben mij bewust dat dit gebeurt, beste lezer, door het lezen van dit

verhaal. Zo wordt de boodschap van deze belangrijke geschiedenis beetje voor beetje vereeuwigd.

Zal er verzadiging zijn na zoiets als dit ? Ik waag mij niet om een beschrijving te geven van het instituut dat kerk genoemd wordt in de huidige tijd ... Ik weet niet of ik nog in leven ben als deze boodschap jou heeft bereikt. Ik ben er ook niet om de huidige tijd waarin jij leeft te beschrijven of te beoordelen. Misschien dat dat jouw taak wel is.

Khnum is het Verborgene van God, dat wat was voordat Hij was. Misschien dat dat door sommigen onder jullie als een naar sectarisme neigende opmerking is ... Vergeet niet dat jullie ideeën voor die tijd als sectarisch bestempeld zouden worden, of minstens naar sectarisme neigend. Een secte is de verabsolutering van een deelwaarde. Dat gebeurde toen Gods Ei werd verloochend, Zijn voorgelachten, Zijn ontstaan, en de tijden en verborgen wezens voor Zijn ontstaan ... Die verloocheningen hebben God tot een wees proberen te maken ... Gun God ouders ... De kerk zal dat niet snel doen, en de canon ook niet maar jij ... jij kan dat voor God doen ... door te zeggen : 'Ja, Heer, ik geloof dat U ook ouders heeft ...'

Khnum is een oude vriend van de ouders van God ... en heeft altijd voor God gezorgd als 'zijn buurjongetje'.... Nu zorgt God ook voor Khnum, nu God ouder is geworden ... Mag Hij ? Op een dag plantte Khnum een zaadje ... Het was een zaadje waaruit de voorgelachten van God als een boom begonnen te groeien, waar uiteindelijk God uit voortkwam. De vroegste hemelen heetten 'arrataharen'. Khnum kan het ook niet helpen hoe de dingen gelopen zijn ... Het was de evolutie van die hemelen, het traject dat de godheid moest begaan ... Eigenlijk, beste lezer, is God nog maar een laag wezen in vergelijking met de serene wezens die boven hem staan als hogere autoriteiten en heersers. Zo is de Muskus een veel Goddelijker wezen dan God Zelf. Hij heeft dan ook een veel groter gebied gekregen. De arrataharen waren in hun oorsprong groter dan de huidige hemelen. De Sebek staat boven de Muskus, en de Khnum staat boven de Sebek. Zo, hier wordt even een bom op tafel gelegd om het traditionele geloofsplaatje te vernietigen. Als u gelooft dat God de hoogste autoriteit is, dan bent u slecht ingelicht, en dan worden er nog steeds dingen voor u achter gehouden. God is aangesteld als 'een' hoogste autoriteit over een bepaald gebied, en de grote vraag is dus door wie Hij is aangesteld. Als u God heeft gevonden is dat nog maar de eerste stap.

Maar ja, is dat niet gevaarlijk, zomaar afgaan op het advies van een oude reiziger ? Gevaarlijker dan het volgen van het huidige christendom kan het echt niet wezen. God blijft overigens een belangrijk fundament, een belangrijk gebied in uw leven. Een goede keizer heeft koningen, provincie-hoofden en burgemeesters. God is in dit opzicht niet meer en niet minder dan de burgemeester van uw stad. Met Hem moet zeker gerekend worden !

Hoofdstuk 4. Zij waren er bij

Oh ja, ik ben weleens in andere tijden met deze dingen gekomen, zij het vaak in andere bewoordingen en in een andere taal ... Verketterd werd ik, verbrand ... Nu, in deze huidige tijd probeer ik het weer ... Niet wetende wat me te wachten staat ... Verbrand zal ik misschien niet worden, maar er zal zeker gezegd worden dat ik het verkeerd heb begrepen. Reist u dan met mij mee naar de geschiedenis om mij het beter te vertellen ? Sommigen praten alsof ze werkelijk heen en terug in de geschiedenis zijn gegaan ... Ze hebben aan één tafel met

Napoleon gegeten ... Ze hebben de voeten van Jezus gekust, en hebben spelletjes gedaan met de oude farao's ... Ze hebben precies gezien hoe Nero Rome af liet branden, en wat hem tot die daad dreef ... Zij waren overal bij ... Zij sliepen niet, zij hielden alles bij ... Niets ontging hen, zodat zij het plaatje niet konden missen ...

'Godslasteraar,' wordt er geroepen, en zelfs : 'kruisig hem' Maar nog steeds weet niemand wie ik ben. Denkt u nou echt dat ik mijn naam nog ga onthullen ? En al helemaal mijn woonplaats niet ... Had ik in het begin nog de neiging mij bekend te maken ... Nu des te minder ... Maar dit alles laat mij mijn verhaal niet doen staken ... Integendeel ... Ik zet mijn opdracht voort ... Durft u met mij mee te gaan dieper de geschiedenis in ?

Laten we verder gaan met het bespreken van de engelen van Khnum. Over het algemeen werden ze 'Stitchiren' genoemd. Er waren vele engelensoorten van Khnum, zoals de Demsen die de voorlopers van de leeuwen en de octopussen waren, vaak met meerdere armen. En de Pestzen die de voorlopers waren van de haaien en de tijgers. De Di'tmiren en de Atmiren waren de voorlopers van de apen, in hun zuivere vorm. Hoe ik dit allemaal weet ? Omdat ik daar geweest ben ... Nu kunnen er verschillende redenen zijn waarom u nog meeleest ... Misschien vind u het interessant, of een mooi verhaal ... of u zoekt gewoon naar meer stenen om naar mij te gooien ... of u bent op zoek naar een sterk verhaal om op de Bijbelkring te vertellen of ... misschien hebt u wel een hele andere reden ... Hoe dan ook, u bent tot hier nog steeds mijn mede-reiziger ... Sommigen zullen nu wellicht stoppen met lezen, maar u bent wel heel bijzonder dat u zelfs nu, na al die heldhaftige taferelen, nog steeds met mij meereist ... Misschien wilt u mij wel beschermen ... Misschien mag ik mij wel veilig voelen bij zo'n trouwe meereiziger en jij bij mij Maar het verschil is alleen : 'Ik ben deze reis al eerder gegaan ... Ik ken de reis, ben gewend aan de klappen ...'

Is het niet beter om na dit verhaal te zeggen : 'Er is geen Khnum' ? Je kunt er voor weglopen, maar vroeg of laat zul je het onder ogen moeten komen. Klinkt dat niet intimiderend, zoals een of ander nieuw pseudo-christelijk fundamentalistisch geloof ? Het is net zoiets zeggen als : 'Er is geen koning,' of : 'Er is geen keizer'. Wij hebben alleen onze burgemeester, en daar voelen we ons goed bij, omdat die zoveel door de vingers ziet ... Maar voor de verdere reis kan hij ons niet helpen ... Heeft u uzelf wel eens afgevraagd waarom u altijd in rondjes fietst, waarom u in uw geestelijk leven niet tot een doorbraak komt, waarom de geestesgaven niet groeien en vermenigvuldigen ... Waarom ... Waarom ? ... Dit verhaal hoopt u daar een antwoord op te geven ... Niet als een fundamentalist ... maar als een oude reiziger, met z'n eigen vraagtekens hier en daar ... Ben ik wel diep genoeg de geschiedenis ingereisd ? Zo niet, dan zal ik ook opgepikt moeten worden door een nog oudere reiziger en zal ik vroeg of laat zijn boodschap, zijn brief en zijn verhaal ergens tegenkomen ... Of hij op dat punt nog in leven is weet ik niet maar wel weet ik dat zijn boodschap ons zal herenigen ...

Verder met de engelen van Khnum : de Hutessen, voorlopers van de bloemen en de zonnen ... Als je hun wonderlijke geuren ruikt, dan voel je het zelfs in je buik, en de prikkelende warmte omhult je lichaam. Zij zijn de engelen van het kruis van Khnum. Want ook Khnum draagt een kruis. Bent u dat kruis nog niet tegengekomen, lees dan het verhaal nog eens opnieuw, want dan is u wat ontschoten, of werden er dingen voor u achtergehouden. Maar goed, zou u dat nu wel doen, zomaar een verhaal navolgen ? Dan heeft u iets om te introduceren bij anderen, als een open deur in hun geloof, en dan ontstaat er misschien zelfs een cultus omtrend dit verhaal, en dan moet u later voor God verschijnen en dan moet Hij u misschien wel vertellen : 'Je hebt het goed gedaan hoor, daar niet van, maar ... u heeft uw tijd verdaan met één of ander verhaal ...' Kunt u zich dat voorstellen ... De teleurstelling van God ... De gebogen hoofden van al die

engelen, omdat u die zo bijzonder was uzelf verlaagd heeft tot één of ander verhaal en daarmee tijd verspilt heeft ... Er waren zoveel andere belangrijker dingen te doen ... Wat waren die dingen dan zoal ? In rondjes blijven draaien ? Met een zuurpruimerig gezicht elke week naar het gezwam van een dominee te luisteren die denkt dat de burgemeester van zijn stad ook direkt de koning van het hele land is ? Ja, mijn pappa is de sterkste van allemaal ... Dat denken alle kinderen

Of zou een verhaal u kunnen redden uit de eeuwigdurende slavernij van het kerkelijke nationalisme en absolutisme ... Wij zijn het hoogste religieuze ras Onze kerk, ons geloof ... onze pappa, onze burgemeester ... onze grote broer ... Alles draait om ons, de rest is afgeweken ... Wij hebben het zuivere en ware geloof Wij weten het beter

Zou zo'n verhaal zelfs God kunnen redden ?

Die vraag mag u de komende tijd proberen te beantwoorden ... En dan mag u beslissen over dit verhaal ... Niet voor anderen, maar voor uzelf : Ga ik wat met dit verhaal doen, of niet ... Ga ik verder met mijn oude vertrouwde rondjes, of breek ik door de cirkel heen ... Wat gaat het me kosten en wat levert het me op ... Ook al geloof ik dit verhaal voor geen stuiver ... Wil het me misschien laten zien dat er meer is ? En als er meer is, wat is dat dan ? Is dat zoals het verhaal zegt, of net even iets anders ? Hoe kan ik daar achter komen ?

Beste lezer, je leert en je ontdekt ... door te reizen ... Reis daarom nog even met mij mee ... We zijn nog niet klaar Het zou jammer zijn om nu af te haken nu we al zo ver zijn gekomen Dat zou echt zonde zijn ... Zonde van de tijd ... Want als u nu stopt ... dan is misschien alles voor niks geweest Dan vergeet u dit hele verhaal weer, en gaat weer verder met uw leven zoals het was Of neemt u uzelf in het vervolg voor om niet meer dit soort verhalen te lezen Terwijl wanneer u ietsje verder had gelezen zou het uw leven voor altijd hebben kunnen veranderen ... Of klink ik nu als een Jehovah Getuige ? Zij kennen de geschiedenis van de kerk vaak beter dan de kerkgangers zelf, en noemen het terecht : Het Grote Babylon ... Maar ik ben hier verder niet om te slijmen naar Jehovah Getuigen ... Dat moeten ze allemaal zelf weten ... Wat ik probeer te zeggen is dit : Uw leven ... hangt ... aan de draad van uw geloof Zou u niet een stevigere ketting grijpen ? Het is bijna als het zwaard van Damokles ... een zuchtje ... en Waar kunnen we naartoe ? Wie heeft de oplossing ? Ik, als oude reiziger ? Of een schreeuwende folderaar aan de rand van de wal 'Kom terug,' zou hij u toeroepen 'want Jezus'

Maar Jezus was een reiziger, en kondigde grotere dingen aan, al in Zijn leven ... Veel dingen kon Hij niet vertellen omdat hen die naar Hem luisteren daar nog niet aan toe waren Daarom is de canon al dikke onzin Het zwaard van Canon is een soort zwaard van Damokles, wat aan een iel draadje boven uw hoofd hangt ... Er hoeft maar iets te gebeuren en Gaat u daar op zitten wachten, of reist u met mij mee Natuurlijk wil ik u niet bang maken Dat hebben anderen al genoeg gedaan ... Sommigen zeggen weleens : 'Wie een ander bangmaakt heeft geen Waarheid in zich ...' Een verhaal behoort er ook niet te zijn om de ander bang te maken ... Het is een kunstzinnige manier om duidelijk te maken dat er een bom onder uw bed ligt ? Dat zou al te gemakkelijk zijn Of is het een verlokker, een verleider, om u weg te leiden van het gevaar ? En wat is het gevaar ? Is het niet het verhaal zelf ? Of bestaat er in de wereld van verhalen helemaal geen gevaar ? Alles is toch niet echt Ze zeggen weleens : 'Hoe kun je een blinde uitleggen hoe prachtig de wereld is ...' Maar is die wereld wel zo prachtig ... Heeft de blinde misschien wel een hele goede reden om blind te zijn ...

Hoofdstuk 5. Wat Als

Reizigers kunnen heel vervelend zijn ... dat weet ik ... Dat heb ik ook eens meegemaakt ... Mede-reizigers kunnen je het leven zuur maken ... of vervelend ... Uit een vliegtuig kun je niet zomaar wegstappen, maar uit een verhaal wel ... Maar wat is er mooier dan twee reizigers die het goed met elkaar kunnen vinden ... Dat begin ik bij jou te merken ... Ik weet niet of het wederzijds is, deze vriendschap, maar ik wil je zeggen dat ik je gezelschap aangenaam vind en waardeer ... Ik hoop dat we goede vrienden kunnen worden, al is het misschien maar voor even ... Misschien ben je mij over een tijdje na het lezen alweer vergeten Ik zal nog in ieder geval een paar weken over je nadenken, maar dan zal ik jou misschien dan ook wel langzaam moeten vergeten ... Tenzij jij echt mijn leven verandert ... of ik jouw leven verander ... Weet je al wie ik ben ? ... Ik hoop dat we na de reis misschien nog eens een keer over elkaar dromen ... Dat we met warmte aan elkaar mogen terugdenken ... als de vlam van een bijzondere herinnering ... een schuilplaats waar we altijd in mogen schuilen, en misschien wel mogen wonen voor altijd ...

Al was het in jouw ogen alleen maar een verhaal, een symboliek, om alles eens op een andere manier te kunnen bekijken ... Voor mij was het echt ... omdat ik alles heb meegemaakt, en jij niet ...

Misschien ben ik in jouw gedachten alleen maar een hoofdpersoon van een verhaal, een stripfiguur, of een ander soort fictief figuur ... voor mij ben jij echt ... Wie ik ben ? Wat als ik Jezus ben, of ... misschien ben ik in sommige ogen wel de duivel ... Dan zou jij mij toch verdedigen, hè ? Of lees je dit allemaal om me later een trap na te geven ? Ik heb tijd aan je gegeven, ik heb naar je geluisterd ... Is dat dan allemaal voor niets geweest ? Wat als ik een engel ben ? Of houden engelen zich niet met dit soort dingen bezig ... Is dat alleen maar iets wat mensen doen ... brieven en verhalen schrijven of is dat iets van demonen ? Nou ?

Maar vertel mij nou eens wie jij bent ... Ik ken je alleen maar als de lezer van dit verhaal ... Of wijk ik nu teveel af ... Het gaat toch allemaal om het verhaal, en niet om jou en mij ? Ik heb het gelezen, door jouw ogen, en ik heb het begrepen ... alle gevoelens die jij had ... Kijk je daar van op ? Of maak je dit soort dingen ... elke dag mee ... ? Ik heb jouw kruis gezien ... Ik hang ook aan een kruis ... We kunnen niet veel ... maar toch ... We kunnen elkaar niet echt helpen ... maar toch Misschien dat je pas jaren later weer eens de behoefte hebt om dit verhaal opnieuw te lezen, en dat je me dan door hele andere ogen bekijkt ... Wie weet ...

Wat nou als ik aan het eind van dit verhaal zou zeggen : Gefopt ! Of heb je stiekem al het einde gelezen ? Of zou je niet geloven dat ik zo iemand zou zijn ... Stel nou als ik zou zeggen : Gefopt ! Zou je me dan geloven ? Of komt dit verhaal zo geloofwaardig over dat je ermee verder zou gaan, of ik er nou weer van terugkom of niet ? Is het verhaal dan afhankelijk van mijzelf ? Wat nou als je voor Gods Troon moet verschijnen, en Hij zegt : Gefopt ! ... Wat dan ? Of acht je hem daartoe niet in staat ... Maar wat zou je doen als je zou ontdekken dat het weer net is als bij de tovenaars van Oz ... Die bestond dus helemaal niet, maar een man in een machine deed net alsof hij het was ... Hij was namelijk ... bang voor de bewoners van de nieuwe wereld waarin hij terecht was gekomen ...

Door één woordje : Gefopt ... zou de hele geschiedenis van de kerk met al z'n toeters en bellen geen enkele waarde meer hebben, geen enkele geloofwaardigheid, en geen enkele invloed meer ... maar zal God tonen hoe het werkelijk zat ...

Durf je nog verder te lezen ? Ik bijna niet meer ...

Hoofdstuk 6. Diepere Wortelen van Khnum

Khnum behoort tot de verborgen weelderigheid van God, klaar om uit zijn schelp te breken, om te laten zien hoe het was en is. Het is dat deel van Gods Geest wat voor de eindtijd verborgen is gehouden. Natuurlijk wilde God wel de sleutels geven aan getrouwe profeten ... God wilde openbaring geven, maar de kerk wilde niet ... Het christendom hield de deuren potdicht. Daarom ging God naar Egypte om daar de rijkdommen van Khnum op te potten voor een ieder die wil ...

Zo zijn we aan het einde gekomen van dit verhaal, en willen wij u voor meer informatie naar de weelderige verhalen van Egypte doorverwijzen, waar u mag parelduiken in de mysterieuze zeeën van het oude Egyptische gedachtengoed, waar veel van God Zich verscholen houdt, om niet ten prooi te vallen aan een overdreven kerk.

Misschien bent u meer van mij gaan houden, misschien minder, gedurende de reis ... Misschien dat u mij wel bent gaan haten ... Hoe dan ook ... God heeft u lief Hij heeft Zijn leven voor u gegeven, maar zal geen paarden voor de zwijnen werpen ... Hij geeft Zijn sleutels aan hen die Hem oprecht beminnen ... Vraag hem ernaar in uw volgende periode van 'stille tijd' of gebed ... Vraag Hem, want Hij zal oprechte zoekers antwoorden ...

Tot slot wil ik eindigen met een gedicht dat ik eens las :

Eens zullen de bergen bloeien,

Eens zullen de zonnen stralen,

Eens zal het altijd kerstfeest zijn.

Door de dalen van een diep woud,

Komen wij altijd weer boven,

Met een hart gelouterd als goud.

Eens zullen dan de wolken buigen,

Eens zal dan de duisternis zwijgen,

Eens zal het altijd Khnumfeest zijn,

De keizer heeft gesproken,

Laten wij allen blij zijn.
Vervuld zijn onze harten,
Met een stralend licht,
Vervuld zijn onze zielen,
Vervuld is onze geest,
om dieper te reiken naar dat diepe goud,
van de Khnum, van Hem die leest.
Hij leest de verhalen van onze zielen,
Hij leest over de koningen die ons hart verblinden,
Hij leest over de dagen die het hart doen zeggen :
Alles is niet voor niets geweest.

Ei-nde

Het is druk in de kerk. Er is een kerstdienst, en de zaal zit vol. Sommigen hebben familieleden meegenomen. Esther en Peter zitten achter in de kerk. Zo kunnen ze alles goed zien, alhoewel het wel erg donker is. In de hele kerk zijn er wat kleine lampjes die de sfeer heel geheimzinnig maken, en er branden hier en daar wat kaarsjes. Esther vindt dat wel een beetje eng, want wat als er zo'n kaarsje omvalt. Maar Peter zegt dat ze zich niet aan moet stellen. 'Als de kerk in de fik vliegt, dan gaan we allemaal naar de Heer,' verzekert Peter haar. Maar daar zit Esther niet echt op te wachten. Ze wil eerst met Peter trouwen en dan kinderen krijgen. De dominee zegt dat dat niet in de hemel gebeurt, en daarom vindt ze dat ze er weleens mee mogen opschieten. Peter vindt het allemaal maar dom. Hij wil wel met haar trouwen hoor, daar niet van, maar hij ziet juist er juist erg naar uit om zagezegd te trouwen met de Heere. Dat staat namelijk ook in de Bijbel zo, dat de gemeente de bruid is van Christus. Esther vindt het maar een eng idee. Wat zal er dan in de hemel allemaal gebeuren? Komen ze dan allemaal in een soort harem terecht? Nee, Esther heeft nog steeds haar bedenkingen bij het geloof. Eigenlijk kwam ze door Peter in de kerk terecht, maar nog steeds heeft ze er erg veel moeite mee. Oh ja, ze gelooft wel hoor, maar moet dat allemaal zo moeilijk als in de kerk? Ze zingt altijd wel mee, en luistert altijd wel naar de preek, maar veel ervan begrijpen doet ze niet.

Peter is een humoristische jongen, iets waardoor ze gelijk als een blok voor hem viel. Hij heeft zoiets mysterieus om hem heen hangen. Peter zegt dat dat de Heere is, maar heeft de Heere wel zoveel humor en mystiek als Peter? Het zou voor haar makkelijker zijn om te geloven als Peter de Heere zou zijn. Ze is helemaal vol van Peter, en soms denkt ze zelfs dat hij God is. Natuurlijk is hij dat niet, maar toch. Peter zegt dat hij in de geest gedoopt is, en dat het daardoor komt dat ze zo denkt, maar ze snapt niet veel van het in de geest gedoopt te zijn. Ze vindt dat allemaal een beetje eng. De dominee doet wel eens een oproep of een ieder die in de geest gedoopt wil worden naar voren wil komen, maar dat heeft ze nog nooit gedaan. Dat vindt ze veel te eng. Peter dwingt haar verder niet, hoor, maar toch vindt hij dat een beetje jammer. Verder kunnen ze goed met elkaar overweg. Op een dag zit er een vreemde man in de kerk. Niemand schijnt hem te kennen. Na afloop loopt hij direkt op Peter af: 'Hey, ga je mee naar het bos, er is daar iets vreemds.'

Peter vraagt hem wat er daar dan aan de hand is. 'Ja, allemaal lichten,' zegt de man, 'en spiegels, heel veel spiegels.'

'Nou, ik voel daar niet veel voor als ik eerlijk mag zijn,' zegt Peter. De man kijkt heel vreemd uit zijn ogen, alsof hij een klap heeft gehad, of zelfs teveel heeft gedronken, en Peter vertrouwt het niet zo. De volgende kerkdienst is de man weer aanwezig. Hij draagt gescheurde klederen ditmaal, en het lijkt zelfs alsof er as op z'n hoofd ligt. Peter moet direkt denken aan wat er in de Bijbel staat over rouw. Peter besluit na de dienst op hem af te gaan en vraagt of er iets met hem gebeurt is. Maar de man zegt niets, en loopt weg. Als hij bijna bij de deur is roept hij: 'Ik vroeg je toch om met mij mee te gaan, maar je wilde niet luisteren!' Toen rende de man weg.

De dienst daarop zit de man weer in de kerk, keurig in het pak, stropdas, met een vrouw in bruidskleding. 'Wel heb ik ooit,' zegt de dominee op de preekstoel. 'Hier wist ik niets vanaf, broeders en zusters, dat er vandaag een bruiloft was.'

'Ja, we zijn net getrouwd,' zei de man. De bruid knikt. 'Nou, hartelijk gefeliciteerd,' zegt de dominee, en zegent hen vervolgens om dan met zijn preek te beginnen. Maar midden in de preek onderbreekt de man hem. De man heeft een ruige baard, en zijn lip bloedt een beetje,

alsof hij erop gebeten heeft. Zijn bruid probeert hem in toom te houden, maar de man is al opgestaan, en begint luid te schreeuwen : 'Wie heeft jou verteld dat je zulke onzin mag prediken : 'In de hemel wordt niet getrouwd, maar met de Heere trouwen we allemaal. Wat is dit voor onzin ? Trouwens ...' En dan beginnen overal om de man heen mensen flauw te vallen. De man heeft zo'n harde schelle stem. De dominee probeert de man te kalmeren, maar de man schiet steeds meer uit zijn slof. 'Zeg, zeg,' probeert de dominee, 'het is je trouwdag, en dat is niet zo'n goed begin.' Maar de man begint langzaam de dominee de huid vol te schelden. Sommige mensen verlaten misselijk het gebouw, want de man spuugt ook in het rond. Dan staat Peter op, en zegt tegen de man : 'Het spijt me dat ik niet met je meewilde naar het bos. Ik begrijp dat je daar iets heel indringends heb gezien. Zal ik met je meegaan ?' Ineens kalmeert de man, en gaat zitten. Peter knipoogt naar de dominee, en de dominee stapt met een bezweet en vermoeid gezicht van de preekstoel af.

In het bos aangekomen laat de man Peter een heuvel zien. Er staat een enorme spiegel op de heuvel. 'God is teruggekomen, Peter,' zegt de man, 'Hij heeft zijn schapjes niet in de steek gelaten. Hij is door deze spiegel heengekomen.'

'Wat is het voor spiegel ?' vraagt Peter. 'Dat zul je wel zien,' zegt de man, 'kom mee.' En dan grijpt hij Peter bij z'n arm en samen lopen ze door de spiegel ergens naar binnen. Het oppervlak van de spiegel was waterig, en ze konden makkelijk naar binnen.

'Er is een oude indiaanse wet die zegt dat je de vijand alleen overwint door de vijand op jouw eigen manier te worden,' zei de man. De man zag er ineens veel ouder uit, en ook Peter. Peter staarde naar zijn kleding, die niet meer rood was, maar bruin. Ook de kleding van de man had een andere kleur, en de man leek een beetje op een piraat. Peter leek nu een beetje op een cowboy. Het was erg vreemd. Peter was erg verbaasd. Toen zei de man : 'In de bijbel staat dat Christus gelijk werd aan de zonde. Ik zal je vertellen wat er gebeurde. Op een zeker moment werd Christus gelijk aan het lijden, door het kruis, en toen ging hij ook door deze spiegel heen, en werd hierdoor gelijk aan zijn vijand, maar dan op een hele andere manier, als in een paradox. Zo werd Christus uiteindelijk satan, en zelfs Judas. Zo overwon Hij hen.'

Peter keek de man een beetje verbaasd aan. 'Dus dat is ook een hele oude indiaanse wet ?' vroeg Peter. De man knikte. 'Wat een vreemde spiegel is dit ?' zei Peter. Toen draaide de man zich om, en wilde weglopen, maar Peter vroeg : 'Hoe kom ik hier weer uit ?'

Maar de man rende weg, en riep : 'Je kunt hier niet meer uitkomen. Je zult ermee moeten leren leven.'

Ineens was de man helemaal uit het zicht verdwenen. Peter wist niet hoe hij het had. Hij was hier gelijkgeworden aan alles wat hij altijd verafschuwde, alles waar hij moeite mee had, en zelfs de dingen waar hij bang voor was. Hij was hier zijn eigen vijand, maar dan op een hele andere manier. Peter probeerde de spiegel weer te vinden, maar waar hij ook zocht, er was niets meer. Ook de heuvel kon hij niet meer vinden, maar hij stond hier wel in een bos. Zou er hier in de buurt ook een kerk zijn ? En wie zouden daar allemaal zitten ? Peter wilde er niet lang over nadenken. Hij wilde terug. Opeens kreeg Peter hele erge steken in zijn tepel, en ook in zijn voet. Het leek wel alsof hij bloedde. Zo hard als hij kon rende hij het bos uit, en daar zag hij de man weer lopen. 'Hey,' riep Peter, 'je moet me hieruit halen, ik krijg overal steken in mijn lichaam, en ik heb het gevoel alsof ik bloed.' Maar de man antwoordde niet. Na lang aandringen deed de man eindelijk zijn mond open : 'Echt, Peter, het is beter voor je. Je moet hier blijven.'

'Ja maar ik moet naar huis,' zei Peter. 'Ik voel me niet goed. Haal me hier alsjeblieft uit.' Na een tijdje begon de man medelijden met hem te krijgen, en zei : 'zoals je wil.' Ineens werd Peter wakker in de kerk, terwijl alles draaide voor zijn ogen. Had hij alles maar gedroomd ? Naast hem zat iemand die heel erg op de man van de spiegel leek. De dominee was flink de boel aan het tiraniseren op de preekstoel. Met donderend geweld bracht hij de woorden van God tot de mensen in de kerk. Het was alsof de dominee daar als Noach op z'n ark stond, om de mensen te waarschuwen voor de regen. Peter had een onbehaaglijk gevoel.

Die nacht had Peter een vreemde droom. Hij en Esther zaten in een bootje, en plotseling viel het bootje om, en een soort krokodil-achtige slang greep Esther en trok haar de diepte in. Peter probeerde haar nog te zoeken, maar zonder resultaat. Toen zwom hij naar de kant en werd wakker. Peter wilde een gesprek met de dominee over hetgeen was gebeurd, en ook over de vreemde droom erna. Maar aan de andere kant was het alsof Peter bang was geworden voor de dominee. Hij besloot er eerst met Esther over te praten. Esther zei dat het beter voor hem was, dus Peter ging op een dag met de dominee naar huis. De dominee woonde op een afgelegen plek in het bos. De dominee schonk wat koffie in voor Peter, en Peter vertelde zijn verhaal.

'Peter, ik kan me hier echt niets bij voorstellen, maar het is wel vreemd, want heel lang geleden, toen ik net in deze kerk was aangesteld, kwam er eens een man in de kerk die er hele vreemde leerstellingen op na hield. De man had het over de paradox, maar wat hij daarmee bedoelde begreep ik niet helemaal,' zei de dominee. 'De man werd door lotingen ouderling, maar op een dag kwamen we erachter dat hij er meerdere vrouwen op nahield. Hij heeft toen nog enkelen van ons met een pistool bedreigd, maar is toen de kerk uitgegaan.'

'Ja, maar wat moet ik nu dan met zulke vreemde dromen ?' vroeg Peter aan de dominee.

'Ach,' zei de dominee, 'iedereen droomt weleens vreemd. Ik zou er niet teveel aandacht aan geven als ik jou was.'

Na het gesprek besluit Peter naar de plaats te gaan in het bos waar in zijn droom die spiegel stond, maar hij kon de heuvel niet vinden, en al helemaal de spiegel niet. 'Dromen zijn bedrog,' had de dominee gezegd. En dat bleek maar al te waar. Na zijn wandeltocht en zoektocht door het bos gaat hij naar Esther. Even later zitten ze beiden op haar kamer. Esther draait wat rustige muziek, en Peter bladert door een paar magazines van haar. Het zijn echte vrouwenbladen, waar ze zo van houdt. Peter vindt het niet echt wat. Het staat vol met roddel, maar Esther zegt dat het gewoon verhalen zijn. Verder zegt Peter er niet veel van. Daar is hij veel te positief voor ingesteld. Weer heeft Esther het over trouwen, iets wat ze vaak doet.

Op een zondag zitten ze in de kerk, terwijl er een andere dominee preekt. De dominee komt uit het buitenland, en heeft het veel over de paus. De dominee heeft een beetje een vreemd accent, maar spreekt wel gewoon Nederlands. Hij vertelt dat Christus Petrus had aangesteld als de Rots waarop de gemeente gebouwd zou worden, en dat de paus de hedendaagse Petrus is, als de plaatsvervanger van Christus, en opvolger van Petrus. Het komt allemaal een beetje katholiek over. De dominee vertelt ook dat hij wonderen kan doen. De dominee heeft een duif in een kooitje meegenomen, en vertelt dan over de heilige geest.

De week daarop preekt dezelfde dominee weer, en weer gaat het over de paus. Peter heeft het niet zo op met de paus, maar laat de man maar zemelen. Ditkeer laat de dominee de duif los, die direkt door de kerk vliegt en daarna weer terugkomt. Peter vindt het maar vreemd, maar

de dominee gebruikt het om uit te leggen over de heilige geest. Hij spreekt over de heilige geest alsof het een postduif is. Dan zegt hij dat de Bijbel zegt dat de geesten der profeten aan de profeten onderworpen zijn, en dat de profeten van de gemeente zijn, en daarmee onderworpen aan Petrus, en dus aan de paus. De dominee beschildert de paus als een soort poppenbaas die de marionetten laat dansen. De dominee heeft ook wat marionetten meegenomen om dat uit te beelden. De dominee beschildert Petrus en dus de paus als de Nieuw-Testamentische Noach, die een ark heeft gebouwd, de kerk, de rots, om de gemeente te behoeden tegen de regen. En dan gaat de dominee verder met te beschrijven welke afschuwelijke dingen de pauzen van het verleden op hun geweten hebben, en laat de gemeente een boekje zien ongeveer zo groot als de bijbel, met roodbruin leer en vergulde bladzijden. De dominee zegt dat dit het Pauselijk Testament is, het derde testament, en dat dit tot de verborgen bijbel van de paus behoort, de zogenaamde machtsbijbel. Iedereen in de zaal is diep geschokt. Dan vertelt de dominee dat het Oude Testament een boek is van offering, van moord en doodslag, en dat het Nieuwe Testament kwam om dit allemaal te bedekken met de mantel der liefde. Maar het Pauselijk Testament was het boek der martelingen, om de oude wonden allemaal weer open te halen. Overal in de kerk begonnen mensen misselijk te worden, en sommigen vielen flauw, terwijl anderen opstonden om kokhalzend de zaal te verlaten. Niemand wist wat er precies gebeurt was, of waardoor het kwam, maar zo liepen de dingen nu eenmaal. Het leek alsof een enorme en onbeschrijfelijke stank het kerkgebouw was binnengekomen, als de onverdragelijke stank van rottend vlees.

Maar de dominee was nog niet klaar. Er was ook nog een vierde testament wat voor de kerk verborgen werd gehouden, een testament met een verborgen paus. Dit was het Pinkster Testament, een boek dat angstvallig door charismatici werd schuilgehouden, en wat tot hun verborgen machtsbijbel behoorde. Ze claimden hierdoor zelfs de paus als marionet te gebruiken.

Peter stond op en riep : 'Hoe weet u dit allemaal, en hoe komt u aan die geschriften ?'

De dominee begon te grijnzen, en zei : 'Ja, ik heb zo mijn connecties.'

Toen werd Peter wakker. Het bleek allemaal een droom te zijn. Weer ging Peter ermee naar de dominee. 'Vier Testamenten ?' vroeg de dominee. 'Je dromen gaan wel erg ver, Peter. Maar moet je eens luisteren : Het is wel zo dat de pauzen opkwamen als de grote poppenbazen voor heel veel bloedvergiet, en de pinksterbeweging kwam toen opzetten om de wonden weer een beetje te verzachten. Ik weet niet of je wel eens van het woord 'pinksterpauze' hebt gehoord ?'

Peter schudde zijn hoofd. Een pinksterpauze was iemand met veel macht in de pinksterbeweging, die veel aan het rollen kon krijgen, en daarom soms zo werd genoemd. 'Zulke indrukwekkende dromen krijg ik niet, Peter,' zei de dominee tenslotte, 'maar als ik jou was zou ik me maar niet druk maken. Het is de manier van je onderbewustzijn om met de geschiedenis om te gaan, en het enigszins te verwerken.'

Peter weet nog niet zoveel van de pinksterbeweging af, en besluit een onderzoek te gaan doen. Hiervoor gaat hij naar de bibliotheek, en al snel vindt hij een geschiedenisboek over de pinksterbeweging. Hierin worden de grote namen vermeld die machtige wonderen konden doen, wonderen en tekenen. Zij hadden zoveel macht over mensen dat wanneer die mensen bij hen in de buurt kwamen die mensen soms gewoon omvielen. Zouden zij de verborgen pauzen zijn, de pinksterpauzen ?

Maar in andere boeken leest Peter dat de pinksterbeweging een secte is, dat zij die daar bijhoren bezeten zijn door de duivel. Ook leest hij in sommige boeken dat machtige leiders in de pinksterbeweging soms een verbond hebben gesloten met satan. Ineens moest Peter weer terugdenken aan die droom over de spiegel, de spiegel van paradox. Zouden zulke leiders door die spiegel heengegaan zijn ? Dan zijn ze aan hun vijanden gelijkvormig geworden om die vijanden te overwinnen. Is dat dan goed of slecht ? In die droom zei die man dat het een oude indiaanse wet was, en dat zelfs Christus aan hen gelijkvormig was geworden. Maar dat ging dan op een hele andere manier.

Die nacht kreeg Peter weer een droom. Hierin waren de pinksterpauzen de bewakers van de spiegel van paradox, en plotseling veranderden ze in stierenvechters die een vreemde lap voor zich hadden, die in allerlei kleuren veranderde. Hierdoor betoverden ze de kerk. Om de stieren heen stonden cowboys die op de stieren sprongen. Alle stieren renden op een groot scherm af, en sprongen er doorheen. Achter dat scherm was een kermisplaats, waar een kraampje stond met een bordje : trekken, uitdoven, boren, vullen. Naast de toonbank lagen vier kleine boekjes als testamentjes. Achter de toonbank kwam een vreemde clown met zijn hoofd naar boven, en deelde zacht snoep uit, als spekjes. Boven de toonbank hingen grote clownsmaskers.

Een andere clown kwam van achter naar binnen lopen in het kraampje, en droeg een groot leren boek in handen genaamd HINN-BIJBEL. Peter Hinn was een kerkleider van een paar eeuwen geleden, die een rijk had gebouwd waarin hij een spiegel van vuur verborgen hield. Die spiegel van vuur was naar zeggen door God aan hem geschonken, en een ieder die hem trouw volgde moest op een bepaald moment door die spiegel van vuur heengaan om zo tot de hemel te komen. Dit stond allemaal in de Hinn-Bijbel beschreven.

Peter schrikt wakker. In de loop van de ochtend zoekt hij direkt in de bibliotheek uit of die Peter Hinn van zijn droom echt heeft bestaan, en ja hoor. In één van de boeken staat dat hij nog steeds volgelingen heeft, de zogenoemde Hinnianen. Met een beetje zoeken hier en daar weet Peter een adres te bemachtigen, en komt met zo'n volgeling in contact. Op een avond komt Peter bij de Hinniaan op bezoek. De Hinniaan vertelt Peter veel over de beweging, en Peter vraagt of de spiegel van vuur nog steeds bestaat. De Hinniaan vertelt dat die spiegel nooit is weggegaan, en nog steeds verborgen wordt gehouden, maar dan wel helemaal in Mexico, ergens in een grot. Peter vraagt of er nog steeds volgelingen door die spiegel heengaan, en of ze dan echt in de hemel terechtkomen. De Hinniaan vertelt dat dat nog steeds gebeurt. Nu begint Peter wel heel erg nieuwsgierig te worden, en zou zelfs wel daar naartoe willen. De Hinniaan vertelt dat er veelal in het geheim bedevaarten naar de plaats van de spiegel van vuur worden gehouden. Alhoewel Peter erg enthousiast is wil hij het eerst met de dominee bespreken. Maar de Hinniaan wenkt hem. Peter kijkt in de vlammen van het openhaard, staat op, en volgt de man. De man heette Aaswaldt Hinn, en was zelfs een afstammeling van Peter Hinn. 'Toen mijn overgrootvader stierf,' zei de man, 'wist hij dat God aan zijn nageslacht meerdere spiegels zou geven. Op een nacht schonk God mij de roze spiegel, en hiermee kan ik door de geest opgenomen worden en in de grot van mijn overgrootvader verschijnen.' Hij wees naar een hoek van de kamer waar een klein gangetje was waardoor ze in een andere kamer terecht zouden komen. Het was een klein kamertje, en er stond een enorm roze scherm als een spiegel, maar er droop bloed van af. Peter schrok. De spiegel was gemaakt van een vreemde stof. 'Waarom bloedt de spiegel ?' vroeg Peter. Maar de man antwoordde niet. 'Ga er maar door,' zei hij, 'dan kom je vlakbij de spiegel van vuur in Mexico.' Voorzichtig en vol nieuwsgierigheid bewoog Peter zich naar het scherm. Het scherm stoomde een beetje. Voorzichtig stapte Peter er doorheen, als door een waterig vlies, en kwam in een ruimte terecht als een soort roze ingewanden. Peter liep door, en dacht bij zichzelf : 'Ik

lijk wel gek. Wat is dit voor een kermis ?' Plotseling gleed hij uit, en alles leek ineens veel sneller te gaan. Hij gleed langs slijmere wanden door allerlei zachte roze buizen van een soort vlees. 'Mexico !' werd er geroepen.

Plotseling schrok Peter wakker. Weer gedroomd. Maar wat was dat ? Er was een scherm van vuur in zijn kamer dat steeds dichterbij kwam. Instinctief stond Peter op, en liep er doorheen. Alles was heel groot ineens. Peter zag engelen in de lucht in allerlei kleuren. Peter was omringd met kleurig roze vuur, alsof de twee schermen één waren geworden. Waar was hij ? Het was alsof hij hoog in de lucht was, of lag hij nog steeds te dromen op zijn bed ? Het kon hem eigenlijk niet meer zoveel schelen. Dit was fantastisch. Alles was zo groot. 'Peter, Peter,' riep iemand. 'Je bent door je dromen in de hemel gekomen, door de spiegel van vuur. Is het niet fantastisch ?' Een jongen kwam dichterbij. Het was Peter Hinn. Peter Hinn pakte Peter bij de hand. 'Hallo !' riep de jongen. Hij was zo blij hem te zien. Samen renden ze op een soort kleurige weide. Alles leek gewoon op de aarde, maar dan anders. Alles was zo anders hier, en zo groot.

Een grote vrouw kwam op hen af. Het was de moeder van Peter Hinn. Ze leek wel een beetje op een fee. 'Door de spiegel van vuur kom je vrij van al die pauzen en pinksterpauzen,' zei ze met een glimlach.

'Ik ben zo blij dat je haar eens kunt zien,' zei Peter Hinn. Peter glimlachte. Beneden in de velden liepen een heleboel Hinnianen. Ze leken wel een beetje op indianen. En ze hadden hier hun wigwams. 'Mijn moeder zegt dat we alleen nog een rode spiegel missen,' zei Peter Hinn. 'Waarom dat dan ?' vroeg Peter. Direkt begon er bij Peter een lichtje te branden. Hij had eens gedroomd over een spiegel op een heuvel in het bos. Misschien was dat wel de ontbrekende spiegel, en misschien kon deze spiegel er wel voor zorgen dat er een rode mix tevoorschijn zou komen, al wist Peter nog niet waar dat voor nodig was. Peter Hinn vertelde dat ze 's nachts nog vaak lastiggevallen werden door vreemde witte demonen, de witte wieven. Zij zorgden ervoor dat de spiegel nog zo roze bleef. Peter wist dat door rood en wit te mengen ontstond er roze. Als het witte teruggedreven zou worden, dan zou het allemaal roder worden. Het rood was dus al wel aanwezig. Peter vertelde over de spiegel op de heuvel in het bos. Peter Hinn wilde daar wel naartoe. Maar dat kon alleen in de dromenwereld, want in het echt bestond het niet.

Voor Peter Hinn was het een koud kunstje daar te komen, met aanwijzingen van Peter, en samen droegen ze de spiegel naar het veld van de Hinnianen. Alles begon al roder te worden, en plotseling waren er allemaal rode vlammen om hen heen. Een enorme ladder van vuur verscheen, rood vuur. Peter Hinn begon naar boven te klimmen, en ook Peter en de Hinnianen volgden hem. De tredes van de ladder waren in vier gedeeltes van zeven tredes verdeeld : de zeven jaren die Jakob werkte voor Lea, de zeven jaren die Jakob werkte voor Rachel, de zeven overvloedsjaren en de zeven hongerjaren. Helemaal bovenaan de ladder was er een kermiskraampje waar weer een bordje stond met daarop : trekken, uitdoven, boren, vullen. De clown achter de toonbank vloekte een beetje, en buiten regende en bliksemde het een beetje. Naarmate ze steeds dichterbij het clowntje kwamen begon het clowntje steeds meer te vloeken, en rende telkens naar buiten. Peter kwam erachter dat de tredes van de rode trap de tredes waren van een pauselijke ark, en ook als hij naar beneden keek leek de trap steeds meer op de rode lap van een stierenvechter. Toen ze boven waren was het clowntje helemaal in rep en roer, en vloekte en tierde dat het een lievelust was. Het clowntje werd helemaal doldwaas en riep : 'Even de prullemand legen.' Peter Hinn glimlachte een beetje. 'Deurtje openmaken,' riep het clowntje telkens. Onder de toonbank ging vanaf de buitenkant een deurtje open,

waardoor Peter en Peter Hinn naar binnen konden. Ook een paar Hinnianen gingen mee naar binnen. Ze kwamen in een zaaltje waar allemaal spiegels stonden, maar het waren lachspiegels. Alle spiegels waren rood, en in de verte was een trap met zeven ballen. De ballen glinsterden in allerlei kleuren, en langzaam en voorzichtig liepen ze op de ballen af. Een haasje sprong voor hen uit, nam zijn hoedje af, en zei : 'Welkom bij de laatste treden van de Jakobsladder. Dit zijn de zeven scheppingsdagen van God.' Maar Peter begon weg te rennen. 'Wat is dit voor dom gedoe ?' riep hij. 'Laat me toch gewoon naar de kerk gaan.' En hij verdwaalde in een doolhof van rode spiegels, totdat hij riep : 'Help mij ! Okay, laat me de laatste zeven tredes van de Jakobsladder zien.' De zeven scheppingsdagen, de kleurige bollen, begonnen tot leven te komen. Het waren slaggers met kleurige messen. 'Het zijn zeven exorcisten, Peter,' zei het haasje. 'Zij moeten de kerk leren demonen te slachten, en geen dieren en elkaar.'

Peter werd met een glimlach wakker, maar de zeven bollen waren nu in zijn kamer. Ze gaven erg veel licht. Ze groeiden uit tot een Adam en een Eva. Beiden waren ze opgebouwd uit vijf keer zeven delen. Op zijn kastdeur hadden ze geschreven : trekken, uitdoven, boren, vullen, duwen, en het leek alsof er een windvlaag in Peters kamer kwam, en Peter zakte in een diepe rust. 'Heb je weleens gehoord van Merel Browne ?' vroeg Adam aan Peter. 'Ja,' zei Peter, 'daar heb ik over gelezen in de bibliotheek. Zij had speciale gaven. Zij kon mensen genezen, en zelfs mensen opwekken uit de dood. Maar bovenal kon zij mensen aan het lachen krijgen op een wonderbaarlijke manier.'

'Lachen ?' vroeg Adam.

'Ja, zoiets als de Heilige Lach,' zei Peter. Toen haalde Adam een boekje tevoorschijn en gaf het aan Peter. 'Bedoel je dit soms ?' zei Adam. Het was een boekje genaamd Heilige Lach Testament. Peter opende het boekje en zag zichzelf als in een spiegel. Snel gooide hij het boekje van zich af, terwijl een vreemd soort vuur over zijn nek naar boven klom. Toen begon Peter hysterisch te lachen. Hij kon niet meer stoppen. Toen liet Adam hem ook een ander boekje zien, genaamd Profetisch Testament. 'Waar zou je voor kiezen ?' vroeg Adam. Peter was direkt stil, en wees op het Profetisch Testament. 'Ik zou hiervoor kiezen, omdat ik wel meer diepgang in mijn leven wil hebben. 'Heb je weleens van Arend Wimber gehoord ?' vroeg Adam hem.

'Ja,' zei Peter, 'dat was ook een kerkleider van vroeger met een sterke en diepe profetische gave. Bij hem kwam het lachen ook wel voor, maar veel meer het profetische. Hij was legendarisch, omdat hij mensen kon laten vliegen als vogels.'

'Vliegen als vogels ?' vroeg Adam.

Peter knikte. Dat had hij ergens in de bibliotheek in een boek gelezen. 'Maar als hij dat kan, dan heb je de Jakobsladder niet meer nodig,' zei Adam. Peter knikte weer. 'Waar kan ik hem ontmoeten ?' vroeg Peter.

'Ach, die man is van eeuwen geleden,' zei Adam. 'Dan moet je in je dromenwereld zijn. Heel diep in je dromenwereld, daar waar laat maar.'

'Nee, zeg,' zei Peter, 'je moet het me vertellen.'

'Okay,' zei Adam, 'daar waar melk in bloed verandert, daar moet je wezen.'

'Waarom dat nou ?' vroeg Peter, 'waarom moet melk nou weer in bloed veranderen ?'

'Omdat je geen baby meer bent. Exorcisten leven niet meer van melk, maar van bloed,' zei Adam. 'Dat betekent dat je nu moet gaan vechten om geestelijk te kunnen leven, om in je dromenwereld in leven te blijven.'

'Vechten ?' vroeg Peter, 'maar tegen wie ?'

'Tegen demonen,' zei Adam. 'Je hebt toch de zeven scheppingsdagen beklommen ? Dat zijn zeven exorcisten, zeven slagersmessen.'

'Ja, maar ik ga geen slager worden,' zei Peter.

'Dan kun je je dromenwereld wel vergeten,' zei Adam. 'Het is hier slachten of geslacht worden.'

'Ik lijd liever met Christus,' zei Peter vroom.

'Ja, maar Christus was ook een exorcist, juist door het kruis. Je zult balans moeten vinden, Peter,' zei Adam. 'Dus, luister, ga daar naartoe waar melk in bloed verandert. Daar zul je ergens Arend Wimber vinden, die je kan leren vliegen.'

Zo gezegd, zo gedaan. Na een lange tocht en na veel aanwijzingen van Adam vindt Peter Arend Wimber op een duistere plaats. Het is hier allemaal erg groot. De velden zijn als wijngaarden en ravijnen, en Arend Wimber blijkt een reusachtig grote vogel te zijn met prachtige roodverige vleugels. Adam draagt Peter aan hem over en vertrekt. 'Klim maar op mijn rug,' zegt Arend Wimber. Beneden zijn er riviertjes van bloed. De lucht is bloedrood, en zelfs de wolken, in verschillende gloed. In de verte zien ze zeeën van bloed, en zelfs de zon is van bloed. 'Dit ken ik !' roept Peter. 'Dat staat ook ergens in de Bijbel.'

'Houd je nu maar goed vast,' zegt Arend Wimber, 'we gaan vertrekken.'

'Waar gaan we naartoe ?' vraagt Peter. Maar dan vraagt Arend Wimber : 'trekken, uitdoven, boren, vullen of duwen ?'

'Duwen !' roept Peter. En met één duw van zijn vleugels schiet Peter in de lucht en heeft de prachtigste roodverige vleugels. Nu vliegt Peter naast Arend Wimber. Arend Wimber glimlacht. 'Goedzo, jongen,' zegt hij. In de verte komen nog meer wezens met roodverige vleugels op hen af. Arend Wimber vertelde dat de Jakobs ladder een groot kruis was, maar nu waren het eindelijk vleugels geworden. Ze zijn nu op weg naar een stad genaamd Branham. Deze stad wordt ook wel de stad van paradox genoemd. In deze stad woont een boer genaamd Bob Cain. 'Ken je die ?' vraagt Arend Wimber aan Peter. 'Ja natuurlijk ken ik die,' zegt Peter. 'Hij was een legendarisch kerkleider die mensen in dieren kon veranderen, hoofdzakelijk vissen.' Arend Wimber knikt. In de verte zien ze een schitterende glimmende driehoek waar betoverend mooi licht uit voortkomt. Beneden hen zijn nog steeds de zeeën van bloed. Als ze in de stad Branham zijn, dan moeten ze op zoek gaan naar Bob Cain. Als Peter dan bij hem kieuwen heeft gekregen, dan kunnen ze de zeeën in. 'Waar is dat nou weer goed voor ?' vraagt Peter.

'Peter, je moet gewassen worden door het bloed,' zegt Arend Wimber. 'Komt je dat ook niet bekend voor?'

'Ja,' zegt Peter, 'maar'

Als ze in Branham zijn duurt het niet lang of ze hebben Bob Cain gevonden. Bob Cain legt bij Peter de handen op, en Peter begint al kieuwen te krijgen. Dan rennen ze met z'n allen de zee in. De zee is koud, maar verderop is het wat warmer. Peter moet veel van het bloed drinken, en voelt zich als een vampier. Maar van binnen weet hij dat dat niet zo is. Diep in de zeeën van bloed vinden ze een schip wat gezonken is : de Kuhlman. Als ze het schip binnenzwemmen zien ze daar allerlei ridderpanters liggen, en langzaam begint het schip op te stijgen. Ook de ballen van de scheppingsdagen zijn aanwezig. Ook zien ze daar skeletten liggen die tot leven komen. Wat zou er toch aan de hand zijn ? De Kuhlman komt weer tot leven. Langzaam begint het schip tot de oppervlakte van de zee te komen. Het lijkt wel op een piratenschip, een spookschip. Zijn ze hier wel op de goede plaats ? Snel komen de ballen op Peter af. Ze vormen zijn wapenrusting, en al snel moet hij leren vechten. Tegen piraten, spoken, en ander gespuis. Maar Arend Wimber en Bob Cain met wat andere wezens zijn dichtbij hem. 'Dit schip is van ons, maatje,' roept Bob Cain. Hij heeft het aan de stok met een piratenkapitein. Maar na een tijdje keert de rust terug op het schip. Bob Cain neemt het roer in handen, en ze varen op volle kracht naar een eiland.

Op dit eiland zou ene Dick Conner wonen, een oude vriend van Bob Cain. Peter kon het zich wel herinneren. In een boek uit de bibliotheek las hij eens dat Dick Conner in dezelfde tijd als Bob Cain leefde, ergens in de middeleeuwen. Ze werkten samen en deden grote wonderen en krachten. Van Dick Conner zeiden ze dat er een engel op z'n schouders zat die hem alles influisterde. Hij kon je alles vertellen, van je naam, adres en woonplaats tot je geheime zonden. Toen ze op het eiland aankwamen zagen ze Dick Conner daar als een piraat zitten met een papegaai op zijn schouders. Dick Conner grijnsde breed. Hij was blij dat zijn vrienden gekomen waren. 'Zo, ik zie dat de Kuhlman weer op en top is,' zei Dick Conner. 'Wat hebben we vroeger daar een hoop lol op beleefd, hè ?' Dick Conner was een echte demonenslager. Hij had demonen in alle soorten en maten. Maar het vlees was erg duur. Bob Cain en Arend Wimber klaagden er veel over. Zij zeiden dat het vlees des heeren niet verkocht mocht worden. Iets goedkoper kon in ieder geval wel. Maar Dick Conner was niet over te halen. Hij leefde in rijkdom hier, en zo moest het blijven. Hij had een sprekend pistool genaamd Mijnheer McPherson, waarmee hij de demonen bont en blauw schoot. Ook had hij twee sprekende kippen genaamd Dick Finney en Antoine Wesley, die altijd op de demonen afvlogen om ze mores te leren en te arresteren. Ja, Dick Conner had een vreemde boerderij waar dingen gebeurden die het daglicht niet konden verdragen. In de nacht gingen de twee sprekende kippen altijd op jacht. Sommigen zeiden dat ze dan in grote vogels veranderden als arenden. Peter keek zijn ogen uit op de boerderij. Er woonden hier ook cowboys die de meest vreemde kunstjes konden. Ze konden hun hoofden van hun lichamen afnemen, hun tongen uitspuwen, en hun armen laten afvallen. Meestal woonden ze gewoon in stallen. Dick Conner was een trotse man, en rookte erg veel. Hij genoot met volle teugen van zijn rijkdom en vrijheid. Maar al snel hadden Bob Cain en Arend Wimber genoeg van zijn arrogantie en fratsen. Op een nacht besloten ze de geluksmunt van Dick Conner te stelen, een munt die verantwoordelijk zou zijn voor al zijn rijkdommen, en al z'n praatjes. Maar hoe ze ook zochten, ze konden het muntje niet vinden. Dick Conner had het vast goed opgeborgen. Midden in de nacht liepen Bob Cain en Arend Wimber naar hun schip de Kuhlman. Diep in het schip was er een klein boekenkamertje waar ze op zoek gingen naar informatie over de geluksmunt. En ja hoor, snel hadden ze een goed boek erover te pakken. Het heette : De

Geluksmunt van Dick Conner. Dit moesten ze hebben. Op de kaft stond ook een afbeelding van de munt. Op de munt stond het hoofd van een legendarische profeet genaamd Ed Wigglesworth. De profeet was zo legendarisch dat hij de keizer werd van een keizerrijk, en daarna de hele wereld veroverde. Hij woonde in een spookkasteel waar hij vaak achter de piano zat. Dan rolde zijn hoofd over zijn rug heen, over zijn armen en over zijn schouders. Hij kon vuurspuwen, en als hij wilde kon hij je door één oogopslag of beweging verstenen. Een gevaarlijk mannetje dus. Onder zijn kasteel hield hij de meest grote en gevaarlijke demonen gevangen, en liet hij ze daar als bomen groeien voor vlees. Dit vlees verkocht hij dan tegen belachelijk hoge prijzen aan de allerrijksten. Het zou ongeneeslijke ziektes in een wip kunnen genezen, en het zou zelfs doden kunnen opwekken.

Bob Cain en Arend Wimber besloten hem te gaan zoeken. In het boek stond beschreven hoe ze er moesten komen. Hij woonde op een spookeiland dieper op de zeeën van bloed. De Kuhlman werd al snel opgeschrikt door de grootst mogelijke en verschrikkelijkste vissen. Uitgeput bereikten Bob Cain en Arend Wimber het spookeiland, waarop een spookslot stond. Al snel stonden ze binnen, en gingen op het zachte geluid af. Iemand was aan het pingelen, maar al snel kwamen ze erachter dat het niet Ed Wigglesworth was, maar iemand anders. Iemand met een loszittend hoofd liep op hen af. Het hoofd draaide een beetje scheef heen en weer. 'Aangenaam,' zei de man, terwijl hij zijn hand op een vreemde manier naar hen uitstak. 'Is je vader er ook?' vroeg Bob Cain.

De man ging weer achter de piano zitten en pingelde verder. 'Die is er nu niet. Wat moeten jullie van hem?'

'Wij komen voor een gouden geluksmunt,' zei Bob Cain.

'Alleen degene die hem in een zwaardgevecht verslaat krijgt zo'n munt,' zei de man. 'Verlies je, dan kost je dat je kop en kom je onderin het kasteel te hangen.' Even is het stil, maar dan stemmen Bob Cain en Arend Wimber ermee in. De man leidt hen door een lange gang, en dan kunnen ze naar boven. In een afgelegen zaal zit Ed Wigglesworth achter zijn piano, met zijn rug naar hen toe. Dan staat hij op en draait zich om, terwijl hij een mes van de muur grijpt en net langs hen heengooit. Ed begint te brullen, grijpt zijn zwaard, wordt weer rustig, en gaat weer achter de piano zitten. Zijn hoofd rolt van zijn ene schouder over zijn andere, en dan over zijn rug en langs zijn armen. Dan begint hij duisterder te spelen, en de kamer begint heter te worden. Als in een bliksem schiet hij weer omhoog om een mes van de muur te pakken, en weer gooit hij het net langs hen heen. Vanuit het niets vliegt er een speer dwars door Arend Wimber heen, en hij valt op de grond. Dan wordt Bob Cain erg woest, pakt een stoel en slaat daarmee Ed Wigglesworth bij zijn piano weg. Ed Wigglesworth begint te grommen als een woest beest. Dan pakt hij een brandende kandelaar, en drukt het in het gezicht van Bob Cain. Bob Cain gilt, grijpt het tapijt waarop Ed Wigglesworth staat en rukt het onder hem vandaan, terwijl zijn gezicht in de fik staat. Inmiddels beginnen meer dingen te branden. Dan staat Ed Wigglesworth langzaam op, grijpt Arend Wimber, en rent met hem naar het raam, waar hij hem doorheen gooit. Dan grijpt hij Bob Cain, en smijt hem een paar keer tegen het plafond, en daarna tegen de hanglamp. Dit keer smijt hij zo hard dat ook Bob Cain door het raam vliegt. Ed Wigglesworth brult, terwijl het kasteel brandt.

Dan schrikt Peter wakker. Maar Peter voelt zich erg onbehaaglijk, alsof hij nog steeds droomt. Naast hem zweeft Arend Wimber als een brandende vogel. 'Vlug,' zegt Arend Wimber fluisterend. 'Zal ik je het geheim vertellen van Ed Wigglesworth? Hij heeft een derde tepel, op zijn buik. Daarom heeft hij zo'n grote macht.' Peter hoort voetstappen op de trap op de

gang, hele langzame voetstappen, maar heel hard. Iemand is op weg naar zijn kamer. Peter verstijft van de schrik. Dan opent de deur zich heel langzaam. Waar is Arend Wimber nu ? Het is Ed Wigglesworth.

'Waarom zo angstig ?' vraagt Ed Wigglesworth. 'Ik ben speciaal voor jou gekomen. Ik ben jouw nachtwacht.'

'Wat heb je met Arend Wimber en Bob Cain gedaan ?' vraagt Peter. Overal wordt er ineens geklopt. 'Ik moet nu gaan, Peter,' zegt Ed Wigglesworth.

'Heb je echt een derde tepel op je buik ?' vraagt Peter. Ed Wigglesworth doet zijn trui omhoog. Hij heeft hele zwarte werkershanden. Daar ziet Peter de tepel, en is overtuigd. Dan vertrekt Ed Wigglesworth. 'Oh ja, voor ik het vergeet,' zegt Ed Wigglesworth nog even, 'hier heb je een zwaard, een echt zwaard.' Het zwaard verschijnt in vuur en vlam met veel licht voor Peter in zijn bed. Het zwaard is bedekt met bollen van boven naar beneden. Bollen van licht, in allerlei kleuren. Peter grijpt het zwaard en zijn handen beginnen te branden. Even later is Arend Wimber terug. Op de achterkant van het zwaard is een munt ingebeiteld met het hoofd van Ed Wigglesworth.

'Hij moet wel erg veel van je houden dat hij je dit zwaard heeft gegeven,' zei Arend Wimber. Peter knikt. 'Ga je mee ?' vraagt Arend Wimber. 'Klim op mijn rug.' Peter grijpt de vuurvogel vast, en de vuurvogel begint over hem heen te vloeien totdat Peter vleugels heeft, vol van rode vlammen. Het zwaard heeft zich vastgehecht aan Peters rug. Peter merkt dat hij nu zelfs vuur kan spuwen. Waar gaan ze naartoe ? Beneden ziet Peter het schip de Kuhlman en de zeeën van bloed, en ook het eilandje van Dick Conner, en in de verte het spookeiland en aan de andere kant het stadje Branham.

Na een tijdje vond Peter het allemaal wel weer heel bizar worden, en vroeg aan de vuurvogel waarom hij niet gewoon in de kerk mocht zitten. 'Daarvoor zullen we naar de rechtsgeleerde Meester E.W. Dowie moeten gaan,' zei de vuurvogel. 'Die handelt in dat soort zaken.'

Ze vlogen naar een zwart kasteel ergens op een afgelegen eiland, en achter het kasteel was een winkelstraat, de W.G. Lake Straat, waar alle onzin vandaan bleek te stromen. De vuurvogel greep Peter vast en trok hem mee in een kantoortje. Dit was het kantoor van de beroemde en beruchte Meester E.W. Dowie. Eduard Dowie zat nog in zijn pyama. Zijn vrouw had hem net een bakje koffie ingeschonken. 'Nog niet drinken, hè, Eduard,' zei zijn vrouw, 'het is nog heet.'

'Ach wijf, loop niet zo te zaniken,' zei Eduard. 'Niemand heeft er iets aan.' Toen nam hij een slok, brandde zich en vloekte en tierde dat het een lievelust was. Binnen in een andere ruimte hoorden ze wat vrouwen giehelen. De vuurvogel legde het verhaal uit, maar Eduard Dowie wilde er niets van weten. 'Daar heb ik vandaag geen tijd voor, voor die onzin. Kom morgen maar terug.' Maar na lang aandringen wilde hij de jongen wel even te woord staan. Ook Peter vertelde bijna stotterend zijn verhaal.

'Dus, jij wil weer terug naar de kerk ?' vroeg Eduard Dowie. 'Om weer naar dat gezanik van die dominees te luisteren ? Luister goed naar me, jongen. Ik kan je wel helpen, maar als je hier eenmaal weg bent, dan kun je hier nooit meer terugkomen. Besef je dat goed ?' Peter knikte voorzichtig.

'Waar heb je de munt van Ed Wigglesworth ?' vroeg Eduard. De vuurvogel wees naar de rug van Peter waar het zwaard zat. Op de achterkant zat de munt ingebeiteld. 'Voor de munt wil ik het doen,' zei Eduard. Hij probeerde de munt van het zwaard te krijgen, maar het lukte niet, omdat het ingebeiteld was. Eduard wees naar de deur waar het gegiechel vandaan kwam. 'Daar staat ergens een spiegel. Als je daar doorheen stapt is het hele verhaal hier afgelopen.'

Zonder om te kijken liep Peter naar de andere ruimte. Er zaten een paar vrouwen op stoelen naast een tafel. 'Waar staat de spiegel ?' vroeg Peter. Maar niemand zei wat. Toen begon Peter zelf te zoeken en vond uiteindelijk de spiegel aan de onderkant van de tafel. Hij kroop onder de tafel, stond op, sprong, en verdween door de spiegel.

Peter werd wakker in de kerk. De dominee sprak over een man genaamd Coe Allen. Peter kende hem wel want het was een profeet en evangelist die mensen dronken kon krijgen zonder drank. Zelf bleek de beste man wel veel te drinken, en kwam achter de tralies terecht voor het doodrijden van een andere evangelist genaamd Nicolas Branham. Maar zonder al teveel problemen kwam Coe Allen uit de gevangenis, omdat zijn broer Pirke Allen de verongelukte evangelist uit de doden opwekte. Na een tijdje zag Peter de dominee een beetje waggelen. Overal in de zaal begonnen schilderij-lijstjes te breken, en de gezichten erop begonnen te bewegen, en ogen te knippen. Tijd voor een nieuwe afspraak met Meester Eduard Dowie, maar die was nu natuurlijk nooit meer te vinden.

Als een zuipschuit stond Peter op en liep de kerkzaal uit. Hij moest bij het huis van zijn vriendin zien te komen. Hij voelde zich als een varken zo beroerd. Maar toen hij bij het huis van zijn vriendin aankwam was het huis leeg en stond er een bordje 'verkocht' voor de ruiten. Strompelend ging Peter richting het kermisterrein dicht in de buurt. Daar was ergens een klein kraampje met een clowntje. 'Trekken, uitdoven, boren, vullen of duwen ?' vroeg het clowntje. 'Doortrekken,' zei Peter bijna grommend en kokhalzend. Het clowntje trok aan een touwtje, en ze hoorden een wc doorspoelen. 'Zo goed ?' vroeg het clowntje. Aan het touwtje kwam een beeldje naar boven. Het was een kabouterbeeldje en er was een naam ingebeiteld : John Paul Hagin. Onder het kraampje begon een motor te starten. Een fiets kwam eronder tevoorschijn waarop het kraampje rustte. Snel sprong het clowntje op het fietsje en reed weg. Peter was zo dronken dat hij niet wist wat hij met het beeldje moest doen. Plotseling kreeg hij een idee. Hij waggelde met het beeldje naar de tuin van zijn vriendin, en zette daar de kabouter neer. John Paul Hagin kende hij wel. Dat was eerst een voetballer, en daarna een profeet, maar hoe hij zijn naam daar op een kermisbeeldje terecht was gekomen wist Peter niet. Ach, er heetten misschien wel meer mensen John Paul Hagin.

Einde

Het Vogelbalkonnetje

Er was eens een koning die een dochtertje had. Omdat hij niet wilde dat ze een verwend prinsesje zou worden liet hij haar opgroeien in een donkere diepe keuken om mee te helpen de grote beesten onder de grond te voeren. Maar het meisje verveelde zich vaak, en had het vaak koud. Op een dag klom het meisje door een buis boven het fornuis naar boven, en kwam boven op het kasteel terecht. Ze sloop door een torenraampje naar binnen, en zag daar een oude vrouw zitten achter een spinnenwiel en een weefraam. De oude vrouw zei dat ze weleens wat anders wilde, en het meisje vertelde haar over het keukentje. Ook het meisje wilde weleens wat anders en ze besloten van plaats te ruilen. Het oude vrouwtje klom door de lange buis naar het keukentje toe. Na een aantal dagen kwam het oude vrouwtje terug en vertelde het meisje dat ze het zo naar haar zin had in het keukentje en dat ze het meisje er zo dankbaar voor was dat ze het meisje een sieraad gaf. ‘Als je erover wrijft, dan verander je in een vogel,’ zei het oude vrouwtje. Het oude vrouwtje ging weer terug naar het keukentje, en het meisje wreef over het sieraad om in een vogel te veranderen. Het meisje wilde altijd al vliegen, en ze vloog over de zee en terug. Na een tijdje vloog ze door de lange buis om het oude vrouwtje te bezoeken.

Het meisje had eigenlijk nog nooit de grote beesten gezien. Ze moest vroeger alleen koken en het voedsel door een raampje schuiven. Maar nu was ze klein genoeg om zelf door het raampje heen te gaan. Hier kwam ze op een klein balkonnetje waar een heleboel andere vogels waren, groten en kleinen. In de verte waren de grote beesten, waar de vogels altijd het voedsel naartoe brachten. Dan moesten ze eerst over een heel diep en groot ravijn vliegen, want de beesten waren op een soort eiland. Nu kon het meisje zelf eens wat voedsel naar de beesten brengen. Ze kreeg een mandje mee, dat ze in haar snavel kon houden. In het mandje waren wat appels, wat druiven, en wat pastei. Om alles te bedekken werd er een doek overheen geschoven. Het meisje keek haar ogen uit. Na een tijdje ging ze weer terug. In het torenkamertje lag nog steeds het sieraad. Even wreef ze er met haar vleugel overheen, en veranderde weer in een gewoon meisje.

Op een dag wilde de koning haar zien, en het meisje nam haar sieraad mee. Het meisje vertelde alles wat ze had meegemaakt aan haar vader, en over haar liefde

voor de grote beesten. De koning pinkte een traantje weg, en sprak : ‘Die grote beesten zijn jouw eigen broers. Een boze heks heeft hen eens betoverd.’ En toen vertelde het meisje over het sieraad waarmee ze in een vogel kon veranderen. Zo zouden de grote beesten ook in vogels veranderen als het sieraad over hen heengewreven zou worden. De koning vond het een goed idee, en het meisje wreef even over het sieraad heen, veranderde in een vogel en nam het sieraad mee naar het vogelbalkonnetje. Met het sieraad vloog ze heel dicht naar de grote beesten toe, en wreef met het sieraad over hun huiden heen. Direkt veranderden ze in vogels, en in een grote zwerm vlogen ze terug over het grote ravijn heen. De koning was erg blij toen hij de vogels zag, maar het waren nog steeds geen prinsen. ‘Oh, maar dat is heel eenvoudig, vader,’ zei het meisje dat inmiddels weer een meisje was geworden. Ik wrijf gewoon nu de vogels met het sieraad. Kort daarna stonden er een heleboel prinsen voor de koning. De koning omhelsde ze één voor één, en ook het meisje viel haar broers één voor één in de armen.

Cain Jackson de Killerprofeet

theologische horror/humor

Cain Jackson is een killerprofeet. Zijn woorden zijn moordend, er is niemand veilig wanneer hij spreekt. Zijn microfoon is een mes, een moordtelefoon. Wanneer de telefoon gaat ben je erbij, en is het te laat. Cain Jackson is een killerprofeet, en zijn microfoon is een pistool. Hij moordt aan de vleet. Cain Jackson is een killerprofeet. Hij heeft je te pakken, voordat je het weet. En zijn mes heet Benny Hik, als een hap en een slik. Hij heeft een oog dat altijd waakt, om toe te springen wanneer iemand slaapt, 't is een vreemde droomtelefoon, dat wel, maar het is allemaal maar een spel. Cain Jackson is een killerprofeet, en zijn hoed heet Katherine Koekman, een duvel in een doosje. Wanneer hij spreekt, dan springt zij, slaat haar netten uit, als een cirkelzaag is zij, het duurt voor haar altijd te lang. Kapitein Bob Hagin is zijn buurman, getrouwd met Larry Conner, ik vind er niks aan. Ze hebben altijd wat te zeuren, gaan altijd hun eigen gang. En Evan Branham is een geflipte kapitein die altijd langskwam, zingende zijn eigen refrein. Gelukkig hij komt niet meer, met de noorderzon vertrokken, met zijn mes, Lenny Hit. Daarmee is hij getrouwd, kun je het je voorstellen ? Als hij plast dan krijgt hij het benauwd. En dan hebben we nog Morris Hinn, de melkman van het verhaal, verpakkende moedermelk in borsten, niemand heeft ooit zin, hij zwerft overal over de straten, is straatarm, maar blijft altijd kalm. Want hij heeft een muntje dat altijd terugkomt, een tweekoppig muntje, met William Wesley en Benny Finney, een vreemde combinatie, maar het houdt altijd stand. Het zijn twee schurken, twee piraten, die altijd nog lang napraten. Ik heb ze eens gezien op een strand, als slangen in een mand.

Cain Jackson is een killerprofeet. Met zijn mes, Benny Hik, steekt hij alles in de fik, want hij heeft een oog dat altijd waakt, en hij gooit alles weg wanneer het niet smaakt. Cain Jackson is een killerprofeet, en William Cerullo was eens zijn blinde date. Nu zijn ze dan getrouwd, en hun kinderen zijn altijd stout. De één heet Jack McPherson en de andere John G. Kenyon, twee cowboys als lontbommen in een doosje. Ja, ik denk nog steeds heel erg vaak aan Cain Jackson de killerprofeet. Vroeger was het een boef, maar nu zingt hij in de kerk met zijn voormalige blinde date. Ze zijn nog steeds blind, dat wel, maar ach, het is allemaal een spel, het is een gok-automaat in Las Vegas, nu, dan weet je het wel. Ze vreten geld, hebben altijd honger. Bobby Arnott is het dreigende pistool. Veel zul je betalen, veel zul je drinken, en het maakt je zo loom. Ik heb mijn kinderen altijd gewaarschuwd voor dit spel, maar ze houden teveel van zulke draken, dus dan weet je het wel. Aan het einde van de dag moet ik ze altijd uit de modder vissen. Helemaal platzak, moe en overleden, moeten ze de rest van hun leven bedelen. Heus, ga niet met zulke lui in zee. Cain Jackson is een killerprofeet, levende bij Jack Wimber in de wc. Heus ik zeg je, ga niet met Cain Jackson in zee, want Jack Wimber is de dominee, een cowboy-dominee, een pyromaan duikende van wc naar wc.

Het Goverts Pistool

Het is druk op het piratenschip. Kapitein Bob Schuurring is hier de baas. Er werken nog meer lieden van de familie Schuurring hier, zoals Klaas Schuurring, John Paul Schuurring, Wim Schuurring, en Jeffrey Schuurring. Het schip is op weg naar Boston. Op weg komen ze een schip tegen, genaamd De Gemene Cain. Ook dit schip zit vol met piraten, grote gevaartes, dus dat wordt vechten geblazen. Govert Cain is daar de baas, een gemene piratenkapitein. Hij heeft een heleboel vogels die vaak op zijn nek zitten, en hem allerlei geheime dingetjes influisteren. Vogels zoals arenden, papegaaien, havikken en valken. Govert Cain heeft wel honderden vogels en zelfs een paar vleermuizen. Dat zijn niet echt lievertjes, want die helpen altijd mee in de aanval, en dan zuigen ze bloed. Ook gaan ze weleens in de nacht op jacht, of gewoon overdag. Eens vlogen ze naar het schip van Bert Jones, een oude zeeman, en stalen van hem een heleboel oude spullen weg. Bert Jones was erg gehecht aan die spullen, omdat het erfenissen waren. Nu ze weg zijn is Bert Jones niet meer dezelfde.

Op een dag kwamen de vogels van Boston tot de schepen. Ze zongen liederen, en maakten de harten van de piraten blij. Sindsdien voeren ze geen oorlogen meer. In Boston aangekomen kregen ze allemaal een huisje, om de verschrikkingen van de zee te vergeten. Maar niet iedereen in Boston was blij met hen. En daarom verlangen sommigen van hen nog weleens terug naar het leven op zee. Op een dag werd het allemaal te bont, en de vogels van Boston besloten de piraten en zeelieden mee te nemen naar het gebergte van Schuurring. Hier woonde een oude man genaamd Paul Schuurring. Hij fokte wolven, honden, maar ook wilde katten. De oude man deed nogal vervelend en kwam in gevecht met de piratenkapitein Govert Cain. Ook kapitein Bob Schuurring begon zich ermee te bemoeien. Maar de rest trok verder in het gebergte van Schuurring. En ze kwamen tot prachtige velden en verborgen plaatsen. Hier woonde een man genaamd Govert Strijker, die hen wonderbaarlijke dingen vertelde. Govert Strijker vocht eens met een reus, overwon de reus en hakte zijn kop eraf. Nu woont Govert Strijker nog steeds in de reuzenschedel. Het is als een wonderbaarlijke grot, waar wonderbaarlijke dingen gebeuren. Er stroomt hier magisch sap, en toversap, maar ook andere mysterieuze sappen. Govert Strijker heeft het sap zoveel mogelijk verzameld in flessen, dieper in de reuzenschedel, maar vanuit de reuzenschedel stromen nog steeds kleine watervalletjes met sap. Beneden in valleien stromen wat riviertjes met dat wondersap. Zodra mensen van dat sap drinken beginnen ze te veranderen. Ze zeggen dat de schedel gemaakt is van pythonbot en van pythontanden, en dat zou zielenbloed bevatten en geestesbloed. Het zou alles kunnen veranderen in bloed, en alles laten bloeden. Maar wat was dat sap dan ? Ze zeiden dat dat het bloed van de reus was, vreemd bloed in zoveel kleuren.

Nu zou er in het gebergte, in de buurt, nog een andere Govert wonen, genaamd Govert Kanis. Hij zou ook een reus hebben verslagen en in diens schedel wonen. Hij zou waken over het zwarte bloed, het bloed van botten en kabouters. Het zou de macht bezitten al het gebeente te verpulveren. Hij zou daar samenleven met een zwarte cobra, in een grote wigwam in die schedel. Samen zouden ze de reus hebben verslagen, die heerste over alle kabouters en alle beenderen, en het zwarte bloed.

Samen zouden ze de onderdelen vormen van een reuzenpistool, zowel Govert Strijker als Govert Kanis.

De Chocolate Prins

Er was eens een chocolade koning die een zoon had. De prins was bestemd voor de troon, maar op een dag vluchtte de prins uit het paleis. De chocolade koning liet een heleboel lakeien op zoek gaan naar de prins. Na vele jaren vonden ze hem in het bos, waar hij samen met een arm meisje woonde.

De lakeien namen de prins mee terug naar het paleis. De chocolade koning was woedend, en liet hem opsluiten in een kerker. 'Je moest je schamen,' zei de chocolade koning, 'jij moet later de troon op.'

Het arme meisje was erg verdrietig en smeekte de chocolade koning om hem vrij te laten, maar de chocolade koning was onverbiddelijk. Iemand moest de troonopvolger zijn, en dat was zijn zoon, de prins.

Na vele jaren werd de prins uit de kerker gehaald, omdat hij de nieuwe chocolade koning zou worden. Tegelijk was er een grote bruiloft, maar de prins mocht niet met het arme meisje trouwen, maar met iemand die zijn vader voor hem had bestemd. Iedereen op de bruiloft was heel blij, behalve het arme meisje. Zij huilde de hele dag, en iedereen vroeg haar waarom, maar het meisje gaf geen antwoord.

Ook de prins was erg verdrietig toen hij het arme meisje zo zag huilen. De prins sprong op zijn paard, greep het huilende arme meisje en reed met haar weg. 'Liefste,' zei de prins. 'Nu moeten we zo ver weg gaan dat niemand ons meer kan vinden.' Ze besloten de zee over te gaan in een bootje. Na een hele lange tijd varen kwamen ze op een eiland waar hele enge wachters woonden. Ze waren hongerig, want ze hadden al tijden niets gegeten.

'Ik weet een plaats waar jullie volop kunnen eten,' zei de prins. En de prins wees op de plaats waar hij vandaan kwam. 'Daar is een rijk van chocolade. Eet smakelijk.'

Dat lieten de hele enge wachters zich natuurlijk geen twee keer zeggen. En zo hadden de prins en het arme meisje het eiland helemaal voor hen alleen.

Da Deliria Branhamia

theologische horror/humor

In het slot Da Deliria Branhamia woont ridder Randolph Wigglesworth. Hij heeft een gouden zwaard, en sloft daar altijd mee door de gangen. Kicket Wimberia is een vriend van hem met een grote witte baard, die vaak bij hem komt voor een spelletje kaart. Op een dag kregen ze ruzie, en baron Kicket Wimberia trok z'n zwaard en sloeg het oor van zijn vriend af. Toen pakte Randolph Wigglesworth zijn vriend van de grond, en smeed hem in het open haard. Sinds die dag hoort hij allemaal stemmen in zijn hoofd. En zegt hij dat het in zijn kasteel spookt. En sinds die dag gedraagt hij zich een beetje vreemd. Zijn zwaard noemt hij nu Ben

Hiddles, en hij noemt zichzelf profeet. Want die stemmen vertellen hem alles. Nu durft niemand meer tot dat kasteel te komen, want het spookt daar, zeggen ze, maar het grootste spook is de profeet zelf, een moordenaar, voorspellende onheil.

In het slot Da Deliria Branhamia daar drinken ze veel bier. De geesten komen binnen via een kier. Het waait er altijd, en het is er reuzekoud. Aan de muur hangt een vreemde steen genaamd Kadasha Katherina Kuhlmania, zij is een hoer, en als zij spreekt dan wordt het koud, zo koud. Ridder Randolph Wigglesworth vond haar eens in het gebergte, en nam haar mee om hem de toekomst te voorspellen. Ze zei : Op een dag zul je je beste vriend vermoorden, je zult hem gooien in het vuur, want hij sloeg je om de oren. Om een spelletje kaart zal het gaan. Nou, laat hem dan maar komen, riep ridder Randolph Wigglesworth, ik lust hem rauw, wat denkt hij wel. Hij dient af te blijven van mijn oren.

Had hij de steen maar weggegooid, dan waren al die dingen nu niet gebeurt, maar de warmte van een hoer zocht hij, in ruil voor dit schilderij. Het hangt nog steeds aan mijn muur, en ik word altijd weer droef als ik er naar tuur. Nee, nooit zal ik teruggaan naar Da Deliria Branhamia, dit schilderij is mij genoeg. Maar van het zwaard Ben Hiddles heb ik nog steeds groot plezier. Wanneer ik ermee op de tafel sla, dan stroomt er bier.

Escaping the Mind

Ik zag mezelf in een hal vol met slijmerige vissen als inktvissen, octopussen, allemaal heel tropisch. Sommigen van hen gaven licht. Het was een enorme wisselwerking van energieën. Zo zag ongeveer het verstand eruit, en ik dacht : Moet ik daar in geloven ? Ik werd er bang van, want die vissen waren in oorlog met elkaar, en deden vreemde spelletjes. Ik wilde er zo snel mogelijk weg. Ik stond gelukkig hoog op het balkon, en iemand zei : 'Spring erin,' maar ik dacht daar heel anders over. Ik wilde hier echt zo snel mogelijk weg, en wel nu. Ik rende naar de deur achter me, en gelukkig, ik was uit die verschrikkelijke hal die ze het verstand noemden. Maar waar was ik nu terecht gekomen ? Ik rende door een gang, en een enorm blubberig monster met werpmessen kwam langzaam op me af. Het leek wel alsof alles in me in vertraging ging. Hij schoot blubber op me af als vuurvlammen, en ik kon ze maar net ontwijken. Dit was het begin van een spel. Een droom ? Of werkelijkheid ? Of allebei ? Dat mag u voor uzelf bepalen.

Ik stond dus voor dat enorme blubberbeest, en ik dacht : Als ik nu eens zijn geweer in mijn vingers krijg, dan kom ik hier wel veilig vandaan. En zo gebeurde het. Ik dook op het monster en had een enorme worsteling met hem. 'Nou, je bent best wel sterk,' zei het monster. En even

later gaf hij mij zijn laser-geweer. Er kwam blubber uit, niet te geloven, als lichtende slijm, en snel als kogels. Uiteindelijk liet hij me los, en liet me erdoor.

Ik kwam na die gang weer in een andere hal terecht, maar hier was geen slijmerige toestand met enge vissen. Er was hier een basin met een orca. De orca was direct blij toen hij me zag en zei met een trage stem, bijna slaperig : Spring achter op mijn rug, dan gaan we een ritje maken. Ik sprong van het balkon in het water, zwom naar hem toe en stapte erop. Al snel waren we uit het akelige paleis verdwenen, en kwamen op volle zee. Wat kon die orca springen zeg. Ik sprong met hem mee, en ik bemerkte dat ik met riemen aan hem vastzat.

En mijn vraag was nu : Was ik vrij van het verstand ? Het verstand wat mij mijn hele leven gemarteld heeft. De lucht rondom ons begon donkerder te worden. Ik keek onder ons en zag dat hier weer diezelfde vissen waren, die verschrikkelijke aan elkaar klevende octopussen en inktvisachtige wezens, maar het leek alsof ze sliepen. Die dingen aanraken zou zijn als een schok krijgen, dus dat deed ik maar niet. Het waren allemaal een soort sidderalen, en die kon je gewoon maar beter niet aanraken. Haalt u eens diep adem. Want ook uw verstand is als een hoop sidderalen bij elkaar. Ik kwam op een nieuw platform terecht, bij een nieuw paleis, en de boodschap was : 'Laat je gedachten eens los. Een mens leeft niet van gedachten alleen.' Ik kreeg direkt hoofdpijn, en liep naar binnen in het paleis. De mensen daar, zeg maar lakeien, wezen allemaal op mijn laser-geweer. 'Hoe kom je daar aan ?' vroeg er één. 'Oh, ergens gevonden,' zei ik snel. 'Zeg, ik ben op zoek naar de uitgang van het verstand,' zei ik. 'Kan iemand me daarmee helpen ? Ik ben bezig met een grootscheepse ontsnapping.'

'Oh,' zei iemand anders, 'kom dan maar mee.' Normaal gesproken ben ik nooit zo open als het op vertrouwen aankomt, maar ik moest het gewoon zeggen. Of deze lieden mij daadwerkelijk konden helpen wist ik niet.

'Kapitein, hier is iemand die uit het verstand wil ontsnappen.' Een oude man zat tegenover mij. Er gingen allemaal belletjes rinklen, en andere soorten alarmpjes. 'Maar jongen,' zei de oude man. 'Dat is niet zo simpel.'

'Daarvoor zul je allemaal draken en beesten moeten verslaan, en misschien wel ridders.'

'Wat dan ook,' zei ik, 'ik wil dat wel doen.'

Toen gaf de kapitein me nog wat wapens, drukte me door een deur, en het spel begon. Ik moest over bloedhete kikkers springen op een soort gang langs een watergeul. Bevond ik me in een boot ? Affijn, ik moest inderdaad een heleboel gespuis aanpakken, maar de kapitein had me genoeg wapens daarvoor gegeven. Helemaal uitgeput kwam ik uiteindelijk na een lange dag aan het einde van het spel, en ging door een deur naarbinnen. Hier zat de kapitein weer. 'Keurig jongen,' zei hij. 'Zo zouden wij het niet kunnen.'

'Maar waarom niet ?' vroeg ik.

'Wij zijn oud,' zei hij. Nou ja, dat kon ik wel begrijpen dat dit voor oude mensen te moeilijk was. Ze liepen allemaal achter mij aan, en hielpen elkaar over die bloedhete kikkers heen. Die kikkers bewogen toch niet.

Maar na een tijdje verloor die kapitein zijn geduld met mij. Ik praatte teveel. Hij gaf mij een heleboel doosjes waarin spelletjes zaten en riep : 'en nu oprotten.' Tja, dat kun je van een oude

kapitein verwachten. Die had gewoon teveel meegemaakt, en volgens mij liep hij met oorlogstrauma's in zijn hoofd.

In mijn ogen was hij ook een gevangene van het verstand, dus bij mij lag een grote opdracht. Alleen de vraag was : 'Waar naartoe ?'

Die mensen waren heel aardig, want ze brachten mij direct naar een kamer voor mij alleen, op het schip. Ik legde de doosjes met spelletjes op tafel, maar ik had ineens nergens zin meer in. Ik had het misschien gehad voor vandaag. Wel vond ik het fijn om nog even met die oude mensen te praten. Ze droegen een soort onbeschrijfelijke warmte met zich mee.

Later op mijn kamer lag bij de vensterbank een soort grote kukeluis, gewoon als een stuk speelgoed ofzo. Het was wel heel bijzonder, want toen ik er naartoe liep begon het ding te glimmen. Ik drukte erop, want dat kon, het was een soort klep, en die ging naar beneden, en er begon zachte muziek te spelen. Ik werd lichtelijk emotioneel omdat ik zoiets nog nooit had meegemaakt. 'Jongen, kun je het aan, om met ons te leven,' zei het ding zacht, bijna fluisterend.

Ik ging op mijn bed zitten. Moest ik dit ding als een stuk speelgoed behandelen of als kameraadje ? Ik koos voor het laatste, en zei iets terug. Wat weet ik niet meer, maar mijn hoofd begon weer pijn te doen.

'Zie, ja hè,' zei de kukeluis, 'dat communiceren, al dat gecommuniceer, daar word je toch moe van. Ik bedoel : het kan anders. Je kunt anders leven.'

'Maar hoe dan ?' vroeg ik. Ik werd alsmaar moeier en moeier.

De volgende ochtend werd ik wakker, en ik had nergens zin in. Ik wilde hier weg, maar wist dat het verstand op de loer lag. Ik was nu al zo ver gekomen. Dus ik besloot nog even verder te dromen. Het was alsof de kapitein binnenkwam, en zoveel andere mensen, maar het was een droomtoestand. Ik sliep half. Dat was wel fijn. Ik hoefde me zo nergens mee te bemoeien. Dat bemoeizuchtige, daar had ik zo'n hekel aan. Waarom moest dat eigenlijk ? Wat schoten we er uiteindelijk mee op.

Ik droomde dat ik weer terug was in die hal met vreemde vissen. Was het een cyclus ? Ik wilde niet meer terug, maar hier was ik, alhoewel ik het maar droomde. Droom ik nog ? Ik weet het niet. Is het werkelijkheid of bedrog ? Is er een diepere wereld achter dit alles ? Oh, diepere wereld, opent u, ik maak een duik, diep in u, ik wil ontwaken uit een boze droom, fluiten naar de overkant, lange nachten, ik ben weer op het strand, maar is dit beter dan daar ? Ik word al naar als ik er aan denk, wat ik hier weer zal beleven. Oh, het eeuwige beleven, het maakt me zo moe, maar toe, ik ben jong, ik moet nog veel leren. 'Daar moet je doorheen,' zeggen ze. Maar ja, het doet pijn. 'Wie wil groeien moet pijnlijden,' zeggen ze dan. 'Als je alles mooi wil hebben, goed en gelukkig, dan'

Ja, wat dan ? Maar is dat dan wel werkelijk mooi en goed ? Zijn we dan wel echt gelukkig ? Wat is geluk ? Is het niet allemaal schijn, om zoveel ellende te bedekken. En die ellende ? Waar komt ze vandaan ? Waarom moet ellende bestaan ? Of bestaat ze helemaal niet. Zitten we gewoon gevangen in een boze droom die verstand heet ?

Het verstand doet pijn, alsof we gladiatoren zijn. Die vindt dit, en die vindt dat. Daarom wil ik vertrekken, met dit droomschip, allen weg van het verstand. Spelletjes maken me moe, maar het is beter dan een gladiator van het verstand te zijn. Al die oorlogen om niets, of is dat ook alleen maar een spel ? Hoe dan ook, het spel geeft weer licht, een laatste vlam van hoop, hiermee redden we het, gaat u mee, of blijft u achter in het verstand, het opgemaakte gesticht

Al die cosmetica, die make-up is nog kankerverwekkend ook, terwijl de wildernis geneest, de wildernis mooi maakt, de wildernis is echt. Ik heb daar laatst nog iets over gelezen, maar ik ben het weer vergeten. Ik wil die nare stoffen uit mijn verstand, al die opgevoerde motoren, want waar is die optocht voor nodig ? Het is een optocht der zotten, en het eindigt in niets. Het zijn tragische figuren, hen van het verstand, op weg naar nergens. Gaat u met mij mee ? Ik meen dat ik de weg heb gevonden, de weg eruit. Ik heb ergens licht gezien, als een klein vlammetje. Gaat u met mij mee ? Want straks is het misschien weg. Misschien komt het eens en dan nooit weer, dus we moeten snel zijn. Ren met mij mee, en speel het spel, want in oorlog weg te zinken, in zelf-worsteling, dat klinkt zo hopeloos. Of verlangen wij naar die hopeloosheid, als de weg naar een nieuw bestaan. Een soort cocon-idee is het dan, zo van fatalisme is uiteindelijk niet fataal, omdat de wet van tegengestelde krachten geldt : Tegenpolen trekken elkaar aan, dus we kunnen alleen ergens komen door de tegengestelde richting in te gaan. Maar dan brengt de spel-loosheid ons dus uiteindelijk toch naar het spel.

De Tovenaar van Wezep

Is het niet de wespenzeep ?

In een wespenzee, waar hij aan de kant zijn bootje heeft,

Achter het strand is een oerwoud, zeer exotisch,

Waar alle struiken steken,

Want dit is het wespenland.

Oh tovenaar van Wezep in je boot,
Redt ons, want de gorilla's en de grote apen jagen op ons,
Oh, daar in het land waar alles jaagt,
Nooit hebben we hier rust.

Maar de tovenaar van Wezep houdt de wacht aan de kust,
Als een leeuw is hij in de nacht

Oh, tovenaar van Wezep, neem ons mee in je boot.

Escaping the Heart

Yech, dit is ook zo'n gevangenis. Al die glibberige slangen en wormen over elkaar heen, vormende ons hart. Ik was eens in zo'n hal. Ik dacht : 'Wat is dit ? Hier wil ik niet wezen.' Een vriend van mij stond naast me, en probeerde me er in te duwen. Gewoon als een spel. Ik denk niet dat hij de ernst er van inzag, want als ik hier toch eens in zou vallen. Ik durf er niet aan te denken. Uiteindelijk dook hij er zelf in. De kwallen vlogen me om de oren, en ik rende door een deur een gang op. Wie ik hier tegenkwam ? Een andere vriend. 'Ah, joh, kom met ons mee,' zei die vriend. 'Doe niet zo flauw.' En ook hij probeerde me terug te duwen, maar ik ontkwam. Ik wilde daar niet wezen. Ja, ik had wel andere dingen te doen.

Ik rende door de gang zo hard als ik kon. Ik hoorde een plons, dus die andere vriend was er ook al ingedoken. De kwallen vlogen me nog steeds om de oren, en alles ging trager. Ik hoorde gegil, dus blijkbaar ging er iets mis. Ik ging door een andere deur, en zag wat dolfijnen in een basin zwemmen. 'Kom met ons mee,' riepen de dolfijnen, en daar had ik wat meer zin in. Dus ik sprong in het basin, en zwom naar de dolfijnen toe. Een garagedeur ging omhoog en we zwommen de open zee in. Ik zat op drie dolfijnen tegelijk en de rest zwom ernaast. Wat ging dat snel. We gingen vliegensvlug op weg naar een eiland. Daar zou een nieuw leven starten, als een spel.

Het leek me wel wat. Ik had ineens weer echt zin in het leven. Ik was zolang een fatalist geweest. Maar ik kreeg de schrik van mijn leven, want op dat eiland lag een reuzenhart als een kwal. Heel doorzichtig en eng. Ik kreeg direkt hoofdpijn. Toen stond dat hart op als een blubberman, en begon op mij te schieten. Het werd een enorm gevecht. Hoe ik hem heb overwonnen weet ik niet meer, maar ik nam al z'n wapens, en trok verder op het eiland. Hier kwam ik allerlei konijnen tegen, en andere dieren, en vreemde blubberige wezens. Hier begon het spel.

Ik sprong over bloedhete kikkers, bloedhete kwallen en andere bloedhete obstakels. Ze zeiden dat ik gewoon heel sterk aan een 'j' moest denken om te kunnen springen. Toen kreeg ik een zwaard wat ik kon bewegen door aan een 'k' te denken. Ik vocht mijn weg door het eiland. Er waren veel gevaren, en ik moest vele monsters overwinnen met mijn zwaard. Aan het einde van de reis over het eiland kwam ik bij de kust aan, aan de andere kant van het eiland. Hier stond een schip, waar ik een zwaard van vuur kreeg. Met het schip gingen we naar het volgende eiland. Hier moest ik leren het zwaard van vuur te gebruiken.

Teruggaan naar het hart wilde ik niet meer. Ik had gezien wat het allemaal voorstelde : Helemaal niets. Ik wilde het zwaard, en wel het zwaard van het spel, want in oorlog had ik geen zin. Het grote hart had mij opgeslokt, en ik was op weg eruit, maar dat was niet eenvoudig. Zo moest ik vele eilanden bezoeken waar ik vele gedochten moest verslaan. Vaak waren dit blubbermannen en kwallen.

Het hart was als een vreemd vuur, en naarmate we het hart met al z'n mannen versloegen begon er een steeds sterkere wind te waaien. Op het laatste eiland was die wind zo sterk dat we tot in de wolken werden getrokken. Hier kwamen we terecht op het wolkschip, om te komen tot de lucht-eilanden en wolken-eilanden. De zeeën hier waren als spiegels, en ook de eilanden zelf, en zo kwamen we door het wolkschip tot de verborgen realiteiten. De kapitein van het wolkschip was een vreemde man, en zijn piraten bleken ook niet helemaal zuiver in de leer te zijn. En niet lang daarna ontstond er een gevecht wat wij wonnen. Nu was het wolkschip van ons.

Onze vraag was nu of wij nu echt uit het grote hart waren ontsnapt, want dit hart kon in vele vormen tot ons komen. Toen begon er een strijd tegen geesten en spoken, en andere vreemde manifestaties, en wij kwamen er achter dat het flink spookte op het schip. Het was een spookschip, misschien wel betoverd door weet ik veel wat. Het schip bleek allemaal geheime kapiteinen te hebben. Maar op een dag kreeg ik het luchtzwaard, en toen ging alles een stuk makkelijker. Hoe meer tuig ik versloeg, des te meer en krachtigere winden er van het luchtzwaard afkwamen. Nu werd ik de kapitein van het schip, en we kwamen tot vele verborgen realiteiten. Het was een vreemd spel, maar wel leuk, en we moesten allemaal lichtjes vrijzetten, die allemaal mijn naam wilden weten. Ik zei : 'Ik heb geen naam, maar wil je de naam van het spel weten ? Escaping the Heart.'

Die lichtjes waren lief, echt lief. En toen ik er zo'n drie a vierhonderd van had bevrijd kreeg ik van hen een lichtwaard, dat steeds krachtiger werd naarmate ik meer van hen vrijzette. Ze waren zolang opgesloten geweest door de winden van het grote hart. Het is al weer jaren geleden dat ik het grote hart heb verslagen, en die lichtjes zijn altijd bij me. Als ze spreken dan komen er altijd rode hartjes uit hun mond, en allerlei andere lichtjes. Ze hebben eens een hart genaaid op mijn jas. Maar terug naar het grote hart ? Nooit meer.

Escaping the Conscience

Het geweten dat is me ook wat. Als er ergens gelogen wordt meined noemen ze dat Ik zag het in die hal met vechtende beren, leeuwen, zeehonden, waar de uilen van de hel neerdalen om hun prooi te grijpen. Dat zijn van die plaatsen waar je gewoon niet wil wezen. Ik stond op het balkon, gelukkig, en ik dacht : wegwezen. Ik rende naar de deur achter mij, maar die zat op slot. Een man met een parachute kwam op het balkon terecht. een prachtige parachute als een octopus ... echt geweldig. Ik zei tegen die man : Help me hieruit. Hij had een uitschuifbare ladder, en we klommen hoog, heel hoog zo hoog dat we uiteindelijk op de wilde rotsen terechtkwamen. Frisse lucht. Maar we hoorden schoten beneden. We moesten doorklimmen. We waren er nog niet. De man werd geraakt en viel. Het laatste wat hij riep was : 'Klim door !'

En dat deed ik dan maar, vol van verdriet, want mijn vriend

Hij was mijn vriend, en nu Ik moest verder, ik kon niet achterblijven, want ik wist dat als ik de top had bereikt, dan zou ik hem er misschien wel weer uit kunnen vissen. En zo ging dat. Ik kwam op de top terecht, in de wolken, en uiteindelijk kreeg ik hem eruit. De man zei : Je hebt het gered. Later bleek dat de man hier woonde, maar speciaal voor mij naar beneden was gekomen. Een prachtige wereld was hier, als een spel. Er lagen hier hartjes waarop je kon springen, en dan heel hoog. Zo sprongen we tot de hoogste bergen en de hoogste wolken. De man gaf me een zwaard waarmee ik de monstertjes kon verslaan. Dat was nog wel een gedoe, maar de man hielp me. Ik moest gewoon altijd aan de 'k' denken om mijn zwaard te bewegen, als in een spel. En het was een spel, zo wonderbaarlijk. Nooit meer wilde ik terug naar de oorlog van het geweten, de onzekerheid, de schuld want als er ergens gelogen werd

Maar steeds meer monstertjes begonnen zich aan mijn zwaard te klemmen, en als aapjes aan mijn lichaam, en alles ging steeds trager en trager. De aapjes hadden een heel hoog schel geluid. En waar was die man nu gebleven ? Het leek alsof ik in zeven oceanen tegelijk zakte, als in een put van lijm en slijm, vol van licht. Toen riep de man van boven de put : Denk gewoon aan 's', dan komen er vlammen uit je zwaard. Dat deed ik, en al snel stond ik weer op vaste grond, naast de man. De man gaf mij vleugeltjes en leerde mij vliegen, maar het leek alsof er een vreemde angst mij op de hielen zat. Ik moest leren mijn zwaard in de lucht te gebruiken. Ik moest allerlei donkere wolkjes verslaan, en als ik ze had verslagen dan veranderden ze in waterdruppels, en vielen naar beneden. Er ontstond een grote, hoge en woeste zee onder ons, die heel snel om zich heengreep. Na een tijdje greep de zee ook mij, en ik riep om die man, maar waar was hij ? 'Denk aan de 'r' fluisterde hij, dan schiet je als een raket omhoog.' Waar die stem nu vandaan kwam wist ik niet, maar ik deed wat hij zei en schoot inderdaad als een raket uit het water. Ineens vloog hij naast me. Alles ging heel snel nu. Waar gingen we naartoe ?

'Zijn we nu uit het grote geweten ontsnapt ?' vroeg ik.

'Nee,' zei hij. 'Je moet het spel spelen.'

Het spel was nog lang niet afgelopen. Ik werd achtervolgd door grote angst, als in een nachtmerrie. We kwamen uiteindelijk in een bos terecht, waar een geit in een hele grote ketel roerde. In de ketel zwommen vissen. De man dook in de ketel. Hij schoot een heel eind in de lucht, en kwam toen in een hogere ketel terecht, en zo ging dat maar door. Ik volgde hem na. Ik zag hoe de man steeds meer in koek en snoep veranderde, en bij mij gebeurde hetzelfde. In de verte, hoog in de wolken zagen we een enorm paleis geheel van snoep. Hier stroomde chocola als rivieren en watervallen, en zagen we hoge torens van marsepein en pepermunt. Toen we daar aankwamen wachtte een prinses ons op. We kregen beiden een zwaard van snoep. Hiermee zou het gebeuren. In het paleis moesten we heel wat gespuis verslaan, en prinsessen bevrijden. Vaak kwamen we hier schaduwen tegen, mannen van angst die ons bang probeerden te maken, maar het snoepzwaard wist wel raad met hen. Ergens op een troon in de verte, dieper in het paleis zat een enorme man als een reus, geheel gemaakt van een soort blauwe vlammen. Hij zat op een soort chocolade-troon, een reusachtige troon. Hij begon vuurballen van een soort blauw vuur op ons af te gooien, en wij moesten die zien te ontwijken. Even later stond hij op, en kwam regelrecht op ons af. Ik vroeg aan de man wat we moesten doen, maar de man antwoordde niet, en wierp zijn snoepzwaard op de grote kerel af. Ik deed hetzelfde, maar de grote kerel bleek zich er niet aan te storen.

Voorzichtig nam hij ons op en ging weer terug naar zijn troon. Nu zaten we goed in de val. Hij wilde ons in zijn mond steken, maar toen stond ineens de prinses die we bij de ingang tegenkwamen in de deuropening. 'Doe het niet, vader, zij kunnen ons misschien wel helpen.' Toen zette de reus ons neer en gaf ons een zwaard gemaakt van pepermunt en chocola. We gingen door een deur van chocola en kwamen in een grote hal terecht. Hier stonden allerlei vuurspuwende wezens, en door op hun ruggen te springen konden we naar boven komen. Hier groeiden bloemen waar chocola uit stroomde. We sprongen in een bootje, en al snel waren we op een soort chocolade-zee. In die zee waren eilandjes van snoep waar we opnieuw gespuis moesten verslaan. Ik vroeg me af wat we voor de reus moesten doen, maar dat werd me al snel duidelijk. Overal zagen we kooien met prinsesjes erin, en het was voor ons een koud kunstje ze te bevrijden. Misschien waren dit wel zijn dochters. Het spel ging zo makkelijk, dat we dachten dat het een spel voor kinderen was. Maar ja, een spel mag ook weleens makkelijk zijn, want er zijn al genoeg moeilijke spelletjes in de omloop. Maar ja, het kon natuurlijk later

nog moeilijk gaan worden, want waar hield dit ergens op ? Op een gegeven moment kwamen we erachter dat we goed verdwaald waren.

En verdwaald te zijn in een spel, geloof me, dat kan heel beangstigend zijn. Vooral als een spel ineens je leven schijnt te zijn. Totdat de man die bij me was ineens een gouden sleuteltje vond en een deurtje opende. We kwamen in een zaal terecht waar een piratenschip werd gebouwd. We klommen op het schip, en het bleek een duikboot te zijn. Het begon in de diepte weg te zakken, en wij gingen snel naar binnen. Nu kon het echte werk beginnen, want zo konden we naar de dieptes van de chocolade-zee gaan. Wat een verschrikkelijke vissen zwommen hier, maar ze konden ons gelukkig niets doen. We waren veilig in het schip. Vaak werden we op andere duikboten aangesloten en konden we met de wezens daar kennis maken. Zij vertelden ons alles over de chocola-zeeën, en ook over andere snoep-zeeën. Er schenen reuzen van vuur in die zeeën te wonen. Zij werden opgesloten gehouden in grote snoep-paleizen waar ze moesten regeren op grote en hoge tronen. De wezens in de duikboten zeiden dat die reuzen de broers waren van de reus die op het land woonde. De broers zouden eens ontvoerd zijn door een draak. Die draak woonde heel diep onder de zee, in de grond, in een reusachtig snoepkasteel. Hier bewaakte hij de sleutels van de kooien waarin de reuzen leefden.

We besloten die draak eens op te zoeken, maar kwamen er snel achter dat die onverslaanbaar was. Al dat vuur, verschrikkelijk. Maar goed, in het kasteel van de draak begonnen we naar wapens te zoeken, om zo toch de strijd aan te gaan, en na een tijdje was het dan zover. Zo gaat dat altijd in spelletjes : Eerst wapens zoeken, en dan het gevecht uiteindelijk aangaan. De draak kon vuur laten regenen, en kon zijn hele kasteel in de fik zetten, dus wij moesten als de wederweerga weg zien te komen. Ook op andere plaatsen begonnen we naar wapens te zoeken, en naar allerlei wapenrustingen van het meest tropische en uitheemse snoep. We werden echte snoep-ridders, en ontwikkelden krachtige wapens, maar de draak verslaan konden we niet, en de reuzen bevrijden al helemaal niet, omdat we daar de sleutels niet voor hadden.

Het leek allemaal op een groot spel, maar was het dat wel echt ? Het was ons leven. Hoe kon zo'n simpel spelletje uitlopen op zoiets moeilijks ? Maar ach, we waren al heel ver gekomen. Misschien moesten we gewoon eerst op zoek gaan naar wat simpelere spelletjes. En ja, die konden we volop doen in de duikboten. Hier konden we onze vaardigheden wat ontwikkelen. En toen dacht ik bij mezelf : Waarom zouden we ons laten kapotmaken door één zo'n rotspelletje. Er zijn zoveel spelletjes om te spelen, dus vooruit maar weer met de geit. Maar ja, wat als je bezeten raakt van zo'n spelletje ? We moesten onze weg zien te vinden in deze doldwaze kermis, want terug naar het geweten, dat wilden we niet meer.

Escaping Canon

Je kent ze misschien wel, die oude sinterklaasliedjes van de TV, van school of van een LP. Ik hoorde ze ook toen ik bij Canon op bezoek was. Noem het bezoek. Ik was daar al mijn hele leven. Voor hen die Canon niet kennen : Het is een skelet. Het spelletje moest voor mij nog beginnen. Anderen hadden hun wapens al. Ik moest zo snel mogelijk uit dit kasteel. Ik bedoel : Had ik nog zin om hier een seconde langer te blijven ? Al dat gegil was niks voor mij.

Dus ik nam mijn zwaard, en zei : Canon, 't is afgelopen. Ik ga er vandoor.

Het deurtje ging gewoon voor me open. Het was ongelooflijk. Maar ja, dat kan gebeuren in een spel.

Maar ja, toen begon het spel dan ook echt. Ik moest vechten tegen spoken en draken. Ik en mijn zwaardje. Dat was nogal een klus. Ik moest leren springen en bukken, draaien, vliegen, echt van alles. Het was geen simpel spelletje. Al snel kwam ik erachter dat dit het echte werk was. Het was een leuk spelletje.

Aan het einde moest ik Canon zelf verslaan, dat skelet op die hoge troon. En als ik verloor dan werd ik weer teruggestuurd en dan moest ik eerst meer wapens zoeken of één of andere wapenrusting. Zo vond ik de wapenrusting van de Heilige Geest, en de wapenrusting van de Heilige Armoe. Ook vond ik het Zwaard van het Eeuwig Evangelie. Dat was wel flink kicken, en al snel kwam ik erachter dat ik hiermee flink meer kans had tegen Canon. Maar ja, Canon kon flink vuur spuiten. Ik vond ergens de Helm van Mystiek en het schild van Cryptiek, en ergens anders vond ik een boog met een paar pijlen. Hier bleek Canon flink van te schrikken, want toen ik daarmee weer in zijn zaaltje terechtkwam toen werd het echt menens. Bijna had ik hem overwonnen, maar helaas, weer niet. Dus weer ging ik terug naar de oude plaatsen om naar wapens en wapenrustingen te zoeken. Ik vond ergens een speer, een mes, en wat boeken.

Ook bleken allerlei kruizen te helpen, en wat gezangen, maar uiteindelijk kreeg ik Canon nog niet plat. Het spelletje begon me te irriteren, want het leek alsof ook Canon steeds genieperiger werd. Hij leek te reageren op mijn nieuwe aanwinsten. Op het laatst werd ik zo kwaad dat ik het spelletje opzij smeed, en me ging richten op een ander spel. Dit was een spel met konijntjes, echt heel kinderachtig, maar wel leuk.

Soms denk ik nog weleens aan dat spelletje met het skelet genaamd Canon. Het was gewoon geen eerlijk spelletje. Het spelletje was zo gemaakt dat je nooit kon winnen, net als bij een goede gokkast.

Laatst vond ik een ander spelletje met het skelet Canon. Het spelletje had dezelfde opzet. Je moest op zoek gaan naar één of ander zwaard, en dan naar een speer, en hiermee zou je hem dan kunnen afmaken. Maar ook dat spel was me te moeilijk. Ik ben nu echt spelletjes over

Canon aan het verzamelen. Het gaat me nu niet meer om het spelen en het winnen, maar om zoveel mogelijk van die spelletjes in bezit te hebben. Zo wordt het spelen weer leuk, en kun je snel overswitchen. Ik probeer er gewoon nog veel hobbies op naast te houden.

Erwtenman

Erwtenman, erwtenman,

loopt over de lepel in de pan,

Het kan hem allemaal niets meer schelen,

Eerlijk zullen we alles delen

Erwtenman, erwtenman,

Daalt in de dieptes van de pan,

Moeder schept de borden vol,

voor erwtenman is het geen lol

Erwtenman, erwtenman,
de kinderen smeren je op het behang,
geen zin om je te eten,
of misschien zijn ze het vergeten

Erwtenman, erwtenman,
Nu zit je dan op het behang,
als een schilderij van groene kledder,
ja erwtenman, jij bent mijn redder ...

Erwtenman, erwtenman,
van de lepel gleeed jij in de pan,
nu ben je heel vaak op de tv,
en de koning van het behang ...

Honden van de Hel

Kort Satirisch-Theologisch Horrorverhaal

Hoofdstuk 1.

Bloedband roept zijn manschappen bij elkaar : 'Zo we hebben weer heerlijk aan familie-uitbreiding gedaan ... Kijk nou eens toch hoe onze sociale machines op aarde werken ... Meer en meer slaven kunnen we zo uitbroeden want ja, we bouwen nog steeds aan een Nieuw Romeins Rijk ... een Nieuwe Wereldorde ...' Huwelijk kijkt op, en zegt : 'Ach wat, ja, en je hebt nog gelijk ook, maar dat allemaal dankzij mij ... Celibaat is iets wat ze daar beneden bijna niet meer kennen, en Lat-relaties worden als de boze bestempeld ... Ik ben de belangrijkste in de harem van Joegelo ...' Maar dan gaat Bloedband met Huwelijk op de vuist ... een paar dames proberen hen uit elkaar te houden, maar ze worden steeds woedender op elkaar ... Ze strijden om de eerste plaats in de harem van Joegelo ... de grote keizer ... Hij is de keizer van de Romeinse Hel ... een hellehond, als je het mij vraagt ... Maar ja, wat heb ik in te brengen ? Ik ben maar een doodeenvoudige dwerg ... Ze hebben me tot koning gemaakt hier ... Mijn naam is Jirojet ...

Na het gevecht kijkt Bloedband zijn manschappen diep in de ogen ... 'Beseffen jullie niet hoe belangrijk scheiding is ? Jullie hebben het gezien, hè, met eigen ogen ... Huwelijk ging met me op de vuist ... Door scheiding kreeg ik Huwelijk weer onder controle ... onder mijn duim, haha.' Een duister skelet met een hoed komt van achter Bloedband tevoorschijn ... er komt rook vanaf zijn bijna verbrande botten ... Ineens begint hij ijselijk te lachen en te gillen ... 'Haha, die domme poetsers op aarde ... Ze trouwen om ingeschreven te worden bij de Romeinse Sociale Machine, en even later scheiden ze om door de Romeinse Sociale Machine te worden verslonden ... Wat een hel, en ze vragen er zelf om Kloosters zijn niet populair ... allemaal dankzij ons ... Wij houden de Romeinse Machine in stand ... met al z'n poppetjes ... al z'n slaven ... Wij maken van sex een koopwaar ... een bedrijf en ons bedrijf loopt goed veel eieren vandaag morgen veel slaven'

'Nou, shut up,' zegt Bloedband, 'ik ben nog altijd de baas hier die de lakens uitdeelt ... Ga allemaal eens in een rij staan, en doe je mond open ...' Alle manschappen van Bloedband gingen in de rij staan en deden zoals Bloedband had gezegd ... Bij één voor één spuwt Bloedband in de mond ... 'En nu slikken.' Sommigen gaan over hun nek ... Bloedband begint te lachen ... 'Haha, zo, dat zal jullie laten zien dat ik nog steeds de baas ben ... Ik wens geen tegenpraatjes ...' Ineens verschijnt er vuur achter Bloedband ... Het is Joegelo, keizer van de Romeinse Hel ... 'Zeg, ik heers over alle hellen,' zegt hij deftig, en daarna schreeuwt hij : 'Zo, harem, jullie zien er weer verschrikkelijk uit vandaag ... Daar gaan dus koppen voor rollen ...' Iedereen begint te trillen, en terwijl Joegelo op z'n hoogst begint te gillen vallen enkele manschappen naar voren, terwijl hun koppen eraf rollen ... 'Haha,' buldert Joegelo, terwijl het bloed begint te stromen ... 'Ik ben nog steeds de baas hier ...'

Bloedband buigt zijn hoofd in schaamte ... Hij mag dan wel de baas van de Harem zijn, maar niet de baas van de hel ... want dat is Joegelo ...

Hoofdstuk 2.

Als Joegelo uiteindelijk weer weg is leeft Bloedband weer een beetje op ... Nu kan hij weer doen wat hij wil ... Hij begint het bloed over de kleine aarde te spuiten ... een kluit op een stok ... 'Ik ben boos,' buldert Bloedband 'heel boos ...' Maar dan komt Ouderschap tevoorschijn ... 'Ik voed uw slaven nog steeds op naar behoren ... Ik laat hen geloven dat het huwelijk Gods Wil is, en dat ze veel kinderen moeten krijgen ... Ik laat hen geloven dat het huwelijk goed is en gelukkig maakt ...' zegt Ouderschap met een fronzend gezicht ... 'Goed, goed,' zegt Bloedband een beetje snibbig ... 'Maar heb je hen ook al vertelt dat Laat maar, ik geloof je wel ...' Tevreden loopt Ouderschap weer terug naar de groep ... Hij voelt zich altijd als een prins die zijn prinses gevonden heeft als Bloedband hem weer z'n vertrouwen geeft ... Dan komt Vertrouwen naar voren, en probeert zo onopvallend mogelijk bij Bloedband te komen ... Zachtjes fluistert hij in z'n oor : 'Het is in orde hoor, het vertrouwen heeft weer slachtoffers doen vallen, haha ...' Bloedband glimlacht ... Vertrouwen is één van zijn beste maatjes ...

Dan staat Bloedband ineens op, en groeit tot zijn ware proporties ... een skelet bekleed met rood en zwart vlees en hier en daar wat spieren ... Het lijkt wel alsof hij hier en daar aangevreten is ... en het lijkt alsof hij een oog mist ... Maar als je dan dichterbij komt dan zie je dat dat oog gewoon bijna de kleur heeft van het omliggend vlees ... 'Hahaha,' buldert Bloedband ... 'Nog steeds houden wij gelovigen tegen om tot kluizenaarsschap te komen, en monnikenschap Zij worden helemaal opgezogen door de Sociale Machine, en daarmee denken ze dat ze God dienen, maar ze dienen ons ...' Ook de andere gestalten beginnen te lachen ... Dan opent Bloedband wat boeken ... 'Vandaag zullen enkelen van ons heengaan, want wij dulden geen slappe happen' De gestalten beginnen te sidderen, en hier en daar vallen er een paar weg ... Dan horen ze luid gegil ... 'Zo,' buldert Bloedband ... 'Wij zijn de honden van de hel, en dat moet zo blijven ... We hebben niks aan verraders ... Jullie zijn allemaal gewaarschuwd Ga nu naar jullie posities, en maak de aarde weer goed bang Ze moeten bang gemaakt worden dat ze er niet meer bij zullen horen als ze de bloedbanden los snijden Wij hebben die bloedbanden gemaakt ... Wij zijn de stichters van Familie ... Wij zijn' Maar verder kwam Bloedband niet Een oude gestalte genaamd Familie kwam naar voren ... Bij hem liep een klein hondje genaamd Gezin 'Pa, ga terug naar je plaats ...' krijste Bloedband ... en neem dat kleine rotkreng mee ... Toen keerde de oude gestalte weer om, en verdween in de groep ...

Na een tijdje kwam Joegelo weer terug, de keizer van de hel ... Bloedband verbleekte een beetje, maar probeerde zich hoog te houden, en begon ontzettend te slijmen Maar toen vloog Joegelo hem aan ... Een onzinnig gevecht als je het mij vraagt ... Maar ja, wie ben ik ? Ik ben maar een doodeenvoudige dwerg en ze hebben mij hier tot koning gemaakt ...

Hoofdstuk 3.

Het avondmaal wordt opgediend en er worden doopfeesten gehouden ... De hel moet vol worden met zielen ... Allen drinken ze van het bloed, opdat de bloedbanden strakker worden ... Allen worden ze gedoopt om de banden met de hel strakker te maken ... Joegelo en Bloedband zijn nog steeds in gevecht een gevecht dat Bloedband altijd verliest ... want ja, wie kan er strijden tegen de keizer van de hel ? Bloedband is een gevangene van Joegelo gedoemd om in zijn harem te leven gedoemd om te slijmen maar dan wordt het soms teveel, en dan begint het gevecht weer ... Een vreemde arena, die altijd weer in het huwelijksbed eindigt ... Het is een vreemde oorlog om de macht ...

Bloedband is een slaaf van Joegelo ... een vreemde vogel ... maar nog steeds een hellehond ... Steeds strakker worden de banden ... Er is geen ontvluchten aan Want dit is belangrijk de aardse band en de hemelse banden worden losgelaten, doorgezaagd, doorgeknipt ... Want het huwelijk ja, het huwelijk Daarmee maken we iedereen gelukkig Twee mensen die elkaar gelukkig maken en de rest kan stikken Twee mensen die een kind krijgen Dat kind is alles de rest is niks Na ons de zondvloed Ja, wij aanbidden Bloedband niet God want Ach laat maar wie wil er nu luisteren naar een achterlijke dwerg ? Alleen wat domme zielen op aarde zullen mij volgen Maar hen die in de hemel zijn zullen mij willen vernietigen ... Ach wat ... Kom nou toch ... de aarde is best vol, en zij volgen mij allemaal Daarmee kan ik wel een oorlog beginnen tegen de hemel Nou zoon, dit was weer een leuk verhaaltje voor het slapen gaan ... Kus je moeder goedennacht Ik kom vannacht niet thuis, want ik slaap bij de buurvrouw ... Niet tegen mamma zeggen, hoor want Ach laat maar waarom zou je eigenlijk naar mij luisteren Morgen komt er een brief van Joegelo, voor je verjaardag En hij zal er wel weer voor zorgen dat je een prachtig kado krijgt met alles erop en eraan een nieuw automatisch slavenpak ofzo waarmee je weer alles doet wat hij zegt ... in plaats van wat ik zeg Zo zal het altijd wezen ... Ik heb de moed allang opgegeven

Einde

Het Verhaal van Orkaan

Er was eens een man die Orkaan heette. Het was een barbaarse gladiator en slaaf die ontsnapt was. Een strijdster genaamd Tania had hem op haar schip 'De Vloedgolf' opgenomen. Nu streed hij aan haar zijde. De oude moeder van Tania was de kapitein van het schip. Zij was een beleefde, listige dame, vol van wijsheid en kennis. Ze kende de hemelse zeeën als de beste. Mijn hart was gekruisigd, en ik was geriemd over mijn hele lichaam. Ik hield mijn zwaard in de lucht. Orkaan had mij gered toen ik jong was. Veel bloederige oorlogen heb ik aan zijn zijde gestreden, en dat ging niet zonder verwonding, maar Orkaan zei altijd : 'Een wond, parfum voor de Heer.' Ik heb me daar altijd aan vast gehouden. Zoveel demonische schepen op de hemelzeeën. Op een dag vroeg ik : 'Heer, vertel me meer over die parfum.' Ik had het niet zo op parfum. Het stonk, maar ik wist wel wat Orkaan bedoelde. Het ging om hemelse parfum van het kruis, voortkomende uit een flesje armoe. Die riemen op mijn lichaam waren zo kunstig door de Heere gelegd. Als ik dreigde te vallen, dan grepen ze me altijd aan mijn riemen. Dat was wel een veilig gevoel. Het was een tuig, een tuig des kruizes. Orkaan heeft me in de loop van mijn leven geleerd hoe mijn zwaard te gebruiken, en wanneer de speer te werpen. Ik heb veel aan zijn lessen gehad. Ik heb zelden zo'n zachte man als Orkaan meegemaakt, en op de hemelzeeën geldt het : 'hoe zachtmoediger de man is, hoe sterker hij is.' En daarom was Orkaan één van de sterksten die ik kende.

De Vloedgolf was een prachtig schip, hoog, met veel ruimte binnenin. Er woonden allerlei strijders in het schip. De meesten waren grootgebracht door Orkaan, of pas op latere leeftijd op het schip gekomen. Groenoog was een oude leeuw, een man met veel geheimen. Hij kwam niet zo vaak op het dek. Meestal alleen als het echt oorlog was, en dan maakte hij ook goed oorlog. Eens was hij de schrik op de hemelzeeën, maar nu deed hij het wat rustiger aan. De Heere leidde het zo dat Groenoog mij op een dag uitnodigde in zijn deel van het schip. Hier was ik nog nooit eerder geweest. Er stonden hier een heleboel zeldzame parfumsflessen, parfumsflessen van het kruis. Eén voor één begon hij te bespreken, en hij smeerde soms wat van dat spul op mijn riemen. Hij sprak over de kruisiging van de hersenen, en over de kruisiging van veel meer delen. Ook legde hij een vreemd sieraad om mijn nek als een soort waaier van lange staafjes met edelsteentjes. Het was een sieraad van het kruis en de armoe. Hij sprak dat de hemelse sieraden extra kracht gaven in de strijd. Toen kwam Orkaan binnen, en glimlachte, en ook Tania kwam binnen. Ik kreeg een nieuw riementuig, en het leek een beetje op de riemen van Jozef die ik eens had gezien. En ik herinnerde Jozef de Dromer, en ik was ook zo'n dromer, en ja, toen besepte ik : de dromen zijn de parfums van het kruis.

En Orkaan nam mij mee naar een andere ruimte die ik ook nog niet kende. ‘Dit is nu jouw ruimte,’ zei Orkaan. Het was tegenover de ruimte van Groenoog. Ook gaf Orkaan mij een nieuwe speer en een nieuw zwaard met een harig schild met juwelen erop. Ik was een droomstrijder, een gladiator van het kruis. De parfums leidden mij voort in de strijd. Het waren de dromen van het kruis. Orkaan liet me zien hoe de kanonnen werkten, en nam me daarna mee naar nog wat geheime ruimtes. De Heere had mijn gebed verhoord.

De Nooit eindigende Vlam

Op de berg gleden een groep mannen door glibberige geulen, en kwamen uiteindelijk terecht in warme bronnen. Diep in een gouden bron, opgestuwd als een plaats dieper dan hun ziel, die hun ziel leek weg te vreten. Ze vonden het fijn dat ze geen ziel meer hadden, geen geweten, want het geweten had hen hun leven lang geteisterd. Voor hun ogen zagen ze de visioenen en aura's van hun geweten waarin ze zolang opgesloten zaten exploderen. Hun lichamen trilden, plaats makend voor nog meer explosies, waaronder die van het hart, en daarna hun hersenen. Hun mentale vlakken

voelden blanco aan, als een witgeverfde massa van verdoving. Verdoofdheid was wat ze wilden, nadat ze hun gevangenissen hadden verlaten. Het was een grote ontsnapping. Er droop sap van hun gehemelte die hun kelen dik lieten aanvoelen, als gestoken door een giftige spin, als een geneesmiddel. Want oh, wat waren deze mannen verwond. Jarenlang mochten zij niet dromen, en moesten zij hun lichamen onderdrukken, maar nu droop zachte vrijheid door hun botten heen.

Er begonnen monden te verschijnen die wijd opengingen en scherpe, slijmerige tanden hadden. De jacht was begonnen. Dit was niet de druk van het geweten meer, maar van gevoeligheid. Jaren waren zij door het geweten vals beschuldigd, en nu was de jacht begonnen. De mannen strekten hun lichamen uit, en werden omhuld door warme visioenen als verf, en vreemde indringende lichten. Zoveel meer zintuigen werden in hen geopend. Het was hier waar de natuur zich voor hen opende, en het was goed hier te zijn, vanwege de warmte. Het was een tropische warmte als een deken waaronder hun lichamen bedekt werden. Er was geen terugkeer mogelijk meer, nu ze in zo'n sterke stroming terecht waren gekomen. Maar wilden ze nog wel terug ?

'Ik wil vrij zijn,' riep er één, en een ander riep : 'Ik zal ze bombarderen.' De oorlog was nu begonnen, want hun lichamen waren nog steeds gevuld met wraakgevoelens en bitterheid. Ze waren soldaten, nu toegerust met wapens, en hiermee zouden ze geen genade hebben. Sommigen gilden en krijsten van woede, totdat hun armen zo krachtig als vleugels waren. De soldaten rezen op, en keken naar hun helmen. Er was geen weg terug. De strijd zou nu beginnen. Zij hadden een wapen in handen met vreemde schilden. Oorlogsgekrijs was overal. De mannen hadden maar één doel : overwinning. De zachtheid leek hen steeds meer en meer te omhullen, en begonnen hen langzaam te penetreren tot in de dieptes van hun wezen. Vandaaruit wisten ze welke woorden ze moesten spreken, om op te borrelen voor het besturen van hun jachtpaarden. De mannen zouden geen genade hebben, omdat er geen genade aan hen was geschonken. Het was nu de tijd van wraak, en er kwam doem op de vlaktes.

Er kwamen sappen op vanuit de bron waaruit ze omhoog kwamen, en gingen recht op hun benen staan als door een vreemde kracht. Ze gleden voort over een berg, door een heleboel geuren. De lijven bereden hun jachtpaarden, want het was oorlog. Het was een avontuur zonder grenzen, voor een nieuwe natuur. De strijdkreet was neergezet om poorten te openen, tot het bezichtigen van de nooit eindigende vlam. Allen strekten ze zich uit naar de vlam, en plotseling kwam er een zachte en ritmische bliksem naar beneden om hen met geheel nieuwe visioenen te omhullen, de visioenen van een nieuwe wereld. Ze waren bijna thuisgekomen. De mannen hielden van de vlam, en hielden ervan naar de vlam te kijken, hoe het vurig opschoot om hun diepste wensen te vervullen. De mannen hadden een kracht ontdekt die niet van deze wereld was, en zij brachten hun wapens in de lucht. Deze oorlog zou uitgevochten worden. Geen enkel wapen was zo zacht, vervullend en doeltreffend.

De mannen steigerden als paarden, hunkerend naar de vlam waarop ze reden. Ze kwamen steeds dichterbij de vlam, terwijl hun hersenen leken te exploderen. Plotseling nam de vlam hen in de greep als een touw, en begon zich aan te trekken. Langzaam begon de vlam bezit van hen te nemen, terwijl ze als bezetenen werden. De vlam zou hen aanvoeren in de oorlog, en zou hen rijkelijk voorzien in de vlam, omdat de vlam weelderig was. De vlam nam alleen genoeg met het beste, en liet vluchtige, poederige visioenen over hun lichamen glijden. Plotseling begon de vlam als in een draaikolk de mannen naar beneden te zuigen. De mannen gleden in nieuwe bronnen waar ze gelanceerd werden. Zachte energieën begonnen in hen omhoog te komen, die door de vlam in lichterlaaie werden gezet, om zo te worden tot lichten. Hierdoor verloren de mannen zoveel van hun ziel en hart, om plaats te

maken voor nog meer van de vlam, iets wat ze veel meer begeerden. Ze wilden loskomen, en dit was de juiste oplossing. Zolang hadden ze hier op gewacht na jarenlange gevangenschap. Zo lang hadden ze hier naar uitgezien, denkende dat het nooit zou komen. Aan hun hopeloosheid was een einde gekomen, terwijl nieuwe energieën aan hun horizons verschenen.

De mannen draaiden met de krachten en energieën mee, in de stroom van de nooiteindigende vlam. Zij hadden die vlam omhelsd en aangenomen. 'Ja, eet mijn hersenen weg!' riep een, en bracht doem voort. Het geduld de mannen was op. De mannen hadden genoeg van hun harten die hen alleen maar pijn deden. Ze werden aangedreven door elkaar. Hier hadden de mannen zolang op gewacht. Zij waren gezonden om het geweten te verslinden.

Ze droegen vlammen op hun hoofden als kronen. Zij waren koningen, en hadden macht. Zij droegen allen een nieuw vaandel, waarin een nooiteindigende vlam hen leidde. Na het ritueel stonden zij op, en marcheerden over de hogere muren. Daartoe waren zij uitgezonden. Zij werkten voor de nooiteindigende vlam. De mannen droegen sieraden waarmee ze heersten. De mannen wilden doem brengen. Het laatste deel van de hersenen scheen te exploderen, en sap bleek voort te komen vanuit hun diepste bronnen. Er was nu niets meer dat hen kon tegenhouden. Alles wat ze wilden was vrij te zetten.

Ze waren diep met elkaar verbonden in hun binnensten, en vertrouwden elkaar. Ze hadden de prijs betaald om hier te komen, en hadden bewezen dat ze waardig waren. De vlam keek toe en maakte een ritmisch geheel. Van alle kanten kwamen nieuwe vlammen binnen en werden nieuwe vlammen gevormd, totdat de mannen tot een draaikolk kwamen.

Het was een harde oorlog. Zij die de vlammenkroon droegen hadden geen genade. Zij hadden monstermonden op hun borst, met vlijmscherpe, gemene tanden onder slijm. Ook bereiden zij vreemde schilden met franjes.

De mannen droegen speren. Zij waren op de vlucht, en voerden oorlog en jacht voor hun leven. Zij hadden gestoken, diep penetrerend om de gevaarlijkste sappen voort te brengen in de oorlog. Ook wisten zij precies welke knoppen in te drukken voor de beste wapens en de beste aanvallen. Zij gingen voor het beste, en namen met niets minder genoegen.

Zij die de vlammenkroon droegen waren trots, en droegen lange franjes. Zij droegen een nieuw vaandel, en waren bezeten door een nooiteindigende vlam, die telkens weer andere vlammen leek voort te brengen, diep penetrerend. De vlammen vormden nieuwe visioenen van een nieuwe wereld, waar ze al voor de helft instonden, als wateren die omhulden. Er was geen weg meer terug, en dat wilden ze ook niet. Ze keken over de rand heen van een hoge berg, in een nieuwe wereld. Ze hadden deze wereld lief, en die wereld had hen lief. Ja, die wereld was naar hen toegezonden om hen te halen uit hun gevangenschap. Zij waren martelaars, maar nu waren zij vrij, om weg te zinken in een poel van bitterheid en wraak die ze nu eindelijk konden lanceren.

Er was hier geen geweten. Niets scheen hen in de weg te staan. Er was hier geen hart of ziel. Neen. Ze waren vrij, en lichten omhulden hen als dekens. Zij hadden te lang geleden. Er was geen vlam van genade meer in hen over. Zij waren te diep verwond en te gek van woede. Zij waren wild, en konden alleen elkaar nog temmen.

Er leek geen einde te komen aan hun wreedheid, omdat ze zelf ook groeiende wreedheid hadden moeten verdragen. Er was nu alleen plaats voor bittere wraak, en wie kon hen stoppen? Wie kon hen zeggen dat wat ze deden taboe was? Was datgene wat hen was aangedaan dan geen taboe? Hun binnenste was trots, bezeten en voortgejaagd door de nooiteindigende vlam. Als zij brulden kwam er vuur voort als bommen. Het was oorlog, een oorlog die zou duren tot het einde. Zij waren soldaten, en zij waren op jacht. Hun netten die zij gooiden waren als het rauwe vuur, en ze aten er goed van.

Zij droegen de vlammenkroon, een kroon van macht, een kroon van nooiteindigend vuur waarin hun nieuwe wereld zou ontstaan, een wereld om weg te vreten hart na hart, geweten na geweten, ziel na ziel. Ja, zij waren de jagers van de dood, omdat zij tot die dood waren gedreven, aan de ketenen van een immergroeiende wreedheid. Nu waren zij vrij, en nu waren zij bereid terug te betalen.

Een nooiteindigend vuur brandde in hun binnensten, voortbrengende visioenen tot een nieuwe creatie. In hun vrijheid braadden zij, en deden zich te goed aan het vlees, want eens werd hun eigen vlees ook gegeten. Het was de dag der wrake en van de terugbetaling, een dag die de oude wereld nog lang zou heugen, totdat de oude wereld geheel in het niets en vergetene zou zijn opgelost. Dit was een moment waar zij naar uitzagen. En dit moment hadden zij bijna in hun hand.

De mannen gleden door geulen om zo in bronnen terecht te komen. De energieën bouwden zich op, en maakten nieuwe creaties. De mannen werden door nieuwe zachte visioenen omhuld, die hun diep en snel begonnen te penetreren om de diepste bronnen in hun binnenste omhoog te halen. De energieën werden bij elke ademhaling zachter en zachter, om nog diepere samensmeltingen op te roepen. De hersenen en harten van de mannen leken te exploderen, om plaats te maken voor de diepere vlammen, voortkomende vanuit een nooiteindigende vlam waarmee ze steeds meer bezeten raakten, in een vreemd ritmisch patroon om hun zielen te laten exploderen, om plaats te maken voor de vlam.

Door de zachtheid kregen ze een nieuw bewustzijn, en leken hun ogen open te gaan, omhuld door ringen, die zich door spiralen leken te verfijnen en vergroten. En zo werden de diepere snaren van hun wezen beroert, om diepere sappen voort te brengen. Het was oorlog, ondergedompeld in vreemde lichten. Deze lichten vormden ritmische patronen, als sleutels voor het openen van de diepere bronnen en sappen. Ja, poorten van gevoeligheid werden geopend, een grotere zachtheid.

Zij wisten hoe zij de verf moesten voortbrengen voor een totaal nieuwe wereld, een verf die zo diep in hun binnenste zat opgesloten.

De mannen kwamen na lange gevangenschap onder de grond aan in het kasteel. Lange tijd waren ze het slachtoffer geweest, maar nu waren ze toch eindelijk uit die draaikolk ontsnapt, en kwamen aan in het kasteel. Ze kwamen in vreemde capsules terecht vol met lichten, en zij zagen zichzelf nu door hele andere ogen. De capsules werden omhoog geschoten, en ze kwamen in hogere kamers terecht, waar het licht zich leek te vermenigvuldigen, tezamen met een aangename warmte, en een tropische bries. De mannen vertaalden de boodschappen die diep in hun lichamen opgeborgen lagen in mum van tijd, door de penetrerende en pellende lichten. Hier zagen ze zichzelf niet meer in schuwheid, maar in volle trots, alsof ze hun levensader hadden, maar nog steeds op hun hoede, want er konden vele gevaren zijn. Zij kenden het kasteel niet, alhoewel ze overweldigd waren door het kasteel.

Vreemde wezens kwamen tot transformaties, om hun voeten neer te zetten op de grond van het kasteel. Ze hadden hun pistolen, en hun laarzen zorgden voor een goede vering. Ook leken hun helmen en pantsers te vloeien, om hen te beschermen tegen de gevaren. Er waren zoveel kwade wezens die hun hoofden wilden bezitten. Het gevecht begon. Vreemde energieën kwamen als spiralen uit hun pistolen, om zich als ringen over hun vijanden te schieten. Vijanden hadden ze veel. Vijanden die hen terug wilden brengen naar hun donkere kerkers onder de grond. Maar nu waren ze in het kasteel, en zouden hun vrijheid verdedigen. Zij hadden hiertoe de juiste wapenen van het kasteel gekregen. Ja, het kasteel streed voor hen.

Mannen in lange jassen en met duistere geweren renden door het kasteel. Zij waren op zoek naar de mannen die waren gekomen. Het kasteel zou hen niet meer laten gaan. Sappen begonnen uit hun geweren en pistolen te druipen, en explosies vonden plaats, tot een groot vuurgevecht.

Ze hadden strategische plaatsen in het kasteel. Ze hadden zich geheel naar dit kasteel verplaatst, waar een geheel andere strijd ontstond. De strijd was tegen skeletten. De mannen hielden hun pistolen dichtbij hun borst, en werden in staat gesteld de mannen met de lange jassen te ontmoeten, die naar hen op zoek waren. Veel wapens werden uitgewisseld, klaar voor de strijd. De kogels waren verblindend, en al snel kwamen de skeletten in eieren terecht, in webben, waarin zij geheel geconsumeerd werden, getransformeerd tot goed voedsel. De mannen deden zich eraan tegoed. Lang hadden zij op het moment gewacht, en voor hen was dit een koud kunstje. Zij hadden hun geweren, en hulp van de mannen in lange jassen.

Er was een strijd in de lucht boven hun hoofden, want lichten waren naar hen op zoek, en weefden zich langzaam in de situatie. Zo gingen zij van verblinding tot verblinding om los te komen van de oude visioenen, en kwamen zij tot zachtere golven. Hun hersenen leken te exploderen, en nieuwe stoffen schenen door hun bloed te vloeien, verblindende lichten. Deze lichten waren organisch.

Er stonden vele dingen voor hen klaar in het kasteel, en langzaam gleden zij in hun capsules om tot hogere verdiepingen geschoten te worden. Er waren een heleboel dingen die zij niet begrepen, maar lichten waren naar hen op zoek, om hun harten te laten exploderen, en hen geheel vrij te zetten, vrij om te gaan tot de toppen van het kasteel. De kanonnen waren ritmisch en gevoelig, en ook hun pistolen en geweren schenen een eigen leven te leiden. Zij werden klaargemaakt om zelf een pistool te worden, iets waarin ze geheel veilig zouden zijn.

De mannen waren in een jungle terechtgekomen. Ze wisten het niet, want ze waren in het kasteel in slaap gevallen, en met hun bewustzijn zo ver weggevlogen. Maar toen ze wakker werden bleken ze nog gewoon in het kasteel te zijn, hier waar kasteel en jungle één waren. Ze keken om zich heen en zagen elkaar, terwijl vochtige energieën over hen heen schoven. Om hem heen liepen andere mannen met kappen, en zij hadden branders om het glas tussen de mannen weg te doen smelten. Dit was de wereld van het vuur. Een hitte leek hun hoofden tot leven te wekken, en ze zagen zoveel meer.

Hier waren visioenen die hen meetrokken tot een nieuwe wereld. De mannen riepen van hier tot elkaar. Er was geen weg meer uit het kasteel, alleen een weg om er dieper in weg te zinken. Het kasteel was groot, als een grote jungle.

De hitte leek hier door hun pakken heen te dringen, om hun harten geheel te doen wegsmelten, om plaats te maken voor het vuur, een vuur dat niet zou rusten totdat ze geheel thuis waren, waar ze behoorden te zijn, in de toppen van het kasteel, en door de verblindingen kwamen ze in de torens.

Doordat er een bepaalde stof in hun hoofden vrij kwam om de gaten van de jungle te doordringen en de muren op te blazen kwamen zij tot de andere kanten van de torens, en kwamen ze hoger. Ook leken energieën te vloeien als pistolen. Zo werden zij langzaam maar zeker zelf pistolen.

De mannen hadden vreemde energieën als tubes en wolkjes in hun armen. Hersenen hadden ze niet meer, maar pistolen die alles regelden en gevoelig waren. De hittede waren aangenaam, met verblindende lichten die hieruit voortkwamen. Dezen stroomden door de pakken van de mannen om de verdere pistolen op te laden. De mannen waren zelf een pistool geworden, en ze hadden veel uitzicht in het kasteel. Steeds hoger kwamen zij in de torens, tot steeds diepere jungles. Maar de oorlog was nog maar net begonnen.

De Zingende Bananen

Er waren eens wat beren die een hele bijzondere banaan bewaakten. Niemand kon de banaan bereiken. Maar op een dag kwam de zon naar beneden. De bijzondere banaan werd slapper en slapper en kleiner en kleiner, totdat er een klein bananenboompje uit voort begon te groeien. Het bananenboompje werd steeds groter, en op een dag begonnen de bananen te praten en te zingen. Ze hadden prachtige stemmen en ook heel luid, zodat iedereen in de omgeving het kon horen. De beren hadden het zwaar met het bewaken van de bananenboom, want iedereen wilde er een glimp van opvangen, en velen probeerden zelfs dichtbij de bananenboom te komen. Op een dag hielden de beren het niet langer, en smeekte de zon om weer een banaan van de bananenboom te maken. Dat deed de zon, en deze banaan was zo bijzonder dat er bananensap uitstroomde, zoveel dat de rivieren er mee vol liepen. Sindsdien werden de beren niet meer lastig gevallen.

De Aardbeientuin

Er was eens een aardbeientuin waar ook hele bijzondere sprekende wondervruchten tussen de aarbeien groeiden. De tuin werd bewaakt door angstaanjagende spinnen die alles doorboorden wat in de aarbeientuin probeerde te komen. Eens kwam er een man langs de tuin, en sprak : 'Hey, wat als ik alleen kom om een aarbei te plukken ? Ik beloof dat ik nergens anders aan zal zitten.' De spinnen lieten de man in de tuin komen. De man nam een aardbei, stak hem in z'n mond en staarde naar de wondervruchten. Toen de spinnen hem zagen wilden ze hem niet meer laten gaan. 'We kunnen nog wel een tuinman gebruiken,' zei één van de spinnen. 'Maar waag het niet aan andere dingen te zitten dan aan de aarbeien.' Dat beloofde de man. Diep in de nacht toen de spinnen even niet goed opletten liep de man heel dicht naar zo'n wondervrucht toe, en zei : 'Hey.'

'Stop een aardbei in me,' fluisterde de wondervrucht. De man keek even om zich heen of de kust veilig was en stopte toen een aardbei heel diep in de wondervrucht. Binnen korte tijd groeide er een aarbeienboom vanuit de wondervrucht met de lekkerste aarbeien die ook konden spreken. 'Hoe deed je dat ?' vroeg één van de spinnen. Toen vertelde de man maar wat hij had gedaan. En van de spinnen moest hij nu een aarbei stoppen in alle wondervruchten. Binnen de kortste keren stond de

tuin helemaal vol met aarbeienbomen met de lekkerste aarbeien die konden spreken. En niemand wist waar de wondervruchten gebleven waren.

Het Geheim van de Leeuwen Thee

Marion kreeg een leeuw voor haar verjaardag. Het was een hele vreemde leeuw. Hij had twee witte ogen, met kleine zwarte puntjes erin, en hij had ook vleugels.

's Nachts kon ze met hem reizen naar verre landen, dat had opa haar gezegd. Opa werkte vroeger bij een thee-fabriek. Toen hij met pensioen ging, kreeg hij deze leeuw. Nu zijn kleindochter al zo oud was geworden, gaf hij haar de leeuw. Ze was al twaalf.

Marion had een grote wens. Ze wilde Mozes wel eens zien. Met kloppend hart ging ze naar bed. De leeuw zou haar om twaalf uur wakker maken, en dan zouden ze vertrekken. Ze wilde Mozes een vraag stellen.

Uiteindelijk was het dan zo ver, de leeuw had haar wakker gemaakt, en daar vlogen ze door de lucht, Marion op de rug van de leeuw. Ze kwamen bij een hondenhaag aan. De leeuw zei dat ze daar doorheen moest om bij Mozes terecht te kunnen komen. Aan het einde van de haag zag ze hem zitten, helemaal onder het bloed. Oh, wat had ze een medelijden met hem. Ze rende door de haag, maar ze werd door de honden gebeten, en viel neer. "Leeuw, waarom doe je niets?" riep ze. Maar de leeuw was nergens meer te bekennen. En Mozes was ineens nog verder weg. Nu zag ze ineens alleen maar bos. "Wat, is dit een truc ofzo?" riep ze ... maar niemand antwoordde haar. Al haar wanhopige woorden echoden tot haar terug.

Huilend viel ze weer neer. Ze was zo moedeloos na al dat lopen en dwalen. Ze had ineens al het vertrouwen in de leeuw verloren, en zelfs in haar opa. "Het komt allemaal door die stomme thee-fabriek. Ze hebben m'n opa bedrogen," dacht ze.

Ineens schrok ze wakker. "Het is twaalf uur," sprak de leeuw ".... we gaan vertrekken." "Maar, maar," stamelde Marion ... "Ik dacht dat we al vertrokken waren ik heb gewoon een verschrikkelijke nachtmerrie gehad ..."

De leeuw vloog met haar over bergen en bossen ... en eindelijk kwamen ze daar aan waar ze moesten wezen ... bij Mozes Maar, het was niet wat ze verwachtte het volk leefde in slavernij zelfs Mozes

"Ja," zegt Mozes, "ik moet je iets ernstigs vertellen, Marion"

Maar daar schrok Marion wakker. De leeuw had haar op de schouder getikt. Het was twaalf uur Tijd om te vertrekken

Marion barstte in tranen uit "Oh, lieve leeuw," snikte ze "Hoe weet ik nu of ik droom of niet ?"

Nu zag ze ineens duizenden leeuwen voor haar, allemaal zeggende : "Kom mee, het is twaalf uur ..."

"Oh, wat heb ik toch gedronken," snikte ze

Een klein mannetje stond ineens voor haar. Het leek op een klein sparretje. "Je hebt van de thee gedronken ...," zei het mannetje ...

"Wat voor een thee, wat bedoel je ... ?" zuchtte Marion ...

"De Leeuwen Thee," zei het mannetje weer

"Wat is dat ?" vroeg ze weer ...

"Dat is de thee die Mozes met de Farao's dronk en wat hij bracht tot zijn volk, zodat hij ze kon uitleiden", zei het kleine sparretje vervolgens ...

Marion was zo verbaasd ... "Hoe kan die Thee dat dan doen ?" vroeg ze ...

"Nou, heel simpel," zei het mannetje, "die Thee brengt mensen in verwarring, zodat ze de dingen anders gaan zien ..."

"Waar komt die Leeuwen Thee dan vandaan ?" vroeg Marion weer ...

"Het stroomt uit de Torenklok van Babel het brengt zichts-verwarring" vervolgde het kleine dennetje ...

Opeens schrok Marion wakker : "...weer gedroomd," zei ze Maar het bleef in haar hoofd steken Wat zou ze graag meer willen weten over die Torenklok van Babel

Ze ging op haar bed zitten en sloeg haar Bijbel open. Daar las ze over de Babylonische Spraakverwarring "Zouden er daarom zoveel kerken zijn ? Zodat niemand ergens gevangen hoeft te zitten ?" dacht ze

"Hebben we dan allemaal van die Leeuwen Thee gedronken ?" vroeg ze zich af
toen ze op haar fiets zat op weg naar school

"Misschien weet de meester hier meer vanaf"

Toen ze de klas binnenkwam kreeg ze de schrik van haar leven Haar meester
was een leeuw geworden en zelfs de kinderen

Weer schrok ze wakker "Het is die thee" dacht ze "Sterke Thee" ...

Ze durfde zich niet meer te bewegen ze was zo in de war Maar een ding wist
ze zeker : Ze wilde meer weten van het geheim van deze leeuwenthee ...

Ze pakte met trillende handen haar Bijbeltje weer het angstzweet was haar
uitgebroken Maar ineens zag ze dat het haar Bijbel niet meer was, maar een
sprookjesboek

Wil je weten wat er in dat sprookjesboek stond ? Luister maar

Het heette : Het Geheim van de Leeuwenthee

Marion kreeg een leeuw voor haar verjaardag. Het was een hele vreemde leeuw.
Hij had twee witte ogen, met kleine zwarte puntjes erin, en hij had ook vleugels.

's Nachts kon ze met hem reizen naar verre landen, dat had opa haar gezegd. Opa
werkte vroeger bij een thee-fabriek. Toen hij met pensioen ging, kreeg hij deze
leeuw. Nu zijn kleindochter al zo oud was geworden, gaf hij haar de leeuw.

Meneer Iemand en Meneer Niemand

Heeft u weleens gehoord van meneer Niemand ? Ik ook niet, maar de afgelopen tijd ben ik me er wel voor gaan interesseren. Het valt me namelijk heel zwaar om iemand te zijn, en te willen zijn. Ik heb het verderf van meneer Iemand ingezien.

&....

Eigenlijk weet ik niets van meneer Niemand, maar tòch heb ik me laten vertellen dat hij getrouwd is met mevrouw Niks.

Dan kunt u wel raden met wie meneer Iemand getrouwd is. Juist ja, met meneer Alles. Ja, wat dacht u, dat meneer Iemand soms vruchtbaar zou kunnen zijn ? Neen. Mij hoeven ze niks meer te vertellen. Meneer iemand wil alles hebben, maar beiden komen dus geen stap verder. Ja, ze hebben wel een kind geadopteerd, om hun schande te bedekken.

Wilt u weten wie ? Een meneer in de dop: ventje Altijd. En een vervelend kind dat het is. Het wil altijd z,n zin krijgen. Verschrikkelijk gewoon. Maar de trotse ouders lachen erom.

&....

Ja, je zou denken: met Niks en Niemand kom je niet ver, maar tòch hebben ze een kind gekregen: kindje nooit.

....

Lang geleden leefde er een man op aarde. Hij had niks, was niemand en zou dit kruis nooit loslaten. Maar hij beefde van geluk en was vruchtbaar in z,n leven. Hij klemde nergens meer aan vast. Hij hield niks meer voor zichzelf. Hij had iets om te geven en hij nam het nooit meer terug.

....

Nu zoekt hij naar z,n bruid om zijn werk voort te planten: mevrouw Nergens. Maar helaas, die kan hij nergens vinden. Ze heeft haar naam laten veranderen in mevrouw Ergens. Ze heeft haar toevlucht ergens anders gevonden. Ze wil nog wel ergens gezien worden.

....

Heden, treurt, o volk, nu, want met ergernis hebben wij vernomen, dat Huize Iemand ergens staat en ze elkaar daar zijn tegengekomen. Nu staat huize Iemand op stelten en is daarbij huize Iedereen geworden. Mevrouw Ergens draagt haar steentje bij en baart overal.

....

Maar de man met het kruis komt tot het huis van Niemand. Kindje Nooit is tot een bruid uitgegroeid en zo heeft hij toch zijn vrouw gevonden.

....

Er worden nog architecten gevraagd bij huize Iedereen, want ze willen daar groter worden en daarom is iedereen welkom. Maar bij huize Niemand is het stil geworden: kruize Niemand.

....

En dit kruis zakt steeds dieper en dieper, want het wordt door alles en iedereen in de grond geslagen, overal en altijd.

... En mevrouw Ergens maar lachen...

Het kruis vinden ze lastig en pompen ze in de grond. Opperuimd staat netjes, vinden ze.

En wat gebeurt er nu:

Mevrouw Niks wordt nog nikser,

en...

Meneer Niemand is nu echt helemaal Niemand meer.

Alsof ze nergens en nooit meer te vinden zijn.

Maar, lieve mensen, daar moeten we zijn.

Onder de grond schieten we wortel, onder de grond zijn we veilig.

... ..

Ik zie de man met het kruis knikken en hoor hem zeggen:

'Wie oren heeft,
die hore...'

Meneer Mond en Meneer Oor

He, daar hebben we meneer Mond. Die praat altijd voordat hij nadenkt. Hij moet altijd wat te praten hebben. Dus als hij een keer niet spreekt, dan is hij wel aan het zingen.

De grote vijand van meneer Mond is natuurlijk meneer Oor. Ze kunnen
welkaar niet luchten of zien.

Meneer Mond stopt nooit met praten. Ook niet als iemand anders een
keer praat. Want dan praat meneer Mond gewoon in zichzelf verder.

Nu blijkt dat meneer Mond zoveel praat, om zich te beschermen
tegen meneer Oor.

En dat doet hij met grote passie en in vele vormen. Als hij niet spreekt of zingt,
dan is hij wel aan het lachen of gillen.

Meneer Mond wordt daarom ook weleens meneer Muur genoemd. Hij verstopt
zich namelijk achter zijn mond.

En wie het waagt om te dicht bij hem in de buurt te komen, die kan dan ook nog
weleens een grote schreeuw verwachten.

Wie oren heeft die hore.

De Reuzenvrouw

Er was eens een perzik die hele grote oren had. Hij werd er vaak om uitgelachen door andere perzikken, en ze zeiden allemaal dat als hij een meloen was geweest dan was het allemaal niet zo erg. Van verdriet ging de perzik met de grote oren op een dag naar het bos, om nooit meer terug te komen. Daar vond hij een banaan met een hele grote neus. Ook de banaan was gevluht, omdat ook de banaan altijd door andere bananen werd uitgelachen. Ze zeiden dat als de banaan een meloen was geweest, dan was het allemaal nog niet zo erg. Ze besloten samen op te trekken. Na een tijdje kwamen ze aan bij een groot kasteel. Hier werden ze ontvangen door een komkommer met een hele grote kin, en al gauw kwamen ze erachter dat hier nog veel meer woonden met hele grote lichaamsdelen. De komkommer met de hele grote kin zei dat achter het kasteel een berg is waar een huilende reus woont. De reus zou huilen, omdat hij zo eenzaam was. De komkommer met de hele grote kin had een idee. Als ze nou allemaal zich aan elkaar vast zouden maken, dan zouden ze vanzelf een reuzenvrouw worden voor de reus. Dat deden ze, en met een beetje gepuzzel kwam er een prachtige vrouw tevoorschijn. De vrouw begon aan haar tocht op de berg, en even later was de reus de allergelukkigste.

De Komkommerprins

Er was eens een fee die in een perzikkenhuisje woonde. Het huisje was helemaal van perzikken gemaakt. Als je van die perzikken at, dan kon je uiteindelijk het huisje binnen komen. In het begin leek de fee heel aardig, maar later kwam de bezoeker erachter dat er geen ontsnapping mogelijk was uit dit huis. Iedereen kwam uiteindelijk in de perzikmuren terecht om in een hoop perzikken te veranderen en zo andere bezoekers naar binnen te halen. Maar op een dag kwam er een komkommerprins naar het perzikhuisje toe, en riep : 'Zeg fee, laat die perzikken eens los.' En toen begon de komkommerprins met sinaasappels te gooien. De fee kwam in paniek naar buiten, en rende weg. De komkommerprins stopte niet met het gooien van sinaasappels totdat het hele huisje ingestort was. Nu begon het puzzelwerk, want alle perzikken waren door elkaar heen gehutseld. Maar na een tijdje had hij alle wezens weer goed in elkaar gepuzzeld en nam hen allen mee naar zijn komkommerpaleis. Er zat ook een bananenprinses tussen, en nadat hij alle wezens weer had vrijgelaten ging hij samen met haar in het komkommerpaleis wonen.

De Jungle-vrouw

Er was eens een vrouw die elke dag naar een jungle kwam waar wilde komkommers groeiden. De wilde komkommers verslonden altijd iedereen die ze tegen kwamen, en ook vochten ze onderling. Maar de vrouw strooide wat poeder over hen heen, zodat ze tam en slap werden, en stopte ze dan in haar mandje. Dan ging ze altijd naar een grot diep in die jungle waar een vreemd beest woonde die wilde spinazie bewaakte. Ze gaf dan het beest één of twee wilde komkommers en kreeg dan toegang tot de wilde spinazie waar ze hen voerde met de wilde komkommers. Op een dag was de wilde spinazie zo groot geworden dat ze uit hun gevangenschap braken, het vreemde dier verslonden, en daarna de gehele jungle. Sindsdien is de wilde spinazie altijd bij de vrouw gebleven.

De Vreemde Paddestoel

Er groeiden eens bananen tussen de paddestoelen. Een paar vermoeide kabouters namen hun intrek in één van de bananen omdat ze niet wisten dat het geen paddestoel was. Na een lange nacht kwam de eerste kabouter naar buiten, en ontdekte dat het geen paddestoel was. De kabouters wilden weer vertrekken, maar toen werd de banaan erg kwaad, en kwam achter hen aan. 'Vlug,' riep één van de kabouters, 'naar het perzikken-veld.' Toen ze bij het perzikken-veld waren aangekomen doken ze in de eerste de beste perzik en de banaan dook hen achterna en kwam al snel vast te zitten. 'Hoera !' riepen de dwergen. Even later stonden ze weer buiten, en zagen hoe de banaan weer rechtop kwam te staan met de perzik op z'n kop. Het was precies een paddestoel, en sindsdien zijn de kabouters daar maar in gaan wonen.

Het Komkommerkasteel

Er leefden eens een man en een vrouw in een komkommerkasteel. Maar op een nacht kwam er komkommersap van het plafond af, en de man en de vrouw konden er niet van slapen. 'Het dak lekt,' zei de vrouw. De man ging naar buiten, en zag een enorme komkommer op het kasteel zitten die van de komkommers at. 'Hey, wil je daar eens mee ophouden !' riep de man. 'We kunnen er niet van slapen.' Maar de komkommer begon te lachen en begon de komkommersap in het gezicht van de man te spuwen. De man werd woest en klom op het dak, en even later was hij binnenin de komkommer. 'Zeg, wie zit daar in die machine ?' riep de man. Even later zag hij een komkommerprinses diep in de komkommer. 'Zeg, haal jij al die streken uit ?' vroeg de man.

'Ja,' zei de komkommerprinses. 'Ik voel me zo alleen, en ik kan niet weg.'

'Waarom kun je niet weg ?' vroeg de man iets vriendelijker.

'Omdat de komkommer dichtklapt zodra ik eruit wil,' zei de komkommerprinses.

'Nou,' zei de man, 'wat als ik je plaats nu inneem ?' Daar stemde de komkommerprinses direkt mee in. Ze zou graag in het komkommerkasteel willen wonen. Toen de komkommerprinses uit de komkommer stapte vloog de komkommer met de man direkt weg. De komkommerprinses stapte even later het komkommerkasteel binnen. 'Waar is hij ?' vroeg de vrouw aan de komkommerprinses. 'En wie ben jij ?' Toen vertelde de komkommerprinses het verhaal. Na een paar jaar begon het komkommerkasteel weer te lekken. 'Oh,' zei de vrouw, 'dat zal hem zijn. Hij heeft vast genoeg van de vliegende komkommer.' De vrouw rende naar buiten, klom op het dak, en toen in de komkommer. Daar kwam ze de man tegen. 'Ik kan hier niet weg,' zei de man. 'en ik voel me zo alleen, zoals de komkommerprinses zich eens voelde.'

Toen greep de vrouw nog wat komkommers van het dak, en zei : 'Nou, dan blijf ik toch gewoon bij je ?' En zo vertrok de komkommer met zowel de man als de vrouw, en ze leefden nog lang en gelukkig.

De Frambozenverkoper

Er woonde eens een sinaasappel in een kersenboom. Op een dag kwam er een frambozenverkoper langs de kersenboom, en dat vond de sinaasappel wel interessant. Ze vroeg of ze wat frambozen van hem mocht kopen. 'Nee,' zei de frambozenverkoper nors, 'ik verkoop niet aan sinaasappels.' Maar toen werd de sinaasappel erg boos en slokte de frambozenverkoper op. Na een tijdje kwam er een hond langs de kersenboom. De hond lustte geen kersen, maar wel sinaasappels, en slokte de

sinaasappel in één hap op. Een eindje verderop kwam de hond een leeuw tegen, die ook nogal hongerig was, en snel de hond opslokte. Toen de leeuw bij de kersenboom aankwam werd de leeuw erg misselijk, omdat hij niet tegen kersen kon. Al snel spuwde hij de hond weer uit, en de hond was daar zo van geschrokken dat hij ook direkt de sinaasappel uitspuwde. De sinaasappel spuwde op haar beurt de frambozenverkoper uit, en sindsdien heeft de frambozenverkoper altijd vriendelijk zijn frambozen aan de sinaasappel verkocht.

De Reuzenbewaker

Er was eens een reus die een wondermeloen bewaakte. Velen probeerden bij de wondermeloen te komen, maar de reus joeg hen allemaal weg. Op een dag was er een kabouter die zo klein was dat de reus hem niet zag. Met gemak kwam het kabouter bij de wondermeloen, ging naar binnen, en besloot er te wonen. Maar op een dag hoorde hij hulpgeroep vanuit het diepere deel van de wondermeloen, en besloot op onderzoek uit te gaan. Na een tijdje lopen zag hij een fee die vastzat. 'Wees maar niet bang hoor,' zei de kabouter. Ik heb wel een plannetje. Ik ben veel te klein om jou los te krijgen, maar ik weet wel wat. En zo ging de kabouter weer naar buiten, en riep de reus. Maar de reus zag natuurlijk helemaal niets. Toen de kabouter een klein vlammetje maakte zag de reus het wel. De kabouter nodigde de reus uit om binnen in de wondermeloen te komen. Dat ging niet zo makkelijk, maar na een tijdje was de reus binnen. 'Zo,' zei de reus, 'ik wist niet dat er ook kabouters in de wondermeloen woonden.'

'Nou,' zei de kabouter, 'ik woonde hier eerst ook niet, maar ik was zo klein dat ik makkelijk langs je heen kon komen.' Maar toen werd de reus erg kwaad. De kabouter zette het op een rennen, dieper in de wondermeloen, en de reus kwam achter hem aan. Na een tijdje kwam ook de reus vast te zitten, en begon om hulp te roepen. Na een tijdje kwamen er reuzen die zelfs groter dan hem waren. Met z'n allen rekten ze de wondermeloen uit, zodat de reus los kon komen, en ook de fee. De reus was er zo van geschrokken dat hij nooit meer binnenin de wondermeloen wilde, en de fee is vanaf toen voor altijd in het voorste deel van de wondermeloen blijven wonen, samen met de kabouter.

Het Tovermannetje

Er was eens een kasteel waarin indiaanse vliegen een reuzenmeloen bewaakten met daaronder een stel reuzenbananen. De reuzenmeloen droeg sieraden en was als een ravijn waarin vele bezoekers van het kasteel te pletter vielen. De reuzenbananen die daaronder lagen verslonden dan degenen die in de reuzenmeloen waren gevallen. Onder de reuzenbananen was een schatkamer. Op een dag was er een man in het kasteel die zich goed had voorbereid. Hij had gehoord van de gevaren, en had een lang touw meegenomen waarlangs hij voorzichtig naar de reuzenbananen toegleed, terwijl hij een slaapmiddel liet neervallen in de reuzenbananen. De reuzenbananen vielen direkt in slaap, en zo

kwam hij even later in de schatkamer. Maar ineens vielen indiaanse vliegen hem aan. Ze hadden gevaarlijke angels, maar de man prikte wat vruchten aan die angels. De indiaanse vliegen vonden die vruchten zo lekker dat ze de man helemaal vergaten. De man liep verder naar de schatten, en zag daarop een klein mannetje zitten. 'Ik zit hier al tijden omdat ik de schatten moest bewaken,' zei het mannetje. 'Maar ik ben blij dat er iemand is gekomen.' Doordat de reuzenbananen en de indiaanse vliegen waren uitgeschakeld kon het mannetje zijn toverkrachten weer gebruiken, en toverde hemzelf, de man en de schatten snel buiten het kasteel. Snel zochten ze toen een veilige plaats op, en leefden daar nog lang en gelukkig.

Het Wondersap

Er waren eens wat indiaanse konijnen die in een hol wilde bonen bewaakten waaruit heerlijk geurend wondersap stroomde. Op een dag lokte een man de indiaanse konijnen met heel lekker voer naar buiten, en ging toen het hol binnen. Maar de wilde bonen met het wondersap waren zo woest dat ze de man verslonden. Niet lang daarna probeerde een andere man het. Hij lokte de indiaanse konijnen naar buiten met lekker voer, ging het hol binnen en verspreidde direkt een slaapmiddel waardoor de wilde bonen slap gingen hangen en al snel in slaap vielen. Hij bracht de wilde bonen met het wondersap naar een smid, die hen in ijzer liet smelten, maar in de top lieten ze een klein gaatje zitten voor het wondersap. En zo kon de man veel wondersap verkopen, terwijl niemand wist waaruit het voortkwam.